RUTH OWEN

Nu totul se cumpără

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

– Nu! exclamă Cristine, nici nu se pune problema.

Îi văzu în oglindă pe Charlie și pe Carlotta schimbând o privire stupefiată. Îi surprindea atâta vehemență din partea sa.

„Bine, își spuse tânăra femeie în timp ce-și punea în evidență cu o ultimă linie de fard de culoare închisă, s-ar spune că au înțeles, în sfârșit".

Charlie reluă cu vocea sa cea mai suavă:

– Ascultă, scumpete...

Cu o mișcare a șoldurilor, Cristine făcu să i se învârtească fotoliul și-l fulgeră cu privirea pe Charlie.

– De când lucrez pentru campaniile tale publicitare, Charlie?

Bărbatul scund, se scărpină în cap, ca pentru a se gândi mai bine.

– Nu știu... cinci ani?

– Foarte exact! Iar în acești cinci ani, ți-am cerut de cel puțin cinci sute de ori să nu-mi mai spui „scumpete". Acum, ți-o cer pentru ultima dată. Să nu-mi mai spui niciodată „scumpete!"

Spre marea sa satisfacție, tonul hotărât îl lăsă pe Charlie fără grai. Își ațintise asupra ei ochii de un albastru foarte deschis.

– Cum vrei tu, Cristine, mormăi în cele din urmă, iartă-mă.

– Îți mulțumesc, spuse tânăra femeie întorcându-se din nou spre oglindă.

Să se machieze, reprezenta o treabă lungă și minuțioasă. Lumina spoturilor accentua cel mai mic defect, orice urmă de rimel și de ruj pe buze era interzisă, pielea trebuia să fie perfectă și fiecare șuviță a părului lung și blond, la locul său.

Slavă Domnului, toate acestea erau aproape terminate, se gândi Cristine, vaporizând fixativ peste o ultimă șuviță de păr rebelă. Acești cinci ani petrecuți supraveghindu-și fără întrerupere înfățișarea exterioară – pielea, părul, silueta, modul de a se îmbrăca – o propulsaseră la cel mai înalt nivel în profesiune. Devenise unul din rarele manechine vedete din New York. Dar acum, această disciplină de fier – care îi permisese ascensiunea remarcabilă – îi devenise de nesuportat.

– Promite-mi cel puțin că te mai gândești, interveni Carlotta.

În calitate de proprietară a agenției, avea tot interesul să încurajeze proiectul.

Cristine își datora în mare parte reușita Carlottei, pentru care avea, de altfel, o reală afecțiune. În ciuda acestui fapt, era foarte hotărâtă să părăsească agenția, pentru a porni pe un alt drum.

– Îmi pare rău, Carlotta, m-am gândit deja și nu voi reveni asupra deciziei mele.

Tânăra femeie făcu să se învârtească din nou fotoliul, pentru a se întoarce spre Carlotta și Charlie.

– Ascultați, știți cât de recunoscătoare vă sunt pentru ceea ce ați făcut pentru cariera mea, dar încercați să mă înțelegeți. Nu mai pot! De cinci ani sunt obligată să mă supraveghez douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, să-mi supraveghez greutatea, modul de a mă îmbrăca, de a mânca și chiar de a dormi. Și m-am săturat până peste cap să fiu tracasată de public. Nu pot merge nicăieri fără ca toate privirile să se ațintească asupra mea.

Brusc, se gândi din nou la bărbatul pe care îl zărise din nou în ajun, când se întorcea ca în fiecare dimineață de la ședința foto. Cristine încercase în zadar să se convingă că se afla acolo din întâmplare, deoarece apărea mereu în același loc – exact în fața imobilului în care lucra ea – și în aceeași clipă, ca și când o aștepta și cunoștea ora fixă la care-și termina lucrul.

Aceste apariții, care la început aveau loc aproximativ o dată pe lună, deveniseră în ultimul timp mult prea frecvente pentru a fi întâmplătoare. Cristine nu s-ar fi neliniștit și cu siguranță n-ar fi observat nimic, dacă bărbatul însuși nu i-ar fi atras privirile din cauza fizicului său aparte și a staturii uriașe care-l făcea remarcat în mulțime.

Măsura probabil cel puțin un metru nouăzeci și în ciuda croielii impecabile și întotdeauna foarte clasice a costumelor de culoare închisă, se ghiceau un trup puternic și musculos și niște umeri lați, sub hainele sobre.

Tânăra femeie nu avea să-i reproșeze nimic – nu părea nici măcar s-o privească – dar un al șaselea simț o avertizase că pentru ea se afla acolo, exact la timp. Bărbatul nu-i vorbise niciodată. Era pur și simplu acolo.

Uneori treceau una, două săptămâni fără să-l vadă. Așa că-și alungă temerile, acuzându-se de paranoia, sau de acea vanitate atât de caracteristică oamenilor din profesiunea sa. Dar, mai devreme sau mai târziu, individul reapărea și Cristine simțea simpla sa prezență ca pe o amenințare.

Tânăra femeie observă brusc faptul că Charlie și Carlotta erau încă acolo, în picioare, mirați de tăcerea sa.

– Nu mai pot continua meseria asta, încheie în șoaptă.

– Ascultă, Cristine, reluă Charlie. Eu...

Dar privirea amenințătoare pe care i-o aruncase Carlotta, îl făcu să tacă imediat.

– De acord, spuse Carlotta zâmbindu-i Cristinei, înțeleg ce simți. Nu ești primul top-model căruia i se întâmpla asta. Dar de ce să nu accepți această ultimă muncă? Fă-o pentru mine și pentru Charlie. Și-a dat atâta osteneală să aranjeze totul.

O clipă, rezistența Cristinei slăbi. Această treabă reprezenta o miză foarte importantă pentru amândoi, în special pentru Charlie. Cristine oftă și închise ochii.

– Și nu uita că ai lucra pentru televiziune, declară Charlie, ca și când îi ghicise tulburarea. Este cea mai bună trambulină pentru o carieră de actriță.

Această remarcă o făcu pe tânăra femeie să sară în picioare.

– Actriță? Ți-ai pierdut mințile? Dacă există o meserie mai rea decât cea de manechin, asta este cea de actriță. De ce nu-i propui această muncă Lianei? Visează să treacă în televiziune. Eu nu!

– Ți-am explicat deja de ce. Responsabilul cu relațiile publice la Falconer a insistat să fii tu și nimeni altcineva, altfel adio contract important cu Falconer și Asociații. Fără să mai

vorbim despre campania publicitară la care perseverz de doi ani. Doar să primești tu pentru a-i convinge.

– Îmi pare sincer rău, Charlie, spuse Cristine, dar te-am prevenit. V-am spus amândurora acum o lună că această treabă va fi ultima.

Cristine le privi o clipă fețele abătute și reluă:

– Ascultați, am douăzeci și șapte de ani. Am în mână o diplomă de pedagog specializat și am intenția să mă folosesc de ea. În doi sau trei ani, cariera de manechin va lua oricum sfârșit.

– Inexact, interveni Carlotta care se grăbi să citeze patru sau cinci manechine a căror carieră se prelungise dincolo de patruzeci de ani. În plus, sperasem ca într-o zi să devii parteneră la agenția Stoddard, pentru a mă seconda.

– Mulțumesc pentru încredere, dar nu sunt înzestrată pentru afaceri, spuse Cristine ridicându-se.

Își aranjă rochia din lame auriu cu bretele și-și privi ceasul.

– Sunt obligată să vă părăsesc imediat dacă nu vreau să întârzii la întâlnire.

Îmbrăcă un mantou lung negru și părăsi camera de îmbrăcat adresându-le un scurt semn de rămas-bun.

***

Exact în fața imobilului o aștepta o limuzină pentru a o duce la studio, unde trebuia să pozeze pentru promovarea unui parfum. „Ultima mea ședință foto“, se gândi fericită, traversând trotuarul.

Și în acea clipă îl văzu. Ca întotdeauna, îi depășea cu un cap pe ceilalți pietoni. Cu spatele întors, părea că privește vitrina unui magazin, dar și de data aceasta Cristine știa că o observa, deși ochii nu li se întâlniseră niciodată. În timp ce tânăra femeie își continua drumul spre limuzină, el se întoarse puțin și aruncă o privire în direcția sa. Cristine se grăbi să urce în mașină și să închidă portiera după ea.

Doar în clipa în care șoferul demară, aruncă o privire discretă în direcția lui și nu văzu decât umerii lați și părul negru des, în timp ce se îndepărta. Mersul îi era de o grație surprinzătoare pentru un bărbat atât de robust.

Cristine închise ochii și încercă să reconstituie imaginea trăsăturilor, dar contururile rămâneau imprecise: trăsături accentuate, nasul acvilin, sprâncene stufoase. O străbătu un fior. Nu trăsăturile sale o impresionaseră, ci senzația de forță zdrobitoare pe care o emana acel personaj.

Acum bărbatul era departe. Cristine se ghemui în scaunul confortabil al luxoasei limuzine și reuși să-și alunge din gânduri silueta amenințătoare.

Era prima zi cu adevărat călduroasă a lunii mai. În timp ce șoferul își croia drum prin străzile aglomerate ale orașului, Cristine privea cu invidie trecătorii: locuitori ai periferiilor veniți din Long Island și din Connecticut pentru a face cumpărături, funcționari de la birouri și vânzătoare profitau de pauză pentru a bea o cafea și a mânca prăjituri la barul din colț.

Și toți îmbrăcați cum se pricepeau, își spuse cu ciudă, femeile în rochii de vară și bărbații în costume ușoare. Unii chiar în șorturi. Ah! dacă ar putea măcar să poarte pantofi

comozi sau sandale! Rochia îi era atât de strâmtă încât de-abia putea respira, tocurile pantofilor eleganți aurii erau atât de înalte, încât de-abia mergea. Dar din fericire, toate acestea se vor termina curând.

Ședința foto se prelungi mult peste prânz și era aproape ora trei când Cristine, frântă de oboseală și înfometată, porni din nou pe drumul spre agenție. Limuzina se afla curând blocată în trafic la colțul dintre Modison și Strada 57. Prin fereastra întredeschisă veni brusc un miros delicios care-i gâdila nările și-i trezi foamea.

Deschise complet fereastra și se aplecă în afară. Se afla acolo o terasă cu câteva mese răspândite pe trotuarul lat în fața fast-foodului. Genul de mâncare dintotdeauna interzis regimului său!

Dar se răzgândi imediat. La urma urmei, de ce nu? Dacă dorea cartofi prăjiți, Coca-Cola și chiar o înghețată mare, acoperită cu sirop de ciocolată, cine o putea opri? Agenția nu era decât la aproximativ o sută de metri. În ciuda rochiei ridicole, se putea foarte bine întoarce pe jos.

Cristine se aplecă spre șofer.

– Puteți să mă lăsați aici, îi spuse. Mă voi întoarce pe jos.

***

O oră mai târziu, Cristine instalată comod în fotoliul din camera pentru îmbrăcat, își linse degetele și oftă de mulțumire.

Ghiftuită și fericită după enormul hamburger, porția dublă de cartofi prăjiți și paharul mare de Coca-Cola pe care le înghițise, tânăra femeie se bucura de liniștea care domnea în sala pustie.

Rochia sa de seară și mantoul negru nu trecuseră neobservate la fast-food. Se hotărâse așadar să se întoarcă la agenție pentru a fugi de privirile curioase ale celorlalți clienți, dar și pentru a evita să păteze rochia de firmă.

După o ultimă înghițitură de Coca-Cola, se întinse și se pregăti să se ridice pentru a înlătura orice urmă a mesei copioase, când o durere bruscă o țintui pe loc. Se prinse de brațele fotoliului, dar durerea se intensifică, urmată imediat de o greață puternică.

Încăperea începu să danseze în jurul ei și Cristine închise ochii, gemând. Dar nu era nimic de făcut, hamburgerul nu voia să treacă. Nu putea da vina decât pe ea însăși. Ce nechibzuință să se lase tentată de o mâncare grasă cu care nu mai fusese obișnuită după toți acești ani de renunțare!

În acea clipă auzi pe cineva strigând-o. Era Carlotta, care văzându-i starea, se repezea spre ea.

– Ce s-a întâmplat? Ești albă ca varul.

– Oh, Carlotta, mă simt atât de rău! se lamentă Cristine, punându-și o mână pe abdomen.

– Așteaptă.

Carlotta îi trecu un braț în jurul taliei și o ajută să se ridice, apoi o conduse la fereastră.

– Acum, respiră adânc, îi ordonă. Așa. Relaxează-te... Bine.

Cristine mai inspiră de câteva ori. Imobilul se afla în plin centrul Manhattanului și totuși parcă aerul nu fusese niciodată mai proaspăt și mai primăvăratic.

Carlotta o părăsise de câteva clipe și apăru din nou cu un pahar plin cu un lichid limpede și efervescent.

– Bea asta. Te va pune pe picioare.

Cristine se strâmbă, dar goli paharul dintr-o înghițitură.

– Mulțumesc, spuse punând paharul pe masă.

– Te simți mai bine, nu-i așa?

Cristine încuviință.

– Mult mai bine. Dar aș vrea totuși să mă așez o clipă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Carlotta. O răceală?

– Nu, nu, răspunse Cristine rușinată. Este greșeala mea... dar hamburgerul era atât de bun!

– Așadar, asta era, diavol mic!

Carlotta îndreptă un deget acuzator spre Cristine, dar după o clipă, trăsăturile i se destinseră și râdea cu poftă.

– Fără îndoială, nu faci nimic pe jumătate. Când vorbești de lăsat baltă, lași într-adevăr totul baltă.

– Și acum trebuie să plătesc pentru excese. Din fericire, erai aici. De fapt, cred că mă voi putea întoarce acasă prin propriile mijloace.

Își luă poșeta și se îndreptă. Dar fu cuprinsă imediat de amețeală și căzu moale în fotoliu.

– Ce ai? Iar îți joacă feste stomacul ăla blestemat?

– Da, nu-i nimic. Va trece dacă mă mai odihnesc câteva minute, spuse Cristine, adresându-i prietenei sale un zâmbet ce se voia liniștitor.

Chipul Carlottei trăda o reală îngrijorare, care o impresionă pe tânăra femeie. Carlotta fusese cea care o îndreptase spre această meserie, o scosese din încurcături, o ajutase să-și găsească un apartament și-i împrumutase chiar bani la începuturile sale.

– Carlotta, crezi că este egoist din partea mea să vă las baltă așa?

– Bineînțeles că nu. De fapt, conversația noastră de dimineață mi-a dat de gândit și am ajuns la concluzia că Charlie și cu mine eram egoiști. Am câștigat foarte mulți bani datorită ție și nu avem dreptul să facem presiuni asupra ta dacă vrei să pleci.

– Ei bine, în acest caz... spuse Cristine, încă nesigură.

În acea clipă, în ușa întredeschisă apăru Charlie în persoană.

– Pe onoarea mea, miroase a cartofi prăjiți! Oare cine a îndrăznit să nesocotească legea în așa fel? spuse gesticulând.

Era atât de nostim cu părul ciufulit și ochii măriți de uimire, încât Cristine izbucni în râs. Îi va lipsi Charlie, se gândi. Și el fusese un prieten adevărat de-a lungul a toți acești ani. În perioada în care era puțin cunoscut încă, își asuma marele risc de a miza pe ea cu ocazia unei campanii publicitare. Dar nimic nu-i împiedica să rămână prieteni.

– Nu-i nimic, Charlie, interveni Carlotta.

Se îndreptă spre el.

– Cum s-a desfășurat întrunirea? Sunt de acord cu Liana?

Charlie făcu nu din cap.

– Mi-e teamă că ori Cristine Connors, ori nimic.

– Ascultă, Charlie, n-o vom mai cicăli pe Cristine cu asta, spuse Carlotta, împingându-și colegul spre ușă. Nu se simte bine. Vom discuta în biroul meu.

– Așteptați, interveni Cristine.

Se întoarseră dintr-o singură mișcare și cercetară fața plecată a tinerei femei, care părea pierdută într-o reflectare profundă. În sfârșit, se întoarse spre Charlie.

– Bun, spuse Cristine oftând, explică-mi în ce constă această treabă. Atenție, nu promit nimic, se grăbi să adauge văzându-i aerul ușurat. Dar vreau să te ascult. Iar dacă sunt de acord să fac această muncă – reține, dacă – să fie bineînțeles că este pentru ultima dată și că nu mă voi mai lăsa niciodată dominată de sentimente.

Carlotta și Charlie dădură din cap, cu aceeași mișcare. Apoi Charlie ridică mâna dreaptă și rosti o promisiune solemnă:

– Jur că nu-ți voi mai cere niciodată să lucrezi pentru mine.

– Să mergem în biroul meu, propuse Carlotta. Ești sigură că te simți bine, Cristine?

– Da. Să mergem.

Se duseră toți trei în biroul ultramodern al Carlottei și se așezară în fotoliile din piele neagră cu montură din crom, așezate în jurul unei mese joase. Charlie, care-și regăsise seriozitatea, se aplecă spre Cristine și începu să-i explice proiectul.

– Este cea mai ambițioasă campanie pe care am pornit-o vreodată, Cristine. Ai auzit deja vorbindu-se de Falconer și Asociații, nu?

Cristine se gândi o secundă.

– Nu este oare un fel de campanie de investiții? Agenți de schimb sau ceva de genul acesta?

– Da. Numai că cei mai puternici și cei mai buni pe piața financiară. Și de asemenea cei mai greu de manevrat în ceea ce privește publicitatea. Cum am spus-o deja, se fac doi ani de când sunt în legătură cu Bill Mason, responsabilul lor cu relațiile publice.

– Mi se pare că am văzut deja una din publicitățile lor în anumite reviste specializate, dar nu m-a impresionat.

– Da, sunt întotdeauna foarte demodate și convenționale. Vezi un agent de schimb foarte serios, așezat în spatele unui birou impunător, care răspunde la întrebări foarte tehnice și face analiza pieței.

– Nu-i foarte nostim, fu de acord Cristine.

– Proiectul meu constituie un nou început pentru această campanie, deja veche. Fără să neglijez caracterul ilustrat, este vorba să fac să se uite puțin aspectul demodat.

– Nu înțeleg ce se poate găsi pasionant în această meserie sau ce ar putea atrage consumatorul în finanțe, hotărî Carlotta cu un zâmbet.

– Evident, asta este meseria mea, spuse Charlie ridicând capul cu mândrie. Am reușit să-i conving că în spoturile mele televizate, speculațiile bursiere vor apărea ca ceva într-adevăr interesant.

Charlie se aplecă și mai mult spre Cristine.

– Și au acceptat. Dar cum am spus-o deja, cu singura condiție ca tu să apari în spot.

– Nu știu, Charlie, spuse Cristine. Am nevoie de mai multe detalii.

După o clipă de gândire, Charlie reluă:

– De acord. Să luăm prânzul mâine cu Bill Mason pentru a pune la punct amănuntele. Ce crezi?

Cristine se întrebă. N-avea nici cea mai mică dorință să meargă, dar îi venea greu să-i întârzie din nou proiectele. Aruncă, nehotărâtă, o privire spre Carlotta, care-și ținea respirația. Așezat pe marginea scaunului, Charlie era și mai încordat. Părea gata să cadă.

– De acord, spuse în cele din urmă, ridicându-se. Voi prânzi cu tine și cu Bill... hm... Mason. Dar este tot ce-ți pot promite deocamdată. De acord?

Charlie se ridică în fața ei. Mai scund decât Cristine, ridică spre aceasta ochii plini de recunoștință și-i luă mâna cu căldură.

– Este tot ce-ți cer, scum... hm, Cristine.

O șterse apoi spre ușă, vizibil grăbit să plece, înainte ca tânăra femeie să-și schimbe părerea. Cele două prietene îl auziră țopăind și fluierând ușor pe coridor.

Carlotta izbucni în râs.

– Bun, spune-o dacă gândești, consideri că fac față, exclamă Cristine, în defensivă.

– Deloc, Charlie m-a făcut să râd. Tu ai făcut un foarte frumos gest de adio.

– Oare ce vrei să spui?

– Ei bine, i-ai făcut o bucurie lui Charlie și cu aceeași ocazie și mie – iar tu vei fi încununată de glorie, dacă spotul merge cum sperăm.

Cristine o privi atent, cu anumită neîncredere.

– În cazul acesta, n-ai să te mai opui plecării mele?

– Bineînțeles că mă opun. Știi bine că aș face orice pentru a te păstra.

– Atunci...?

Ochii Carlottei păreau pierduți în gol, apoi se ațintiră din nou asupra Cristinei.

– Îmi vine greu să accept, dar în fond ai dreptate să pleci și te admir pentru această decizie curajoasă.

Cristine o observa cu neîncredere.

– Și totuși, de săptămâni întregi te războiești cu mine referitor la acest subiect. De ce această bruscă schimbare de atitudine?

Carlotta ridică din umeri

– Nu este ușor să întrerupi o carieră când este la vârf, ca a ta. Cea mai mare parte a vedetelor, fie că sunt manechine, cântărețe sau actrițe, se agață cu disperare, chiar dacă ora de glorie a trecut. Trebuie să ai multă minte să pleci în condițiile în care te găsești tu.

Carlotta își plecă ochii și începu să răsfoiască într-un munte de documente care îi umplea biroul. Cuvintele sale o lăsară pe Cristine uluită.

– Ei bine, spuse în cele din urmă cu un zâmbet ușor, sunt foarte măgulită. Mulțumesc pentru compliment.

– Apropo, ai oare niște proiecte precise?

– La drept vorbind, am luat deja anumite hotărâri. M-am înscris la universitatea Columbia unde intenționez să urmez cursurile pentru a-mi relua obiceiurile. Asta probabil nu-mi va lua decât un trimestru, pentru că am deja o diplomă.

– Așadar, vei redeveni studentă?

– Oh, doar pentru câteva cursuri. Voi face mai ales stagii. În Bronx există o școală care primește copii foarte talentați, dar proveniți din medii defavorizate. Am luat deja legătura cu directorul. Îi este foarte greu să găsească profesori și...

Tânăra femeie se întrerupse brusc, îndată ce o observă pe Carlotta aplecându-se peste corespondență, încetând cu siguranță s-o mai asculte de mult timp. Și cum oare să-i reproșeze? Această femeie de afaceri de aproximativ patruzeci de ani avea mari responsabilități în cadrul unei agenții de

manechine remarcabile. Viața de profesor i se părea probabil foarte anostă. Cristine se hotărî să schimbe subiectul.

– Găsești ceva interesant în toate alea? o întrebă arătând un dosar pe care Carlotta tocmai îl parcurgea.

– Poate, mormăi Carlotta. O fată din Kansas care pare să aibă viitor. Are deja cinci ani de experiență, ceea ce nu-i strică deloc. Ce crezi? spuse întinzându-i Cristinei o fotografie.

Conversația o duse cu cinci ani în urmă, la debutul său în profesiune, la toate acele visuri de succes, la competițiile dure cu celelalte fete, la lupta și munca îndârjite. Dintr-o fată frumoasă, se transformase treptat într-o adevărată profesionistă, o frumusețe strălucitoare și foarte căutată de marii croitori și de revistele de modă.

– Da, pare să aibă potențialul necesar, acceptă înapoind fotografia. Bun, plec. Te voi ține la curent cu evoluția situației cu Falconer.

– Mulțumesc, spuse Carlotta cu un zâmbet rapid.

Apoi se cufundă din nou în dosarele pe care începu să le etaleze pe birou.

***

La intrarea în imobilul mare, situat la vest de Central Park, portarul în uniformă o salută pe Cristine pe nume și înaintă pentru a-i ține ușa. Înclină capul când trecu pragul. Tânăra femeie avansă în holul vast, acoperit cu mochetă groasă, împodobit cu oglinzi mari și plante verzi luxuriante.

Ascensorul o așteptă și o duse la etajul al doisprezecelea. Nu existau decât patru apartamente mari pe etaj, fiecare cu vedere diferită spre parc.

Intrând în casă, aprecie încă o dată norocul pe care-l avea să poată locui într-un asemenea loc, în plin centrul Manhattanului. Firea sa cumpătată îi permisese să plătească împrumutul important pe care-l făcuse pentru cumpărarea apartamentului și să și-l decoreze cu mobilier franțuzesc, a cărui finețe o aprecia. Toate comisioanele câștigate în acești cinci ani se terminaseră, dar acum, apartamentul era al ei. Salariul de profesor îi va fi probabil de-ajuns pentru a acoperi cheltuielile și taxele lunare cerute de coproprietate.

O vază mare de cristal plină cu narcise trona pe comoda veche din hol și un buchet mare de lalele roșii împodobeau masa rotundă din sticlă dintr-o firidă situată la un capăt al spațioasei camere de zi și formată dintr-o deschidere în perete cu geam care ieșea spre parc. Diferite plante verzi îmbrăcau conturul ferestrelor înalte care lăsau să se filtreze lumina blândă a acestui sfârșit de după-amiază.

Geamurile duble izolau apartamentul de frigul iernii și de căldura sufocantă a verii, dar și de zgomotul neîntrerupt al mașinilor. Camera de zi dădea o plăcută impresie de luminozitate. Tablourile, canapelele și abajururile fuseseră alese într-o culoare dominantă de verde pastel, ici și colo cu pete de lavandă și roz. Plantele și florile, culorile de primăvară, liniștea, făceau din acest loc o oază de pace, te simțeai acolo ca într-o grădină la adăpost de viața trepidantă a orașului.

În clipa în care ajunse în cameră pentru a se schimba, răsună soneria telefonului. Era Charlie.

– Totul este aranjat pentru mâine, îi spuse cu entuziasm. Întâlnirea la Patru Anotimpuri, în sala principală, fix la ora unu.

– N-ai pierdut timpul, Charlie, îi spuse Cristine descălțându-și pantofii.

– Pot să contez pe tine? întrebă acesta cu îngrijorare.

– Desigur, Charlie, voi fi acolo!

– Și încearcă să nu întârzii, Cristine. Oamenii aceștia sunt maniaci ai punctualității. Pentru ei, timpul înseamnă bani.

– Știi bine că sunt mereu punctuală, Charlie. Încetează să te mai frământi. Încearcă să dormi bine în noaptea asta. Ne vedem mâine.

Bietul Charlie, era la capătul răbdării, se gândi tânăra femeie după ce închise, și toate astea din cauza unui spot publicitar nenorocit! Ambiția îi dezumanizează până la urmă pe oameni. Încă o dată se felicită că ieșea din acest mediu. Va accepta această ultimă muncă drept o favoare pentru Charlie și apoi se va termina.

***

A doua zi la ora treisprezece fix, Cristine sosi la hotelul Patru Anotimpuri. Prima persoană pe care o văzu fu Charlie. Cu coatele pe biroul de rezervări, fuma o țigară fără filtru, cu fumuri mici, nervoase, tropăind de nerăbdare și scrutând intrarea principală cu ochii de culoare deschisă.

Zărind-o pe Cristine, stinse țigara în scrumieră și se grăbi s-o întâmpine, arborând un zâmbet larg.

– Mulțumesc lui Dumnezeu, ești punctuală.

Luând-o de braț, o trase în sala principală plină ochi de lume.

– Pari aproape surprins să mă vezi... Calmează-te, pentru Dumnezeu.

– Pentru tine este ușor, curând nu vei mai avea de-a face cu această specie de rechini, dar nu este și cazul meu. Este vorba să faci impresie bună și cel mai mic lucru, este să ajungi la timp... Apropo, ești super, spuse după ce aruncă o privire rapidă asupra ținutei Cristinei.

– Doar n-ai crezut că am să vin în blugi și pulover?

Cristine își făcuse toaleta de dimineață cu o grijă specială. Pentru că acceptase această întâlnire, măcar să facă lucrurile bine, se gândise ea, îmbrăcând un costum din bumbac, cu o croială ireproșabilă și a cărui culoare arămie îi punea în valoare părul blond ca aurul și ochii căprui.

Masa rotundă care le era rezervată era puțin izolată de celelalte printr-un superb palmier. Acoperită cu o față de masă imaculată, din damasc, era aranjată cu porțelanuri de Limoges, argintărie și cristal.

Un tânăr bărbat blond, îmbrăcat cu eleganță, se ridică pentru a-i saluta. Era mai înalt decât Charlie și, privindu-l mai de aproape, Cristine remarcă în trăsăturile sale o anumită duritate. Probabil era necruțător în afaceri. Bărbatul o măsură din cap până în picioare, cu o privire admirativă și cunoscătoare.

– Cristine, spuse Charlie, ți-l prezint pe Bill Mason, responsabilul Relațiilor Publice la Falconer. Bill, aceasta este Cristine Connors.

Un zâmbet larg lumină fața bărbatului, un zâmbet care o făcu pe Cristine să simtă rece în spate.

– Sunt încântat să vă cunosc, domnișoară Connos. Aveți în fața dumneavoastră unul dintre cei mai înflăcărați admiratori.

Cristine își stăpâni un oftat. Oare când se vor decide să înțeleagă? De cinci ani, auzise deja această tiradă de sute de ori! Chiar toți bărbații își închipuiau că fac plăcere unei femei flatând-o atât de banal?

Cristine își dorea la nebunie să-l pună la locul lui, dar se stăpâni pentru Charlie și-i zâmbi la rândul ei.

– Mulțumesc, domnule Mason, spuse politicoasă.

– Vă rog, spuneți-mi Bill.

Cristine se pregătea să ia loc, când văzu ochii lui Bill Mason întorcându-se de la ea. Brusc, aerul îndrăzneț și înfumurat dispăru și cu un zâmbet puțin forțat, se grăbi să meargă să se așeze de cealaltă parte a mesei.

Oare ce eveniment putuse provoca o asemenea schimbare la acest bărbat în aparență atât de sigur de el? Tânăra femeie se întoarse și privirea i se opri asupra celor mai negri ochi pe care-i văzuse vreodată.

Era el! Individul misterios care se afla fără încetare în drumul său. Îngrozită, nu-și putea desprinde ochii de la acea stranie apariție.

Capitolul 2

Misteriosul său urmăritor era acolo în carne și oase! Avu impresia că trecuse un timp nesfârșit înainte de a reuși să depășească șocul, dar îi văzu pe Charlie și pe Bill salutându-l pe bărbat ca și când era împăratul în persoană, venit să facă o vizită neașteptată sclavilor. Așadar, nu trecuseră decât câteva secunde, își spuse, liniștită.

În acea clipă Charlie se întoarse spre ea, o luă de braț și o împinse în față, ca și cum înmâna un premiu cumpărătorului care dădea mai mult.

– Domnule Falconer, declară cu o voce nesigură, permiteți-mi să v-o prezint pe Cristine Connors.

Cristine era stupefiată. Așadar, era însuși Falconer! Asta explica solemnitatea neobișnuită a lui Charlie. În alte împrejurări, cu siguranță ar fi râs de expresia în același timp umilă și hotărâtă de pe fața colegului său.

– Încântat, domnișoară Connors, spuse bărbatul cu o voce profundă.

Cristine rămase nemișcată, incapabilă să reacționeze. Charlie îi strânse mai puternic brațul.

– Cristine, ți-l prezint pe domnul John Falconer, președinte la Falconer și Asociații.

Cristine îi adresă un mic semn din cap, însoțit de o scurtă formulă de politețe. Nici o îndoială, era într-adevăr bărbatul pe care-l zărise în nenumărate rânduri, de un an. O domina cu statura înaltă, fața îi era impasibilă, ochii reci și distanți.

Charlie și Bill Mason se străduiau să găsească un scaun pentru John Falconer, care rămase în picioare, fără să spună nimic, observând manevra cu un amuzament nuanțat de dispreț. Apoi, fără o vorbă, o făcu pe Cristine să se așeze.

– Nu vă așteptam astăzi aici, domnule Falconer, spuse Charlie, încă stânjenit. Dar suntem încântați că ați putut să veniți, se grăbi să adauge. Știm toți cât sunteți de ocupat...

Charlie se întrerupse când își dădu seama că John Falconer nu-i acorda nici cea mai mică atenție și, neștiind ce să mai facă, strigă chelnerul, care alergă imediat.

Cristine comandă eterna salată verde și un pahar de ceai cu gheață, fără zahăr. În timp ce cei trei bărbați consultau meniul, Cristine profită pentru a-l examina în liniște pe acest misterios Falconer. Foarte repede, trase concluzia că nu era mai liniștitor de aproape decât de departe.

Să disciplinezi părul negru, des, și să realizezi acea tunsoare atât de clasică, necesita fără îndoială mâna pricepută a unui excelent frizer. Trăsăturile accentuate, pometii proeminenți, nasul acvilin îi făceau chipul și mai impunător. Aerul și atitudinea sa te făceau să te gândești la ceva, dar Cristine nu reușea să-și spună la ce.

Apoi, brusc, știu. O căpătenie apașă... iată cu ce semăna. Dar ținuta extraordinară a acestui bărbat făcea comparația deplasată.

În timp ce Bill Mason și Charlie sorbeau cuvintele lui Falconer, Cristine se întreba pentru ce motiv ar fi urmărit-o un bărbat atât de puternic. În definitiv, poate se înșelase și prezența lui Falconer în fața imobilului nu fusese decât pură coincidență. Dar în acest caz, de ce oare insistase atât de mult să fie vedeta proiectului? Toate acestea nu aveau sens. Din fericire, nu-i făcuse nici o promisiune definitivă lui Charlie.

După ce-și notase comenzile, chelnerul se înclină și se îndepărtă de masă de-a-ndaratelea. În acea clipă, Charlie scoase un dosar din servieta pentru documente și se lansă în expunerea detaliată a proiectului. Bill Mason evita cu băgare de seamă orice comentariu, își cerceta atent patronul, pentru a încerca să-i ghicească gândurile. Nici unul dintre cei trei bărbați nu-i acorda nici cea mai mică atenție Cristinei, care se simțea foarte bine. Se mulțumea să asculte. De altfel, ce importanță avea să știe ce hotărau? I se părea din ce în ce mai înțelept să refuze această muncă.

– După cum vedeți, spuse Charlie, ideea centrală a proiectului nu are nimic vulgar. Partea conservatoare și demnă de imaginea dumneavoastră nu se va pune în discuție. Fără fete în bikini, sau altceva de prost gust.

Această ultimă remarcă îl făcu pe Bill Mason să râdă:

– Trebuie totuși evitat ca telespectatorii să se plictisească, spuse. Din partea mea, nu voi vedea nici o obiecție să apară Cristine în bikini, adăugă privind-o cu interes.

Acest gen de remarcă din partea fotografilor, machiorilor sau agenților de publicitate era atât de curentă, încât Cristine nu se mai simțea jignită. Spre marea sa uimire, Falconer îi aruncă o privire furibundă angajatului său.

– Ajunge cu asta, Mason.

Ațintindu-și apoi ochii negri asupra Cristinei, reluă:

– Vă rog să-l scuzați pe domnul Mason, al cărui simț al umorului nu-l împărtășesc.

– Hm... cum spuneam, reluă Charlie, plănuim să filmăm în totalitate proiectul în Massachusetts. Am obținut permisiunea să folosim anumite locuri istorice celebre ca fundal, ca Plymouth Rock sau Mayflower. Într-un fel, subiecte patriotice.

Falconer se mulțumi cu un semn aprobator din cap și Charlie continuă:

– Cristine va apărea în taior, ținuta clasică a agenților de schimb. O femeie din personalul de conducere de înalt nivel, va fi percepută favorabil de telespectatori. În plus...

Dar deja Falconer nu mai asculta. Își puse brusc palmele pe fața de masă, se rezemă de spătarul scaunului și o întrebă pe Cristine nitam-nisam:

– Dumneavoastră ce credeți despre toate acestea, domnișoară Connors?

– Eu? spuse aceasta, uluită.

Nimeni nu-i ceruse vreodată părerea asupra unei campanii publicitare. În general, un manechin se mulțumea să urmeze ordinele: „Ridică-te, așază-te aici, privește camera sau întoarce ochii, zâmbește, fă mutre etc.“

– Nu cred nimic, răspunse cu un râs nervos.

O clipă, ochii lui Falconer străluciră de o lumină neașteptată și un zâmbet scurt îi lumină trăsăturile.

– Înțeleg, murmură el.

Pentru Cristine, acea mică frază fusese ca și când vorbise îndelung. Avu impresia că o menghină invizibilă îi strângea gâtul.

Tot timpul cât dură restul mesei rămase apatică, fără să mai asculte discuția. Hotărârea sa era luată. Nu se punea problema să accepte această muncă, dacă acel bărbat redutabil va lua cât de puțin parte la proiect.

În timp ce prânzul nu se terminase încă, Falconer își privi ceasul, apoi se ridică fără preambul. Își puse servieta lângă farfuria goală și se întoarse spre Charlie, năucit, care nu avusese timp să-și termine fraza.

– Domnule Dalton, acum nu mai aveți nevoie de mine. Domnul Mason mă va înlocui. Sunt fericit că v-am cunoscut, domnișoară Connors. Mult noroc!

Cu aceste cuvinte, făcu stânga-mprejur și se îndepărtă, înconjurând mesele cu toată ușurința și grația unui sportiv desăvârșit. Cei trei comeseni îl priviră părăsind sala, fără o vorbă. Cel care rupse în cele din urmă tăcerea cu un râs scurt, fu Mason.

– Iată că s-a lămurit.

– Nu pentru mine, spuse Charlie, nemulțumit.

– Ei bine, patronul aprobă proiectul, iar toate negocierile se vor face pe viitor doar cu mine.

– Cum poate să-l aprobe? Am impresia că nici măcar nu m-a ascultat, reluă Charlie.

– Crede-mă, John Falconer nu pierde niciodată vreun cuvânt din conversație, afirmă Mason pe un ton fără replică. Bun! Nu-mi pot permite să reiau munca după patron. Treci pe la biroul meu puțin mai târziu, Charlie, răstimp în care se pregătește contractul.

I se adresă Cristinei:

– Te voi revedea cu cea mai mare plăcere, dragă Cristine, spuse înainte de a se îndepărta.

– Ce încercare! exclamă Charlie după plecarea lui Bill Mason. Am impresia că am alergat la maratonul din Boston... și tu?

– Nu știu, Charlie... Ceva în această afacere nu-mi place deloc.

– Salariul este ceea ce te deranjează? spuse acesta tăios, avansând o sumă extraordinară.

– Au intenția să-mi dea o asemenea sumă doar pentru un spot publicitar? exclamă tânăra femeie neîncrezătoare. Cum ai reușit să obții atât de mult?

– Ascultă, scum... Nu, Cristine. Când un bărbat atât de puternic ca John Falconer vrea ceva cum te vrea pentru acest spot, știe foarte bine că va trebui să plătească.

– Da, dar atât de mulți bani... asta nu-mi spune deloc dacă merită, Charlie.

– Nu mă lăsa baltă acum, Cristine, te rog! Spune-mi ce te frământă și voi vedea dacă pot să aranjez. Este vorba de Mason? Știu că nu este genul tău, dar...

– Nu, nu-i vorba despre el. M-am obișnuit atât de mult cu aceste platitudini! Este vorba de însuși Falconer. Are ceva... nu știu.

– Da, produce acest efect asupra oamenilor. Pare că nu are nimic dintr-o ființă umană. Dar ai auzit: a lăsat totul în seama lui Mason. Fără îndoială nu-l vei mai vedea vreodată în viața ta. De fapt, prezența sa a fost complet neașteptată.

Tânăra femeie era gata să-i mărturisească lui Charlie suspiciunile referitoare la Falconer. Dar ideea că acel bărbat o putuse urmări de un an i se părea atât de absurdă!

– Foarte bine! spuse în cele din urmă. Dacă mă poți asigura că vom avea de-a face numai cu Bill Mason, nu am obiecții.

– Ești o fată drăguță. Nu-ți vei regreta decizia. Gândește-te la toți banii pe care-i vei câștiga în mai puțin de o lună. Un câștig deloc neglijabil înainte de a te lansa în noua ta carieră.

***

Agenția nu se afla decât la câteva sute de metri de acolo. Așadar, Cristine se hotărî să treacă pentru a-și lua câteva lucruri personale înainte de a se întoarce acasă. Dar, ajunsă în fața biroului Carlottei fu obligată să accepte că încerca mai ales să afle mai multe despre Falconer. Ciocăni la ușă și intră în birou.

– Ei bine, întrebă Carlotta, puțin îngrijorată. Cum s-a desfășurat prânzul?

– Nu știu, răspunse tânăra femeie, indecisă.

Carlotta se înfioră.

– Nu-mi spune că proiectul a rămas baltă!

– Nu, cel puțin nu cred.

Oftă și se lăsă să cadă într-unul dintre fotoliile de piele.

– În acest caz, care este problema?

Cristine nu răspunse imediat.

– Carlotta, tu cunoști toată lumea din New York. Ce știi despre John Falconer?

Carlotta zâmbi.

– Nu mare lucru. Acest bărbat este o adevărată enigmă, unul dintre acele genii care nu trăiesc decât pentru munca lor.

Nu se vede deloc în cercurile frecventate în general de oameni importanți ca el, deși circulă anumite zvonuri pe socoteala sa.

– Ce fel de zvonuri?

– Nimic foarte exact. Doar cancanuri. Se pare că iese numai seara în locurile cele mai populare din oraș, dar de fiecare dată însoțit de altă femeie și se spune că nu se atașează niciodată. După câte știu, n-a fost căsătorit vreodată, nici logodit, nici măcar îndrăgostit cu adevărat.

– În tot cazul, are o fizionomie puțin stranie.

– De ce stranie? Nu l-am văzut niciodată de foarte aproape, dar este mai degrabă un bărbat frumos. Impresionant, de acord, dar...

Câteva bătăi discrete în ușă și apăru capul Lianei.

– Carlotta! Îți pot vorbi un minut? Oh, bună ziua Cristine, nu știam că te-ai întors. Voi trece mai târziu.

– Nu este nevoie. Eram pe punctul să plec.

– Așteaptă puțin. Spune-mi, Liana, oare nu una din verișoarele tale a fost iubita lui John Falconer?

Liana se gândi o clipă.

– Oh, vorbești despre Sharon Alsop. Nu-mi este chiar verișoară. Am studiat în același colegiu. Da, a ieșit de mai multe ori cu el. Dar acum mult timp.

– Și ce-ți spunea despre el?

– Tocmai, este bizar, dar nu mi-a vorbit niciodată despre asta. Când am descoperit din întâmplare că-l cunoștea, se despărțiseră deja.

– În acest caz, nu ești sigură ce s-a întâmplat între ei?

– Nu, admise Liana. La scurt timp după asta, Sharon s-a căsătorit și s-a mutat. Am pierdut legătura.

– Ciudată poveste, comentă Carlotta.

– N-are nici o importanță! spuse Cristine ridicându-se. L-am însărcinat pe Bill Mason să supervizeze proiectul. Un bărbat atât de important nu-și pierde timpul ocupându-se de spoturi publicitare, spuse cu un zâmbet ironic.

***

Plecarea era fixată pentru sâmbăta următoare. Filmarea trebuia să dureze trei săptămâni, dintre care două la Boston. Apoi totul va fi terminat. Gata cu privațiunile, spoturile tulburătoare, observațiile degradante. Va fi în sfârșit liberă să-și înceapă cariera de profesor.

În ajunul plecării, o sună Charlie.

– Bună seara, Cristine. Ai terminat pregătirile pentru plecarea de mâine dimineață?

– Da. Nu mai am decât să-mi închid valizele.

– Bine! Hm, Cristine, reluă el după o tăcere, mai este ceva.

Din tonul lui Charlie, aceasta bănui că avea să-i ceară o nouă favoare. Se încordă.

– Ce este, Charlie?

– Dacă ești liberă diseară, mă vei putea însoți la o cină? Este ultima dată, jur, adăugă fără să-i lase timp să spună nu.

– Oh, Charlie! Intenționam să mă culc devreme. Este indispensabilă prezența mea? Credeam că tu și Bill Mason ați aranjat totul.

– De fapt, este vorba de Falconer. Insistă. Nu va dura mult timp. Doar un supeu ușor la el acasă.

Această nouă cerere o plictisea și o intriga în același timp. Ușurată la ideea de a nu mai avea de-a face cu acel bărbat, nu reușise totuși să și-l alunge din minte, mai ales după ultima conversație cu Carlotta. Să-l întâlnească la el acasă, poate îi va permite să dezlege o parte din misterul care înconjura acest personaj.

– Voi trece să te iau la ora șapte, de acord? Pe curând!

Închise fără să-i lase timp să reacționeze.

„M-a păcălit încă o dată", gândi Cristine lăsând receptorul. Dar este într-adevăr ultima dată!

***

Câteva ore mai târziu, Cristine și Charlie străbăteau holul unuia dintre cele mai prestigioase hoteluri din New York.

– Vrei să spui că trăiește la hotel? Credeam că oamenii nu-și petrec decât o noapte sau două în acest gen de hoteluri de lux.

Ieșind din ascensor, nu văzură decât o singură ușă la capătul culoarului, o adevărată ușă de castel, din lemn masiv. O oglindă imensă cu rama fin sculptată și cu plăci subțiri aurite era atârnată pe unul din pereți, exact deasupra unei superbe mese din mahon. În mijlocul acestora, o vază din alabastru conținea cel puțin trei duzini de trandafiri galbeni.

În timp ce Charlie apucă ciocanul din bronz de bătut în ușă, Cristine se uită o clipă în oglindă cu o privire profesională. Ca întotdeauna, își dăduse osteneala să arate ca în cea mai bună zi a sa, plecând de la principiul că un

top-model este întotdeauna cap de afiș. Părul blond era strâns într-un coc înalt și elegant. Cerceii din jad asortați la rochia din bumbac verde, simplă și elegantă. Cu tocurile înalte, îl depășea cu un cap pe Charlie.

Spre marea sa surpriză, însuși Falconer deschise ușa. Se așteptase să vadă apărând un șef de sală sau cel puțin o cameristă. În ciuda tocurilor sale înalte, trebui să ridice capul pentru a vedea ochii negri ațintiți asupra sa. Fața impasibilă nu lăsa să se vadă nimic din sentimentele lui, dacă simțea un lucru cât de mic. O străbătu un fior. Ca întotdeauna, purta un costum de culoare închisă și o cămașă imaculată, care părea venită direct de la croitor.

– Bună seara, domnișoară Connors, spuse înclinându-se. Bună seara, Dalton... Vă rog intrați, domnișoară, spuse deschizând larg ușa.

Printr-un hol vast, Cristine pătrunse într-un salon spațios, cu un șemineu imens la un capăt și celălalt cu o fereastră care dădea spre râul Hudson, Central Park și zgârie-norii din depărtare. Vederea era uluitoare.

Nici o pată de culoare în toată încăperea. Pereții, fotoliile, mocheta și perdelele erau în negru, alb și gri. Tânăra femeie remarcă de asemenea că nu existau perne pe canapelele dispuse de-o parte și de cealaltă a șemineului și singurele decorațiuni de pe pereți erau niște gravuri și niște desene în creion și cărbune, lipsite de o culoare cât de mică.

Se degaja din această încăpere – ca și din insul care o locuia – o impresie de putere absolută, dură, neclintită. Tot ceea ce făcea un loc sau un om prietenos, era absent.

Cristine înaintă spre unul din pereți, pentru a examina mai de aproape un desen în negru și alb, o femeie așezată într-o

poză grațioasă sub ramurile unui copac. În josul tabloului, crezu că recunoaște semnătura unui celebru artist al Renașterii. Impresionată, se întoarse spre gazdă pentru a-l întreba.

Dar acesta dispăruse, ca și Charlie de altfel. Se făcură auzite voci venind din hol. Cristine se făcu stângă-mprejur și-l zări pe Falconer ținând ușa. Cât despre Charlie, era pe punctul să plece. Văzând-o, acesta îi adresă un zâmbet puțin jenat și ridică mâna în semn de adio.

Înainte de a putea rosti un singur cuvânt, Falconer închisese deja ușa și înainta spre ea cu pași lenți.

Cristine se simțea ca un animal prins în cursă. Fu cuprinsă de un val de panică. Falconer se apropia impasibil. Când în sfârșit se opri la un metru de ea, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, tânăra femeie ridică ochii măriți de groază și-și puse o mână pe piept, ca pentru a se apăra.

– Unde este Charlie? bâigui.

– Avea treabă, îi răspunse calm.

– Nu înțeleg. Credeam că voiați să ne vedeți pentru...

– Pe dumneavoastră voiam să vă văd, o întrerupse.

– De ce pe mine? întrebă ea, dându-se înapoi.

– Nu vă temeți. Cu mine nu aveți a vă teme de nimic.

Falconer se îndepărtă o clipă și se îndreptă spre un bufet.

– Vreți să beți ceva?

Cristine rămase țintuită pe loc, cu pumnii crispați; capul i se învârtea. Teama lăsă treptat locul unei mânii înăbușite, dar nu atât acestui bărbat îi purta pică, ci mai ales lui Charlie. Va plăti scump această lașitate!

Falconer aștepta încă un răspuns.

– Martini? o întrebă. Sau preferați vin alb de Spania? Ce pot face oare să vă facă plăcere?

– Puteți să-mi explicați ce se întâmplă.

– De acord, vă voi explica. Dar mai întâi aș vrea să beți un pahar cu mine.

Se ciocăni la ușă.

– Intră, spuse Falconer.

Doi bărbați cu haine albe intrară împingând în fața lor un cărucior acoperit cu tăvi din argint, pahare din cristal și o vază înaltă și îngustă, care conținea un singur trandafir galben.

Fără o vorbă, Falconer le indică o firidă care îi servea de sufragerie și cei doi bărbați începură să descarce căruciorul, așezând tăvile pe o masă din mahon.

– Iată supeul nostru, declară John întinzându-i un pahar. Așezați-vă și beți, apoi vom vorbi. Doar dacă nu vreți să trecem imediat la masă. Dar poate aștepta, este o masă rece.

În acea fază, Cristine nu mai știa foarte bine ce voia, dar un pahar nu-i va face rău. După ce depășise acel val de panică, își dădu seama că n-o amenința nici un pericol real. Desigur situația era mai degrabă delicată, dar dacă devenea prea insuportabilă, nimic n-o împiedica să se ridice și să plece. John Falconer – o știa în sinea sa – nu va ridica nici degetul cel mic pentru a o opri.

– Foarte bine, spuse în cele din urmă.

Luă paharul pe care i-l întindea și bău o mică înghițitură. Sub efectul vinului alb, mușchii i se destinseră și examină cu interes obiectele care o înconjurau.

Întunericul se instalase treptat și luminile orașului scânteiau pe cerul de culoare închisă. Cristine se ridică pentru a merge să se așeze pe un fotoliu din apropierea ferestrei.

Falconer o urmă și rămase în picioare contemplând vederea, sorbindu-și cu înghițituri mici vinul alb, cu un aer încruntat. După ce aranjaseră masa, chelnerii ieșiră în liniște, lăsând-o singură cu John Falconer.

Cristine își observă gazda, atât de enigmatică încât părea că uitase de prezența sa. Acum, teama i se risipise complet, pentru a face loc curiozității. Oare pentru ce motiv uneltise această întâlnire? Oare era într-adevăr Falconer misteriosul său urmăritor?

O singură lampă era aprinsă în apropierea canapelei și difuza o lumină blândă care făcea ca trăsăturile să-i pară mai puțin dure decât în lumina crudă a zilei. Chipul și înfățișarea degajau forță și o stăpânire de sine care obligau la respect.

John se întoarse în sfârșit spre ea.

– Vă pot spune Cristine?

Tânăra femeie nu se așteptase la această cerere

– Desigur. Într-un fel, sunteți patronul meu. Îmi puteți spune cum vreți. În afară de „scumpete". Am oroare de asta! mărturisi cu un zâmbet.

Bărbatul zâmbi de asemenea, transformându-și trăsăturile. Cristine rămase uluită. Zâmbetul îi îmblânzise trăsăturile, iar lumina care-i strălucea în ochi, n-avea nimic de temut. Dar după o clipă, zâmbetul dispăru și privirea deveni din nou mai întunecată.

– Ei bine, Cristine, iată, spuse luând loc în apropierea ei. M-am folosit de Dalton pentru a te face să vii aici – într-un mod puțin politicos, de acord – pentru că voiam să-ți vorbesc. Am avut impresia că era singurul mod de a te vedea singură. Mă înșel?

– Nu. Aveți dreptate.

– Te sperii, nu?

– Puțin, mărturisi Cristine zâmbind.

– N-ai nici un motiv să-ți fie teamă. Intențiile mele sunt întru totul onorabile. Este o formulă puțin demodată, dar, vezi, eu însumi sunt puțin demodat. Aș vrea să-ți fac o propunere de ordin comercial.

Cristine își puse paharul pe măsuța rotundă și joasă de alături și își încrucișă brațele pe genunchi, cu toate simțurile în alertă.

– O propunere?

– Da. Ai remarcat cu siguranță că te urmăresc de un anumit timp. La drept vorbind, de mai multe luni.

– Așadar, dumneata erai!

– Da. Scopul nu era să te sperii. Voiam să mă asigur că într-adevăr corespunzi ideii pe care mi-am făcut-o despre dumneata...

– Ascultă, domnule Falconer, mi-am dat deja acordul pentru spotul publicitar televizat.

John ridică mâna pentru a o întrerupe.

– Așteaptă. N-am terminat. Puțin îmi pasă de spot. Era doar un mijloc pentru a intra în legătură cu dumneata. Încerc să te fac să înțelegi că pe dumneata te vreau, nu serviciile dumitale în calitate de manechin.

Cristine se ridică încet și aținti ochii asupra lui. „Așadar, asta era", își spuse. O cuprinse un mare calm. „Nu va întârzia să afle ce poate face cu publicitatea și cu propunerea sa... indecentă. După asta, voi pleca".

Dar tânăra femeie n-avu nici măcar timp să vorbească, deoarece deja el se înălțase în fața sa, dominând-o cu statura sa înaltă.

– N-ai putea cel puțin să mă asculți până la capăt? o întrebă fără să renunțe la calm. Mi-am dat multă osteneală pentru a aranja această întâlnire.

– Este problema dumitale. Dar trebuie să admit că nu-ți lipsește îndrăzneala. Sunt nerăbdătoare să aud urmarea. Continuă!

– Te admir de foarte, foarte mult timp, Cristine. Pentru mine, ești cea mai frumoasă femeie din lume, cea mai de dorit femeie pe care am văzut-o vreodată. După cum ți-am spus, te vreau. Atât de mult, încât îți poți pune propriile condiții.

– Așteaptă un minut. Condiții pentru ce? Dacă înțeleg bine, vrei să mă cumperi? Vrei să faci din mine amanta dumitale și n-am decât să spun prețul.

– Interpretezi lucrurile puțin crud.

– Ce te îndeamnă să faci asta?

– Ți-am spus-o, te găsesc foarte atrăgătoare. Te admir.

– Dar nici măcar nu mă cunoști!

– Cunosc destul pentru a ști că te vreau.

Cristine îl privi pieziș.

– Ți-a venit vreodată în minte că există și alte moduri de a avea femeia pe care o vrei, domnule Falconer?

– Ca de exemplu?

Cristine avu un gest de nerăbdare.

– Nenumărate moduri. Invitând-o pur și simplu la cină. Trimițându-i flori. Făcându-i complimente. Sau cerând-o în căsătorie!

– Foarte bine, dacă asta vrei, te cer în căsătorie.

– Nu! Nu asta vreau.

– În acest caz, ce vrei? Spune-mi și vei obține.

Stupefacția Cristinei nu înceta să sporească. Descumpănită, murmură:

– Aceasta este probabil cea mai ciudată conversație din viața mea, domnule Falconer, și nu-mi place prea mult.

– Îmi dau seama. Nu-ți pot pretinde să mă iubești. De aceea ți-am făcut propunerea în acești termeni.

Cristine își luă geanta.

– Îmi pare rău, domnule Falconer, declară pe un ton ferm, dar nu sunt de vânzare. Nici ca amantă, nici ca manechin.

Se îndreptă spre ușă, cu capul sus și obrajii în flăcări. Ah, când va pune mâna pe Charlie! Niciodată nu i se făcuse o propunere atât de ridicolă! Bărbatul acesta își pierduse mințile. Când ajunse la ușă, îl auzi în spatele ei și se crispă.

– Nu trebuie să-i porți pică lui Dalton, exclamă John, ca și când îi ghicise gândurile. Nu există nici un motiv să lași baltă spotul televizat, pentru că totul este pregătit. Mie nu-mi vei face nici un rău, dar ceilalți vor suferi. Nu te teme. Nu te voi mai supăra. Am jucat și am pierdut. Nu mă vei mai vedea.

Îi deschise ușa și ea îi trecu prin față înainte de a ajunge pe culoar. Când se află în ascensor, auzi ușa închizându-se încet în urma ei.

Capitolul 3

Cristine părăsi hotelul tremurând de furie și, de-abia întoarsă acasă, se repezi spre telefon pentru a-l suna pe Charlie.

– Frumos m-ai dus de nas, lașule! M-ai atras într-o adevărată capcană.

Indignată, Cristine își continuă acuzațiile până când i se tăie respirația.

– Și când mă gândesc că am acceptat această muncă pentru tine! Te-ai comportat ca cel mai rău mojic.

– Cristine! exclamă Charlie, îndată ce putu plasa o vorbă, îți jur că n-am avut nici cea mai mică idee că totul se va întoarce în așa fel. Cinstit. Dacă aș fi știut ce avea în minte, nu te-aș fi lăsat niciodată singură cu el.

– S-o spui altora, Charlie. Oare ce ai crezut, când ți-a cerut să dispari și să mă lași singură cu el?

– Credeam că voia să-ți vorbească despre afaceri.

– Ei bine, în ceea ce mă privește, afacerile s-au terminat. Îți poți filma spotul televizat fără mine!

– Așteaptă puțin, Cristine. Calmează-te. Ce s-a întâmplat exact? Oare te-a... hm... în sfârșit, știi tu.

– Legat? Pus căluș? Ar fi putut să mă răpească și să mă vândă pentru comerțul cu carne vie?

– Dar ți-a făcut avansuri? A fost oare bădăran? reluă Charlie.

– Nu, bineînțeles că nu, acceptă ea. Este prea bine crescut pentru asta.

– În acest caz, de ce această furie? Poate Falconer este atras de tine. Ce este rău în asta? Este mai degrabă măgulitor, nu?

– Dacă este adevărat, de ce nu m-a sunat pur și simplu, pentru a-mi propune să ies cu el? De ce toate aceste uneltiri? Spotul televizat și toată această punere în scenă pentru a mă atrage la el acasă, nu, este într-adevăr nebun!

– Nu știu. Poate este modul său de a proceda. Am impresia că reacția ta este puțin exagerată. Nu ți-a făcut nici un rău. După părerea mea, nu este genul de tip să insiste... Și nu uita salariul.

Cristine se prăbuși în fotoliul de lângă telefon. Îi era imposibil să mai aibă încredere în Charlie, dar cel puțin asupra unui punct avea dreptate. Poate era mai bine să strângă din dinți și să continue, să facă această ultimă muncă, să încaseze generosul comision și să uite de Falconer și de propunerile sale insultătoare.

– Da, există salariul de care trebuie ținut cont.

– Știi, reluă Charlie, mi-e greu să cred că un bărbat ca Falconer, cu poziția prestigioasă pe care o ocupă și cu toți banii săi, are nevoie să „CUMPERE“ O FEMEIE. După părerea mea, poate avea orice femeie la picioare.

– După părerea mea, John Falconer este atras de ceea ce nu poate obține. Se poate de asemenea ca anumite femei să fie descurajate de înfățișarea sa. Într-adevăr, nu are un aer îngăduitor!

Se înfioră la amintirea trăsăturilor accentuate, a staturii impresionante și a ochilor reci.

– Ca să-ți spun adevărul, mă sperie.

– Haide, Cristine! Bărbatul care să reușească să te sperie nu s-a născut încă. De altfel, credeam că femeile sunt trase de bărbații puternici.

– Puternici sau nu, acum nu mă interesează bărbații.

– Oricum, nu ți-a făcut nici un rău. În felul său, a vrut să-ți facă un compliment.

Poate trebuia să se simtă flatată de interesul perseverent pe care i-l purta Falconer. Dar nu era o glumă, o îngrozea realmente.

În sfârșit, acceptă până la urmă să plece și toată echipa porni la drum spre Massachusetts a doua zi, după programul stabilit.

***

Joia următoare, Cristine se afla la Concord, rezemată de parapetul podului unde avusese loc prima confruntare între englezi și corpul de poliție auxiliar, care grăbise Războiul de Independență. Istoria se repeta, dar astăzi, regizorul și cameramanul șef se certau de mai bine de jumătate de oră, referitor la lumină.

Nu era decât ora opt dimineața, dar erau deja acolo de două ore. Evident, trebuia să termine filmarea înainte de sosirea turiștilor. Acum, situl era încă pustiu și liniștit. În ciuda certurilor, se auzea ciripitul păsărilor din copaci și freamătul gâzelor în iarba de pe malurile râului.

Cristine se obișnuise cu aceste perioade de așteptare interminabile între filmări, în timpul cărora experții se străduiau să pună la punct amănuntele tehnice. Dar, în ciuda orei matinale, începuse să fie foarte cald, iar machiajul se putea strica. Rochia de pânză era deja șifonată. Strigă la cei doi bărbați:

– Ei, sunt pe cale să mă topesc pe loc. Mă voi așeza la umbră. Chemați-mă când vă veți pune de acord.

Regizorul îi făcu semn din mână și Cristine se îndreptă spre un mare stejar centenar, de cealaltă parte a podului. Ajunsă sub ramurile întinse, o învălui o binefăcătoare răcoare. Tânăra femeie se așeză într-un fotoliu de răchită pus acolo, închise ochii și se gândi la florile care îi parfumau camera de hotel.

Trecuseră cinci zile de la sosire și în fiecare zi, după lucru, descoperea cu încântare o altă varietate de flori. De la liliacul atât de parfumat din prima zi, se succedaseră zambile roz, trandafiri cu duzinele, hibicuși și în sfârșit, ieri, buchete de orhidee exotice.

În fiecare dimineață, în timpul filmării, florile din ajun erau scoase și înlocuite cu flori proaspete. În ciuda absenței cărții de vizită, Cristine nu avea nici cea mai mică îndoială asupra identității expeditorului.

În prima zi, reacția sa fu să sune șeful personalului pentru a le lua, dar adora florile, iar acest bărbat nu-i va strica plăcerea. Nu o angaja la nimic să le accepte, și cum John

Falconer nu se arătase în timpul filmării, Cristine trase concluzia că acesta era modul său de a se scuza pentru propunerea atât de jignitoare.

Era adâncită în gândurile sale, când auzi vocea lui Jack Brody, regizorul.

– Cristine, este rândul tău.

Venise timpul să-și reia munca.

***

Ca întotdeauna, filmarea în sine dură mai puțin de o oră, adică foarte puțin timp în raport cu orele lungi de pregătiri tehnice. La ora zece, în clipa în care primii turiști apăruseră în grupuri mici în parcare, totul era strâns. Aceștia observau cu gura căscată tehnicienii care demontau și aranjau un material impresionant.

Autobuzul o lăsă curând pe tânăra femeie la hotelul în care locuia toată echipa. Cristine se grăbi să urce în cameră, nerăbdătoare să descopere ce flori o așteptau astăzi. Dar, îndată ce deschise ușa, fu cuprinsă de o ușoară decepție. Măsuța de toaletă și biroul erau goale. Lipsită de flori, camera părea goală.

Cristine închise ușa după ea. Decepția îi era atât de puternică încât nu reușea ea însăși să și-o explice. „Când mă gândesc că aceste flori mă stânjeneau la început, iar acum nu mă mai pot lipsi de ele, se gândi făcând un duș. Dar de ce oare a încetat brusc să le trimită?“

După ce se gândi bine, ajunse la concluzia că era de preferat așa. John Falconer voise s-o facă să uite propunerea jignitoare, dar nu avea nici un motiv s-o acopere cu flori la infinit.

După ce se șterse, îmbrăcă niște pantaloni vechi din pânză și o bluză de bumbac și își legă părul la spate cu un fular roșu. Restul zilei era liber și Cristine intenționa să profite pentru a vizita siturile istorice.

Locul pe care și-l alesese pentru astăzi, un loc numit Waldon Pond, se afla puțin în afara orașului și deși nu mai condusese de la mutarea sa în Manhattan, se hotărî să închirieze o mașină pentru a merge acolo. Din fericire, traficul era foarte fluid în acea dimineață și, după o jumătate de oră de drum, ajunse la destinație fără nici un incident.

Micul parcaj era deja plin de mașini și trebui să se hotărască să gareze puțin mai jos pe șosea, unde acostamentul era destul de larg.

Un panou mare indica o cărare mărginită de arbori, care ducea spre lac. La o cotitură a drumului, tânăra femeie descoperi lacul. Era chiar mai mare decât și-l imaginase. Locul era destul de vast pentru a primi numeroșii plimbăreți și, după ce parcurse câteva sute de metri pe cărare, rămase singură.

Înaintă pe malul lacului și rămase acolo să se bucure de câteva clipe minunate de liniște și singurătate, cum făcuse scriitorul Henry Thoreau acum un secol. Influențat de filozofia hindusă și de idealiștii germani, acest bărbat trăise mult timp în izolare în locul acesta pe atunci sălbatic, și-și descrisese în opere experiențele vieții singuratice.

Curând, din stânga se auziră voci, iar Cristine zări o tânără pereche înaintând spre ea. Absorbiți unul de celălalt, păreau că nici măcar n-o văd pe Cristine, nici lacul. Totuși, tânăra femeie se îndepărtă, preferând să rămână singură.

Dar după aproximativ zece metri, se afla în fața unui nou intrus, de data aceasta un bărbat singur, în picioare pe malul lacului. Acesta nu privea în direcția sa. Cu brațele încrucișate la piept, contempla valurile mici, care mureau la țărm. Cristine se pregătea să facă stânga-mprejur, dar silueta bărbatului, atitudinea sa calmă și concentrată i se părură cunoscute. Ezită cu o secundă prea mult, deoarece bărbatul se întoarse și privi în direcția sa.

Era el! John Falconer! Această descoperire o țintui pe loc. Acum era prea târziu pentru a face cale-ntoarsă și a pleca. Nimic în privirea fixă a lui Joh Falconer nu lăsa să se presupună că o recunoscuse. În definitiv, simplitatea ținutei, pantalonii uzați, coada de cal, absența totală a machiajului, o făceau de nerecunoscut. Nu-i mai rămânea decât să-și continue drumul și să treacă prin spatele lui, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Tânăra femeie înaintă, cu ochii în jos, încât nu putea spune dacă el o mai privea. O ocheadă îi permise să vadă că nu se mișcase. Mai făcu câțiva pași și auzi brusc vocea familiară.

– Bună ziua, spuse el cu vocea sa profundă.

Instinctul îi spunea să-și vadă de drum fără să-i dea atenție, dar curiozitatea era mai puternică. Oare ce făcea aici? Promisese să n-o mai deranjeze și-l crezuse. În acest caz, care îi erau intențiile? Dorise s-o întâlnească încă o dată?

Cristine lupta împotriva unui sentiment de tulburare, nu numai din cauza a ceea ce se întâmplase la el și a munților de

flori pe care i le trimisese. Ceva la acest bărbat o speria. Poate era priceperea cu care-i citea gândurile.

Cum oare putea să știe unde se va duce în acea dimineață, atâta timp cât nu vorbise cu nimeni? Plătise oare oameni care s-o spioneze? La urma urmei, dacă o urmărise timp de un an în mijlocul New Yorkului, ce-l împiedica s-o facă aici? Acum se aflau din nou singuri în acest loc pustiu.

În cele din urmă, aproape fără să vrea, ridică ochii spre el. Era îmbrăcat simplu, cu pantaloni negri și o cămașă albă pe gât. Mânecile suflecate deasupra coatelor lăsau să se vadă brațele puternice. Expresia feței era gravă, dar ochii negri exprimau o anumită blândețe.

În realitate, nu avea nimic înspăimântător. În pofida trăsăturilor accentuate și a taliei impresionante, avea, la fel ca ea, dreptul să se plimbe acolo.

– Bună ziua, răspunse cu stânjeneală. Nu cumva tocmai mă urmărești iar?

Un zâmbet ușor i se contură pe buze.

– Ce te face să crezi asta? îi ripostă făcând un pas în direcția ei.

Cu o mișcare involuntară, Cristine își duse o mână la piept și făcu un salt înapoi, cu ochii măriți de groază.

– Nu te apropia! îi strigă cu o voce amenințătoare.

John se opri brusc și se posomorî o clipă.

– Nu-ți fac nici un rău. N-ai de ce te teme.

Fără îndoială avea dreptate, gândi Cristine. În plină zi și cu toți acei oameni care se plimbau în împrejurimi, putea să strige oricum după ajutor. Și de ce ar vrea să-i facă vreun rău? Brusc, teama ei i se păru ridicolă. Se relaxă puțin.

– Da, spuse. Știu. Iartă-mă.

– În acest caz, accepți să faci o parte din drum în compania mea?

– Îmi pare rău, dar aș prefera să rămân singură. Am o lungă ședință de pozat în urmă și am nevoie de liniște.

– Este într-adevăr o meserie atât de grea? Din exterior, pare foarte firesc pentru dumneata să pozezi.

– Trebuie să pară ușor și firesc. Dar, crede-mă, să ai un aer relaxat cere o energie considerabilă și o concentrare susținută.

– Înțeleg... Ei bine, nu vreau să te deranjez mai mult timp.

Înclinând capul, făcu un pas într-o parte, pentru a o lăsa să treacă pe cărarea îngustă. Din silueta sa mișcată se degaja un fel de magnetism care o făcu să se clatine în clipa când îi trecu prin față. Bărbatul vorbi din nou, cu o voce atât de șoptită de data aceasta, încât Cristine de-abia îl auzi.

– Te rog. Doar un ultim cuvânt.

Tânăra femeie se încordă, apoi se întoarse spre el.

– Da. Ce este?

John ridică ochii spre cer o clipă, neștiind cum să-și formuleze ideile.

– Ai avut dreptate adineaori. Astăzi te-am urmărit.

O făcu să tacă printr-un gest.

– Căutam o ocazie să mă scuz în fața dumitale pentru atitudinea de săptămâna trecută și să vin aici a fost un mod ca oricare altul.

– Inutil să te scuzi. Să uităm asta.

– Nu vreau să gândești rău despre mine. Nu voiam să te jignesc. Din păcate, se pare că acesta a fost exact efectul pe care l-am produs.

– Mi-ar plăcea foarte mult să uităm toate astea, domnule Falconer.

– Te rog. Ascultă-mă până la capăt. Am fost foarte neîndemânatic, dar în felul meu, credeam că-ți fac un compliment, cu cele mai bune intenții. Voiam să joc cu cărțile pe masă. Nu-mi puteam imagina că vei reacționa astfel la propunerea mea.

Amintirea propunerii sale, cum o numea el, o făcu să roșească.

– Reacția mea a fost poate puțin cam impulsivă, dar nimeni nu mi-a făcut vreodată o asemenea propunere. Atitudinea dumitale mi s-a părut atât de rece.

– Recunosc, sentimentele nu sunt punctul meu forte.

Cristine îl examină o clipă, ca pentru a încerca să-i citească gândurile.

– Cu alte cuvinte, metoda dumitale a dat rezultate până acum.

Spre marea uimire a Cristinei, fața interlocutorului său se îmbujoră. Ridică totuși capul și se îndreptă în toată înălțimea lui.

– Da, spuse, cam așa ceva.

– În acest caz, te plâng.

Cu aceste cuvinte, Cristine porni pe cărarea îngustă, fără să se întoarcă. După aproximativ zece pași, observă că tremura toată. Ce întâlnire derutantă! Cu siguranță, Falconer avea încă ochii ațintiți asupra ei. În ciuda dorinței de nestăvilit de a fugi cât o țineau picioarele, se străduí să-și încetinească pașii.

Curând, cărarea urmă o curbă a lacului. Cristine știu că era în afara razei de acțiune a privirii lui John și, pentru că se destinse puțin, teama făcu loc unei mânii surde.

Oare ce fel de bărbat era? Avea nevoie să „plătească“ favorurile femeilor? John Falconer avea o tărie de caracter și o putere irezistibilă care lipseau celor mai mulți bărbați pe care-i cunoștea – oricât de fermecători fuseseră. Charlie făcuse o remarcă referitor la asta. Despre atracția exercitată asupra femeilor de bărbații puternici.

„Da, dar nu asupra mea“, își promise. Puterea pe care o degaja acel bărbat era prea zdrobitoare după gustul ei. Totuși, se putea arăta cu adevărat umil, scuzele pe care i le prezentase fuseseră sincere și părea preocupat, după cum spunea, să nu gândească rău despre el.

După o oră de mers neîntrerupt, Cristine se sătură să fie mereu îmbrâncită de grupurile tot mai numeroase de turiști. Era prânzul și soarele la zenit strălucea cu toată puterea. Mai trebuia să meargă până la parcaj și mușchii picioarelor începuseră s-o doară.

Era totuși o oboseala fizică bună, complet diferită de epuizarea nervoasă care o copleșea după mai multe ore sub reflectoare, în pozițiile ciudate și nefirești cerute de fotografi. Ah, într-adevăr se grăbea să-și schimbe profesia!

Ieși în sfârșit din pădurea care înconjura locul, copleșită de căldură, acoperită de praf, frântă de oboseală și flămândă. Chiar și obișnuitele prânzuri ale manechinelor i se păreau îmbietoare. Își dorea un lung duș rece.

Se părea că erau de trei ori mai multe mașini decât la sosire. Apropiindu-se de a sa, Cristine observă cu groază că fusese blocată de un brec plin de praf, înmatriculat în Illinois.

– Oh, nu! exclamă, învinsă.

Ce să facă oare? Cum să găsească proprietarul vehiculului? Situl era mult prea vast! Tânăra femeie începu să meargă

încoace și încolo, înconjurând mașinile fără vreun scop precis, străduindu-se să-și stăpânească iritarea care o cuprindea.

Trebuia să cedeze evidenței și să accepte faptul că era prinsă în capcană. Singura soluție era să aștepte întoarcerea mizerabilului fără rușine care îndrăznise s-o blocheze acolo. Ceea ce putea dura ore! Mânia o sufoca. Ar fi vrut să spargă ceva, să arunce o piatră prin parbrizul acelui brec blestemat.

Fără să se mai gândească la praf și la căldură, se lăsă să alunece lângă bara de protecție a mașinii sale și-și încrucișă brațele cu un oftat de resemnare. De fiecare dată când un grup de vizitatori apărea din pădure, ridica ochii cu o licărire de speranță, dar nu venea încă nimeni în direcția ei.

După o jumătate de oră, ameți. Imposibil să mai reziste mult timp pe această căldură. Era mai înțelept să caute un suflet caritabil, pentru a o lăsa în apropiere de o cabină telefonică. Va putea suna vreun membru al echipei, pentru a veni s-o ia.

Când se ridică greu, o interpelă o voce:

– Ai necazuri?

Vocea nu era alta decât cea a lui John Falconer. Înainta direct spre ea, strecurându-se printre mașinile parcate într-o dezordine de nedescris. Apariția acestui chip familiar o făcu să-și piardă orice control. Izbucni în lacrimi și o clipă după aceea, suspina în brațele lui John Falconer, udându-i din abundență cămașa imaculată. Descumpănit, el o bătu ușor pe spate într-un gest încurajator, vizibil stânjenit.

După câteva clipe, tânăra femeie, ușurată, se eliberă.

– Îmi pare rău, spuse dându-se cu un pas înapoi. Dar privește ce au îndrăznit să-mi facă. Un mizerabil mă împiedică să ies.

Fără o vorbă și fără să-și piardă calmul, John examină situația cu atenție. Cristine îl urmări din ochi în timp ce privea mașina pentru a se asigura că era bine închisă, apoi chircindu-se să evalueze spațiul dintre cele două mașini. În sfârșit, se întoarse spre ea frecându-și mâinile pentru a înlătura praful.

– Îmi pare rău. Nu-ți pot debloca mașina. Chiar dacă aș reuși să pătrund în interiorul brecului și să trag frâna de mână, nu este nici un pic de loc pentru a menavra. Este la fel de blocat ca dumneata. Vino, te duc la hotel.

– Și mașina mea?

– Nu te neliniști! Mă ocup eu de asta.

O luă cu blândețe de cot și o duse puțin mai departe de parcaj. Un Mercedes gri strălucitor ocupa singur un spațiu mic, puțin mai departe de drum. Deschise portiera și o invită să urce. Cristine nu mai avea decât o dorință: să părăsească acest loc cât mai repede. Se instală în mașină cu bucurie.

Nici măcar nu-i venise în minte să facă vreo obiecție cât de mică. Dar îndată ce John fu instalat la volan, Cristine își dădu seama de situație și-l observă cu atenție pe Falconer, care se întoarse pentru a privi prin geamul din spate. Trăsăturile dovedeau o concentrare absorbită și rămase imperturbabil și stăpân pe situație.

Când el se întoarse, privirile li se întâlniră pentru o clipă.

– Te simți bine? întrebă John.

– Da, mulțumesc că m-ai scos din această încurcătură, răspunse tânăra femeie cu un zâmbet puțin forțat. L-aș ucide cu plăcere pe idiotul care m-a pus în această situație.

John ridică din umeri, ambreiă și înaintă pe drum.

– Lumea este plină de idioți. Nu este cazul să ajungi în asemenea stare pentru asta.

Tânăra femeie își duse mâna la părul în dezordine. Fularul nu reușise să-i rețină șuvițele lungi ciufulite. „Trebuie să fiu îngrozitoare“, se gândi cu spaimă. Și fața mea! Mai bine să nu mă mai gândesc, este probabil răvășită de praf, transpirație și lacrimi“.

Îndoctrinarea pe care o suferise timp de cinci ani referitoare la disciplina manechinelor, îi reveni în minte. În această meserie, trebuia să pari cea mai frumoasă. Cuprinsă de panică, se îndreptă brusc.

– Ceva nu este în ordine? întrebă Falconer aruncând o privire surprinsă în direcția sa.

– Probabil arăt ca o sperietoare. Nu îndrăznesc nici să-mi iau oglinda.

John continuă să ruleze în tăcere, preocupat să conducă mașina încet.

– Ești superbă, ca întotdeauna, declară foarte serios când fu în stare.

– Glumești cu siguranță.

– Ce te face să crezi asta?

– Știu foarte bine când sunt urâtă. Credeam că imaginea perfectă de manechin este ceea ce te-a atras la mine.

– Ei bine, te înșeli!

Ajunseseră la hotel. Falconer gară mașina în parcaj, fără să oprească motorul. Rămase așezat o clipă, nemișcat, cu mâinile pe volan.

Cristine prinse mânerul ușii.

– Ei bine, mulțumesc încă o dată, domnule Falconer. Apreciez ceea ce...

– John, o întrerupse întorcându-se spre ea, mă numesc John.

– Foarte bine. Mulțumesc, John.

– Voi trimite pe cineva să-ți ia mașina. O va aduce aici după-amiază, mai târziu.

– Oh, nu este cazul! Ți-ai dat deja suficientă osteneală.

– Te rog, lasă-mă să mă ocup de asta.

Ezită o clipă.

– Am oare vreo șansă să te conving să cinezi cu mine diseară?

La aceste cuvinte, tânăra femeie simți revenindu-i vechile temeri. Îl privi pe John Falconer cu suspiciune. Părea totuși inofensiv. Chiar talia sa înaltă și trăsăturile accentuate nu i se mai păreau atât de respingătoare ca la început. Se arătase amabil, chiar de o extremă politețe. Se scuzase sincer că făcuse acea propunere detestabilă și n-o va lua de la început, era sigură. Așa că de ce să nu cineze cu el dacă îi făcea atât de multă plăcere? Era cel mai mic lucru pe care-l putea face.

În timp ce se gândea, John făcu brusc un lucru neașteptat. Fără preambul, ridică mâna și i-o puse pe obraz. Apoi, fără s-o scape din ochi, urmă încet conturul feței cu vârful degetelor. Îi atinse ușor gura și bărbia, apoi degetele urcară din nou spre nas. În cele din urmă, palma i se așeză pe obraz.

Nu făcuse decât să-i atingă pielea, dar această lentă și minuțioasă explorare, acest contact atât de ușor avea un caracter atât de intim, încât Cristine se simți impresionată în adâncul ființei sale. Era ca și când o dezbrăcase de haine.

– Ce faci? bâigui cu o voce tremurătoare.

Fără să răspundă, John luă între degete o șuviță de păr pe care i-o puse delicat după ureche, apoi își așeză mâna pe volan.

– Ești atât de frumoasă, Cristine.

Aceasta nu știa ce să spună. Se simțea în același timp flatată și violată. Oare ce urmărea? John Falconer o lua pe nepregătite în fiecare clipă. Pe un ton brusc, exclamă:

– Există vreun restaurant care ți-ar face în mod special plăcere diseară? La ce oră va trebui să vin să te iau?

Acum, portiera era deschisă. Cristine ieși din mașină.

– Îmi pare rău, nu pot ieși cu dumneata diseară.

– Înțeleg, spuse bărbatul pe un ton surprins. Nu poți, sau nu vrei?

– Care este diferența?

– Pentru mine este important să știu.

– Foarte bine, în acest caz, nu doresc să cinez cu dumneata diseară. Este destul de clar?

– Foarte clar. Așadar, nu crezi ceea ce spuneai la ultima noastră întâlnire, Cristine.

– Ce oare?

– Îmi reproșai manierele mele directe și mi-ai sugerat să încerc metode mai puțin brutale. Îți amintești?

– Nu-nțeleg deloc despre ce vorbești. Nu ți-am sugerat nimic!

– Mi-ai sugerat să te invit la cină, să-ți trimit flori, în loc să-ți fac o propunere directă.

– Da, am spus poate că ar fi mai...

– Și acum, găsești de obiectat și la astea.

– Ascultă, nu-mi place acest gen de interogatoriu. Nu sunt la tribunal, aici. În plus, când te-am sfătuit așa, nu mă gândeam la mine în special. Vorbeam de o manieră generală.

– Tot nu vrei să cinezi cu mine?

– Nu.

O privi cu atenție, cu ochii strălucind.

– Foarte bine. Cum vrei, dar îți voi spune un lucru...

Cuprinsă de teamă, Cristine se dădu înapoi.

– Ce anume?

– Sunt un bărbat răbdător, Cristine. Și tenace. Nu renunț ușor. Și poți să fii sigură că te voi avea până la urmă.

Tânăra femeie rămase o clipă mută de uimire. Apoi sui pe trotuar și trânti ușa mașinii. Se îndreptă spre camera sa aproape în fugă.

Dar nu avu nici măcar timp să-și scoată cheia, că auzi pneurile Mercedesului urlând pe macadam, iar când întoarse capul, mașina dispăruse.

***

După o scurtă siestă, Cristine se ridică și se duse să privească pe fereastră. În parcaj, văzu mașina pe care o abandonase în apropierea lacului. Fidel cuvântului dat, John Falconer pusese s-o aducă.

Ei bine, data viitoare când îl va vedea, îi va mulțumi politicos. Asta nu va întârzia să se întâmple, pentru că, după cum spusese el însuși, nu era genul care să abandoneze atât de ușor.

Capitolul 4

A doua zi dimineață, Cristine se aștepta să-l vadă apărând la filmare. Nu încetase să examineze în minte conversația pe care o avuseseră în ajun, întrebându-se ce tactică va folosi data viitoare pentru a intra în legătură cu ea.

În tot timpul ședinței de filmare, pe care o găsi lungă și greu de suportat, ochii i se întorceau fără încetare de la cameră în căutarea bărbatului a cărui amintire o obseda, ceea ce până la urmă îl exasperă pe regizor.

– Cristine, se presupune că privești camera, nu? Dacă nu iei atitudine, nu vom reuși niciodată.

– Îmi pare rău, Jack. Visam cu ochii deschiși.

– Ei bine, vei face asta în timpul orelor libere, replică acesta pe un ton tăios. Să reluăm, vă rog și, de data aceasta, Cristine, ochii spre cameră.

John Falconer nu se arătă toată dimineața, nici măcar după filmare. Tânăra femeie nu mai știa ce să creadă. Cum să-și

imagineze că un bărbat atât de hotărât ca el abandonează astfel pardida? Poate refuzul său categoric din ajun reușise să-l descurajeze.

La întoarcerea la hotel, camera îi păru din nou goală fără flori. La urma urmei, Falconer îi făcuse un mare serviciu cu ocazia incidentului cu mașina și ea nu-și arătase recunoștința. Numai să n-o sune! Îi va mulțumi cu siguranță.

Singurul telefon pe care-l primi fu cel al lui Charlie Dalton. Carlotta și cu el plănuiseră să vină să-și petreacă weekendul la Concord pentru a vedea unde se afla spotul publicitar. O invitară la cină în aceeași seară.

La ora șapte seara, Cristine se pregătea să-și întâlnească prietenii. Era prea târziu pentru a mai spera un telefon de la John Falconer. De altfel, trăise fără el până acum, se gândi părăsind camera. Dar curiozitatea o dată stârnită, nu-i dădea pace.

Cum fusese prevăzut, tânăra femeie li se alătură prietenilor în sufrageria hotelului și îndată ce putu, îl întrebă pe Charlie pe un ton intenționat indiferent:

– Apropo, ai vești de la Falconer?

Charlie o privi, fără să pară că înțelege.

– Ce vrei să spui?

– Ei bine, ieri era aici, în Concord. Credeam că va veni să supervizeze filmarea. În definitiv, banii lui sunt în joc. Și acum, se pare că a dispărut.

– Falconer n-a fost ieri la Concord, spuse Charlie surprins. Este imposibil. Cel puțin nimeni nu mi-a spus nimic. Ne-a făcut să înțelegem că lasă toate detaliile filmului în seama lui Bill Mason, îți amintești? Nu pare nici măcar să-l intereseze.

– Unde l-ai văzut? interveni Carlotta.

– Oh, l-am văzut doar hoinărind, răspunse Cristine, evaziv. Asta trebuia să fie pe situl de filmare. Dar nu are importanță, mă întrebam pur și simplu...

Carlotta și Charlie o priveau cu un interes evident. Tânăra femeie își plecă ochii și-și înfipse furculița în salată, apoi înălță capul pentru a constata că prietenii ei o observau încă, intrigați. Înghiți în grabă conținutul furculiței și cu siguranță s-ar fi înecat dacă nu ar fi avut un pahar cu apă la îndemână.

– Presupun că ai văzut probele, Charlie? spuse pentru a schimba subiectul. Ce crezi despre ele?

Charlie se ambala îndată ce se amintea de spotul televizat. Din clipa aceea și spre marea ușurare a Cristinei, nu mai fu vorba decât despre aspectele tehnice ale filmului, despre ceea ce rămăsese de filmat, despre rezultatul scontat. Din când în când, Carlotta își ațintea o privire insistentă asupra prietenei sale, pe care aceasta din urmă o ignora intenționat. Părea cucerită de expunerea tehnică a lui Charlie.

În realitate, Cristine își reproșa că amintise de John Falconer. Hotărât lucru, nimic nu scăpa agerimii Carlottei, se gândi. Dar nu avea nici cea mai mică intenție să vorbească despre el cu oricine. Comportamentul acestui bărbat o intriga, dar nu se punea problema să piardă timp și energie cu acest subiect.

Secvențele de film prevăzute pentru Concord se încheiaseră în acea zi la termen și echipa trebuia să se afle la Plymouth Rock luni, ceea ce le lăsa weekendul liber pentru turism. Cristine profită de asta pentru a vizita siturile interesante din micul oraș, în mod special casa lui Emerson și

cea a lui Mathaniel Hawthorne, nu departe de podul din Concord. Apoi se duse cu mașina la Lexington, pentru a vedea locul faimoasei bătălii cu același nume.

În fiecare clipă, tânăra femeie credea că recunoaște de departe silueta lui Falconer, sau se aștepta să-i vadă apărând mașina la cotitura unei străzi, dar el nu dădu nici un semn de viață.

***

Două săptămâni mai târziu, filmul era în sfârșit terminat. Ultimele secvențe fuseseră filmate la Boston, având ca plan secundar impozanta biserică din Bătrânul Nord, cupola aurită de la State Capitol și celebrul port din Boston. Jack Brody dădu asigurări că nu rămâneau decât una două reluări de făcut, dar duminică seara totul va fi gata.

Vineri seara, toată echipa era invitată la o cină urmată de o seară dansantă. Cristine era epuizată de cele trei săptămâni de filmare, dar în calitate de vedetă a filmului, trebuia să facă impresie bună la acea seară de adio.

Charlie și Carlotta veniră încă o dată de la New York pentru a lua parte la petrecere și cum locuiau în același hotel, merseră împreună la serată.

Jack Brody era la volan. Tot timpul drumului, conversația se învârti în jurul spotului televizat pe care tocmai îl terminaseră, în așa fel încât Cristine, nu avu nici măcar ocazia

să întrebe unde mergeau. Ajunseră la periferia orașului și Jack opri mașina în fața unei impozante clădiri albe, la distanță de drum.

S-ar fi spus că era o reședință particulară. Pe firma de deasupra intrării se citea cu litere negre „Tareyton".

– Asta-i bună! exclamă Carlotta coborând din mașină. Tareyton! Ești sigur că aici este? Probabil cineva din echipă are acces. Tu ești membru, Jack?

– Numele ăsta îți spune ceva? șopti Cristine la urechea Carlottei, în timp ce intrau.

Dar prietena sa nu avu timp să răspundă. Jack le ținea deja ușa deschisă și un bărbat înalt, subțire, în vârstă de aproximativ cincizeci de ani și îmbrăcat într-un costum negru impecabil înainta pentru a-i întâmpina.

În timp ce Jack vorbea cu șeful personalului, Cristine privi în jur și fu impresionată de atmosfera discretă și elegantă a locului. Pereții lambrisați erau decorați cu litografii autentice. Un buchet mare de frezii carmin împodobea biroul de la intrare, de unde degajau un parfum ușor.

Jack le făcu semn și cu un gest larg, circular, șeful personalului îi precedă într-o sufragerie mare. În ciuda numeroșilor convivi, de-abia se auzea murmurul conversației și uneori un râs discret. Ca fundal, o muzică în surdină domina clinchetul de cristal și de argintărie.

Micul grup fu condus la o masă lungă, puțin mai la o parte, unde restul echipei se instalase deja. În spatele fiecărei farfurii o carte mică de vizită indica fiecăruia unde trebuia să ia loc.

Cristine se afla cu Charlie în capătul mesei, lângă locul de onoare, care, spre deosebire de toate celelalte locuri, era

neocupat. Imediat ce se așezară, li se prezentă un meniu mare, învelit în piele. Comandară băuturi, apoi Cristine se întoarse spre Charlie.

– Ce loc extraordinar! spuse. Și eu care credeam că am făcut turul tuturor restaurantelor celebre din Noua Anglie.

– În realitate, suntem într-un club privat, răspunse Charlie pe un ton confidențial. Foarte select.

– Ah, bun!

– Da, cea mai mare parte a orașelor mari din țară au un Tareyton al lor, reluă Charlie. Se pare că au și camere.

– Vrei să spui că se poate petrece noaptea aici?

– Da, dacă ești membru al clubului. Și dacă ai un portofel bine garnisit.

În acea clipă, chelnerul le prezentă o carafă de votcă.

– Minunat, spuse Cristine. N-am gustat niciodată mai înainte votcă. Dar cum a aterizat echipa în acest loc?

– Oh! exclamă brusc Charlie, privind spre intrare. Iată și răspunsul la întrebarea ta, Cristine. Nu vei întârzia să înțelegi cum sărmani muritori ca voi au fost admiși într-un loc atât de rafinat.

Cristine întoarse capul. Dar chiar înainte de a-l vedea, știa despre cine vorbea Charlie. Se miră doar că nu se gândise mai devreme. Deoarece cine, în afară de el, își putea permite să fie membru al Tareytonului? Se lăsa neîncetat surprinsă.

John Falconer înaintă spre ei de-a lungul mesei, oprindu-se din când în când pentru a saluta vreunul din membrii echipei, foarte fericit să strângă mâna marelui bărbat în văzul tuturor.

Ținuta îi era de o rară eleganță, ca de obicei, un costum de culoare închisă cămașă albă și cravată cu dungi fine. Părea foarte în formă, bronzat ca și când ar fi petrecut cincisprezece zile la soare.

Arbora tot acel aer sever, accentuat de trăsăturile puternice, dar duritatea aproape brutală pe care o văzuse Cristine de obicei acum i se părea autoritate și rezervă. Poate începea să se obișnuiască puțin cu fizicul său...

John nu privi nici măcar o dată în direcția sa dar, în mod evident, obiectivul său era locul de onoare, alături de ea.

Cristine luă o înghițitură de votcă, pentru a-și calma nervii. Oare cum trebuia să reacționeze la această confruntare neașteptată? Trebuia să ia un aer șocat? Să păstreze distanța? Toate aceste gânduri i se părură brusc inutile. Spotul publicitar era practic terminat, la fel ca și cariera sa de manechin. De ce oare să-și strice seara cu certuri zadarnice? Tot ce-l atrăgea pe Falconer la ea, era imaginea de manechin. Cu dispariția acestei imagini, nu va întârzia să nu-l mai intereseze.

Acum, John Falconer se afla în picioare, în spatele scaunului său. Îi făcu un semn lui Charlie, care se ridică grăbit pentru a-i strânge mâna. Acesta din urmă, de altfel, fusese gata să-și verse paharul, după care se lăsă să cadă cu greutate pe scaun, îndată ce însuși Falconer luă loc. Numai în acea clipă se întoarse spre Cristine.

– Iată-ne din nou alături, spuse în șoaptă, cu un zâmbet ușor.

Cristine zâmbi la rândul său, intenționat rece.

– Văd, spuse.

– Te simți bine? o întrebă politicos, ca o gazdă perfectă. Serviciul, băuturile?

– Totul este perfect. Sunt încântată de șansa care mi s-a oferit de a-ți vorbi pentru ultima dată.

– De ce asta? întrebă John, descumpănit.

– Nu ți-am mulțumit încă pentru că mi s-a adus mașina la Concord. Cum ai putut s-o faci atât de repede?

– Unul din oamenii mei s-a însărcinat cu asta...

Evident! se gândi tânăra femeie. Un bărbat ca el are întotdeauna oameni la ordinele sale, pentru a se însărcina cu acest gen de fleacuri.

– Te invidiez, îi spuse râzând. Nu mi-ar displăcea să pot dispune de niște oameni care să îndeplinească treburile neplăcute.

John se rezemă cu spatele de scaun și o cercetă îndelung.

– Îmi vine greu să cred că nu ai o curte de admiratori gata să-ți îndeplinească cea mai mică dorință.

– Totuși, așa este, spuse tânăra femeie, amuzată. Există un mit răspândit după care manechinele trăiesc înconjurate de adoratori, dar nu este decât un mit. Trebuie să mă ocup singură de toate problemele practice ale vieții cotidiene.

– Cu siguranță, pentru că așa vrei.

– Într-un fel, presupun că da.

Falconer puse mâna pe meniul pe care-l examină rapid. Apoi îl așeză lângă farfurie și se întoarse din nou spre ea.

– Ai ales?

– Aș vrea aproape tot ceea ce este în meniu, dar va trebui să mă mulțumesc cu un biftec și cu o salată verde. În principiu, ar fi trebuit să refuz chiar și acest pahar.

Chelnerul apăru și în timp ce Falconer făcea comanda, Cristine termină ce-i mai rămăsese din votcă. După șocul pe care-l avusese din cauza apariției lui Falconer, acum se simțea mai relaxată. În realitate, conversația fusese mai degrabă plăcută, își spuse puțin surprinsă.

Îndată ce chelnerul plecă, Falconer se întoarse spre ea.

– Așadar, ești mereu la regim.

– Din păcate da! Dar nu pentru mult timp.

– Cum asta?

– Acest spot este ultima mea sarcină. După cum poate ai aflat, la început n-am vrut să accept, dar Charlie a reușit să mă convingă. Era foarte important pentru el. Și nu puteam să refuz salariul extraordinar pe care mi-l ofereai, adăugă cu un aer vesel.

– Și pentru mine a meritat banii, spuse John.

Cu aceste cuvinte se întoarse spre Carlotta, care era așezată la stânga și-i puse niște întrebări.

Curând, mâncărurile fură servite. Totul era delicios, serviciul perfect și tânăra femeie discută cu Charlie despre film. Falconer nu-i mai vorbi până la sfârșitul mesei, în clipa în care chelnerul turna cafeaua. Cristine îl surprinse brusc, cu ochii ațintiți asupra sa.

– Ce vei face acum? o întrebă. Poate ai planuri de căsătorie?

– Oh nu!

Tânăra femeie îi împărtăși hotărârea de a urma câteva cursuri pentru a-și obține certificatul și să se consacre apoi unui program de învățământ special.

– Este o inițiativă minunată, îi spuse. Oferă copiilor proveniți din medii defavorizate – cea mai mare parte dintre

ei n-au nici măcar părinți – șanse de a ajunge la același nivel școlar cu ceilalți copii de vârsta lor.

– Este o inițiativă foarte lăudabilă, spuse John când ea termină. Eu însumi am fost ceea ce numești un copil defavorizat și un mic ajutor al unei persoane ca dumneata mi-ar fi fost foarte folositor.

– Ce vrei să spui?

– Doar că am fost orfan și lăsat de capul meu de la vârsta de paisprezece ani. Dar asta nu are nici o importanță.

Lui Falconer nu-i plăcea să vorbească despre el însuși, ceea ce spori curiozitatea Cristinei. Presupusese în mod firesc că-și moștenise averea și poziția și îi era greu să creadă ca un bărbat ca el să fi ajuns pe culme, plecând de la nimic.

Sufrageria dădea printr-o arcadă largă spre o mică pistă de dans, de-abia vizibilă de la masa lor. În timpul cinei, orchestra care se afla acolo cântase o muzică discretă, vechi melodii cunoscute din anii cincizeci și șaizeci. De câteva minute, muzica devenise mai puternică și câțiva membri ai echipei începură să se îndrepte spre pistă.

Cristinei îi plăcea foarte mult să danseze și se întreba cu teamă dacă Falconer o va invita. Dar oare își dorea să danseze cu acel bărbat atât de taciturn?

Îl privi cu coada ochiului. Tocmai comandase un brandy și își aprinsese o țigară subțire. Stătea așezat, nemișcat, cu mâinile puse pe fața de masă imaculată. Ochii negri nu pierdeau nimic din ceea ce se întâmpla în jur, incluzând și privirea pe furiș a Cristinei.

Chiar în acea clipă, Charlie își împinse scaunul și puse o mână pe umărul tinerei femei.

– Un mic tur de pistă, Cristine?

– Cu plăcere, Charlie, îi spuse cu un zâmbet recunoscător.

Fără o privire spre Falconer, se ridică și-l urmă pe Charlie.

Din clipa aceea, nu încetă să danseze, mai întâi cu Charlie, apoi cu fiecare din membrii echipei, cu Bill Mason, din nou cu Charlie și în sfârșit cu Jack Brody, regizorul, care băuse continuu în timpul cinei.

Când unul dintre parteneri o ducea valsând sub arcada care dădea spre sufragerie, Cristine profită pentru a arunca o privire în direcția lui Falconer. De fiecare dată, era așezat în același loc. Nu se mișca mai mult decât o statuie din piatră, decât pentru a trage un fum din țigară și a sorbi din brandy. Dar nimic nu scăpa ochilor negri la pândă și de fiecare dată când Cristine îl privea, înclina capul cu o mișcare de-abia perceptibilă.

– Ca întotdeauna, în seara asta ești cea mai frumoasă de aici, îi murmură Jack Brody la ureche, conducând-o spre mijlocul pistei aglomerate.

Tânăra femeie înălță capul și-l observă o clipă cu atenție. Jack nu reușea să articuleze cuvintele și vorbind degaja un miros grețos. În plus, o strângea prea puternic, după gustul ei.

– Mulțumesc, Jack, spuse în timp ce se străduia să se elibereze de acel pumn de fier. Dar curând, cu siguranță nu voi mai fi aceeași. Nu este un secret pentru nimeni, părăsesc profesiunea.

– Să știi că asta mă face să sufăr foarte mult, spuse Jack. Ai fost întotdeauna manechinul meu preferat. Este o plăcere să lucrez cu tine.

Brusc, el se poticni și erau gata să se întindă amândoi pe pistă. În timp ce bâiguia niște scuze, Jack se agăță și mai mult de ea. În cele din urmă, de bine, de rău, reușiră să părăsească pista prin ușile-fereastră larg deschise și ajunseră pe o terasă practic pustie. Doar câțiva convivi care nu se temeau de răcoarea nopții se odihneau pe fotoliile așezate lângă balustrada cioplită în piatră.

Plecaseră de la hotel în plină zi și Cristine era îmbrăcată într-o rochie de vară din bumbac albastru, cu corsajul susținut de bretele subțiri, care îi lăsau umerii goi. Se înfioră. În ciuda eforturilor sale, Jack nu reușea să se țină pe picioare. Stând în mijlocul terasei, o devora din ochi pe Cristine.

– Tremur aici, Jack, spuse aceasta frecându-și brațele. Să intrăm.

Clătinându-se încă, Jack se aplecă spre ea cu o licărire în ochi pe care tânăra femeie o cunoștea foarte bine. „Oh, nu, își spuse descurajată, iar mi se fac declarații". Jack o ținea încă ferm de talie, cu corpul lipit de al său iar când încercă să se elibereze, bărbatul își trecu mâna umedă pe spatele gol reținând-o și își plecă și mai mult capul.

– Știi ce simt pentru tine, Cristine, îi spuse cu voce joasă.

În acea clipă buzele i se întredeschiseră și se apropiară de fața ei. Tânăra femeie întoarse capul brusc și buzele lui Jack îi atinseră ușor tâmpla. Acum era mânioasă. Îi plăcea Jack, era un excelent regizor, dar avea oroare de pisălogi și mai ales de bărbații beți care făceau pe îndrăgostiții. Era timpul să se arate fermă cu fel.

Brusc, asemenea unei marionete, Jack făcu un salt în spate. Cristine nu înțelese imediat ce se întâmplase, dar Falconer

apăru pe neașteptate, ca prin farmec. În picioare în spatele lui Jack, îl ținea ferm de umăr cu mâna sa mare întinsă, în timp ce cu cealaltă mână îl strângea ca o menghină la baza cefei și-l trase înapoi cu atâta putere, încât Jack nu-și putu stăpâni un strigăt de durere.

– Ajunge, Brody.

Nu ridicase vocea, dar tonul cuvintelor trăda o agresivitate incredibilă.

– Dacă ești incapabil să te comporți ca un gentleman, ai face mai bine să pleci.

Jack se învârti în jurul său, cu ochii măriți de uimire. Apoi, își aminti cu siguranță că Falconer ținea băierile pungii, bâigui câteva cuvinte de neînțeles și dispăru repede.

Încă descumpănită de intervenția atât de bruscă și atât de autoritară a lui Falconer, Cristine urmări din ochi silueta care se clătina. O clipă după aceea, Falconer își puse blând o mână pe talia sa, o luă de mână și, fără o vorbă, începu să danseze cu ea.

Îndată ce șocul fu depășit, Cristine ridică spre partenerul său ochii strălucind de mânie.

– Nu era necesar, îi spuse.

John se mulțumi să se încrunte și continuă să evolueze pe pistă. Iritarea tinerei femei sporea la fiecare pas, în parte pentru că se dovedea un dansator excepțional și foarte abil în ciuda staturii sale înalte, dar mai ales pentru că se prefăcea că-i ignoră protestele.

– Am spus că nu era deloc nevoie să intervii, reluă, ridicând vocea. Jack este inofensiv. Era doar puțin ametit. L-aș fi putut pune singură la locul său și într-un mod mai puțin brutal.

– Înțeleg.

Se opri brusc la capătul terasei și se postă în fața ei. Silueta masivă ascundea lumina care venea din sufragerie, nelăsând decât o aură slabă în spatele lui, dar suficientă pentru a-i zări expresia amenințătoare de pe trăsăturile accentuate și o ușoară zvâcnire neregulată deasupra maxilarului voluntar. El, care era întotdeauna stăpân pe sentimentele sale! Își ascundea foarte greu mânia.

Cristine făcu un pas înapoi, dar spatele i se izbi cu brutalitate de balustradă. Durerea și senzația neplăcută a spatelui gol pe piatra rece îi sporiră și mai mult iritarea și terminară prin a o scoate din sărite.

– N-aveai de ce să te amesteci, repetă Cristine tăios. Nu suport ca bărbații să se bată. Jack nu este numai șeful meu, ci și prieten și...

Nu-și termină protestele. Brusc, John Falconer înaintase spre ea, cu brațul ridicat și, o clipă crezu că o va pălmui. Dar își puse palma pe peretele de care se rezemase cu spatele. Se aplecă și fața i se apropia, mai de temut ca niciodată.

– Refuzi să mă însoțești la o simplă cină, spuse cu o voce puțin răgușită. Dar nu te deranjează să fii importunată de un bețiv.

Înainte chiar ca tânăra femeie să deschidă gura, o prinse de umeri și o trase spre el, punând în acea clipă stăpânire pe buzele sale, impunându-i în chip de pedeapsă un sărut lung și aspru, care trăda toată violența care se dezlănțuise în el.

După o clipă care păru interminabilă, dădu în sfârșit capul pe spate, lăsând-o cu respirația tăiată. Tânăra femeie era gata

să plângă, incapabilă să înțeleagă ce se întâmplase. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Înainte de a se întoarce și a dispărea, John îi aruncă o ultimă privire care părea să spună cât de mulțumit era de el.

Cristine reuși cu multă greutate să-și recapete treptat respirația, dar tremura încă asemenea unei frunze. Picioarele păreau că nu mai voiau s-o poarte. Trebui să-și adune toate puterile care-i rămăseseră pentru a nu se prăbuși. Acum, singura sa dorință era să părăsească acest loc și să nu-l mai vadă niciodată pe John Falconer.

Nimeni nu îndrăznise vreodată s-o trateze în acest mod. Toți bărbații pe care-i cunoscuse o trataseră întotdeauna cu extremă delicatețe, cedând capriciilor sale și făcând totul pentru a-i plăcea. Nu era prima dată când avea de-a face cu bărbați beți și cu seducători și se descurcase întotdeauna foarte bine fără ajutorul unui înger păzitor care până la urmă se lega de ea. Ce situație ridicolă!

În timp ce străbătea cu pași lenți terasa, căuta un mijloc de a scăpa de Falconer. Ar putea să anunțe poliția. Sau să povestească presei modul în care o hărțuia?

Dar în sinea sa, Cristine știa că aceste planuri erau sortite eșecului. Falconer era mult prea puternic, prea inatacabil. Nici un scandal nu l-ar fi putut atinge. La adăpost de orice sentiment, punea mâna pe tot ce voia, fără să se preocupe de răul pe care-l făcea, nici de ceea ce se putea crede despre el.

Ajunsă sub arcadă, tânăra femeie cercetă împrejurimile mesei mari unde cinaseră. Nici urmă de Falconer. Probabil plecase.

Apoi ochii îi căzură asupra Carlottei care-i făcu semn cu mâna și înaintă spre ea.

– Ascultă, am impresia că seara s-a terminat, spuse prietena sa. Jack are o mică indispoziție. Cred că ne va putea conduce Charlie. Ești de acord să plecăm?

– Da. Este o idee bună. Este deja ora unsprezece și au rămas câteva secvențe de refăcut mâine.

Sunetul propriei voci o miră. După ceea ce se întâmplase, se așteptase să nu poată rosti o frază, coerent.

– Falconer a plecat deja, continuă Carlotta. S-a întâmplat ceva pe terasă? A intrat acolo ca un taur furios și a ieșit într-o stare și mai rea, dacă asta era posibil. Sper că nu l-a înfuriat nimeni. Mai există încă facturi neplătite.

– Nu, răspunse Cristine. N-am văzut nimic.

– Spune-mi, ești sigură că te simți bine? întrebă Carlotta, cu o licărire de îngrijorare în ochi.

– Bineînțeles, de ce?

– Îmi pari puțin palidă.

Cristine se strădui să zâmbească.

– Când vezi capătul tunelului, ești întotdeauna puțin nervos. M-am grăbit să termin și să mă întorc la New York.

***

Cristine ajunse curând, fără necazuri, în camera sa de la hotel și se grăbi să-și facă toaleta. A doua zi trebuia să se trezească în zori și se culcă imediat, pentru a fi în formă.

Din păcate, începu să se sucească și să se răsucească în pat, incapabilă să adoarmă. În mijlocul nopții renunță și cu un oftat profund, se dădu jos din pat, își îmbrăcă halatul și înaintă spre fereastră.

Ca toate marile orașe, Bostonul nu dormea niciodată cu adevărat. Câteva taxiuri și camioane mai circulau pe șosea, câțiva trecători grăbeau pașii pe trotuar. În depărtare, o sirenă de poliție urla în noapte.

Incidentul de pe terasă continua s-o contrarieze. În ciuda mâniei, o idee îi trecu prin minte, o idee pe care în zadar încerca s-o respingă. Era obligată să o admită: sărutul lui Falconer nu o lăsase insensibilă. Ceva îi vibrase în străfundurile inimii și nu era doar furie.

La urma urmei, n-avea importanță! își spuse lăsând să cadă draperia. O făcuse să simtă limpede ceea ce credea despre ea, iar Cristine la rândul său, i-o spusese verde în față. După asta, el nu va mai căuta s-o vadă.

Capitolul 5

Ultima secvență fu filmată sâmbătă după-amiază și toată echipa fu gata de plecare chiar luni.

Singura aluzie referitoare la incidentul de vineri fu o scurtă scuză a lui Jack, a doua zi dimineață. Îndată ce Cristine apăru la locul de filmare, o trase puțin mai departe de echipă.

– Cristine, bâigui, cred că am băut cam mult aseară. Îmi pare rău dacă am făcut o gafă.

– Nu-i nici o supărare, Jack.

Regizorul își trecu mâna prin părul în dezordine.

– Din modul în care a reacționat Falconer, îmi imaginez că el și cu tine... în sfârșit, înțelegi tu.

– Nu, spuse tânăra femeie cu fermitate. Nu este nimic între noi.

Simți asupra ei privirea neîncrezătoare a lui Jack, dar nu-i păsă, pentru că nu-l va mai vedea niciodată pe Falconer.

***

Acum totul se terminase. Cristine regăsise cu plăcere liniștea apartamentului său și se simțea liberă de toate constrângerile și privațiunile legate de fosta viață de manechin. Pe viitor se va lansa într-o muncă ce va merita într-adevăr osteneala.

Marți se duse la agenția Stoddard pentru a-și lua rămas-bun de la Carlotta și a-și aduna ceea ce-i rămăsese din lucrurile personale. Părăsi agenția foarte decisă să-și schimbe definitiv stilul de viață și imaginea.

Munca de profesor nu începea înainte de luna septembrie, asta însemnând trei luni mai târziu, dar cursurile la care se înscrisese începeau lunea viitoare, ceea ce nu-i lăsa decât o săptămână pentru a se pregăti.

Prima sarcină consta în a scăpa de tot ceea ce-i amintea de viața de manechin. Veșnica sa cutie rotundă de pălării, care conținea toate accesoriile de machiaj, fard de pleoape și rimel, recipiente de pulverizat fixativ, lac de unghii, fu surghiunită pe cel mai înalt raft al dulapului de haine.

Garderoba personală nu avea nimic impresionant, pentru că cea mai mare parte a ținutelor scumpe pe care le purtase îi fuseseră furnizate întotdeauna de clienții agenției. Ținutele de seară care îi aparțineau fură înfășurate în folie de plastic și aranjate în spatele aceluiași dulap de haine.

Când își termină treaba, constată cu mulțumire că în dulap nu rămăseseră decât haine practice, costume din bumbac sau in și bluze. Erau de asemenea câteva perechi de pantofi, iar pentru iarnă un mantou și o pereche de cizme îmblănite. Pe etajera alăturată câteva pulovere erau împăturite cu grijă. Îi vor fi suficiente pentru nevoile sale.

Baia fu și ea debarasată de toate tuburile și borcanele inutile de creme. Nu păstră decât necesarul: un gel demachiant, o loțiune tonică și o cremă bună, hidratantă, puțină pudră și un tub de ruj de buze, roz deschis.

Cristine se privi în oglindă. Era ca și când se vedea pentru prima dată. Părul bogat auriu era strâns la ceafă într-o simplă coadă de cal. În afară de o umbră ușoară de fard pe obraz și puțin luciu pe buze, pielea era curată. Lentilele de contact se întoarseră în cutiuța lor, pentru a lăsa locul ochelarilor vechi cu rama de baga, care îi aminteau glumele din liceu.

Cu bluza albă și fusta bleumarin, oferea imaginea unei profesoare perfecte. Luă un aer puțin sever, ca și când pedeapsea un elev neascultător. Imaginea din oglindă o făcu să râdă în hohote.

Dar viitorul pe care-l prevedea era departe de a nu avea decât părți bune. Oare se va simți bine la universitate? Să înceapă să studieze din nou după cinci ani de absență nu era deloc ușor. Nici să se găsească în competiție cu studenții mult mai tineri.

– Va trebui s-o faci, îi spuse imaginii din oglindă.

În cele din urmă, cursurile se dovediră mai puțin dificile decât crezuse Cristine, dar cereau totuși o permanentă atenție. După un timp, foștii prieteni de la agenție se plictisiră

să telefoneze și să audă de fiecare dată că prietena lor avea de făcut teme sau de pregătit chestionare.

Totuși, Cristine nu întârzie să-și facă prieteni noi. În ciuda faptului că se afla în permanentă confruntare cu propria imagine de pe afișele publicitare, sau de pe prima pagină a revistelor – și chiar în spoturile televizate care păreau s-o urmărească de câte ori deschidea televizorul – înfățișarea i se schimbase într-un mod atât de radical, încât nici unul dintre camarazii săi n-o recunoscu.

Spre marea sa surpriză, era departe de a fi cea mai în vârstă din clasă și curând, un mic grup de studiu, format din câteva femei apropiate de treizeci de ani se constitui foarte firesc. Beau cafeaua împreună la cafenea, făceau picnicuri pe peluza campusului și uneori se adunau seara pentru a învăța.

Cea mai apropiată prietenă era o brunetă scundă și durdulie pe nume Angela, al cărui cel mai mic dintre copii avea șase ani. Foarte repede, după primul curs care trata probleme de comportament la copil cele două tinere femei căpătară obiceiul de a merge la cafenea împreună.

Acest curs era problematic pentru amândouă, din motive complet diferite: Cristine pentru că nu avusese prea multe ocazii să se ocupe de copii, dar și mai mult pentru Angela, pentru că era mamă a patru copii și nu era întotdeauna de acord cu teoriile referitoare la disciplină ale profesorului.

– M-am săturat de acești pretinși specialiști, declară Angela la sfârșitul cursului. Nici măcar nu au copii. Habar n-au despre ce vorbesc.

– Atenție, nu vorbi prea tare, îi spuse Cristine prietenei. Pereții au urechi.

Angela tăcu și porniră pe culoarul plin de studenți care se duceau în altă sală, pentru cursul următor.

– O bătaie bună la fund dă deseori rezultate mai bune decât discuții la nesfârșit. Să vorbești, mereu să vorbești! reluă pe un ton indignat. Nu folosește la nimic să le prezinți argumente copiilor.

– Evident, interveni Cristine, asta se justifică atunci când este vorba de proprii copii, dar nu poți face la fel cu elevii, fără să-ți urci în cap autoritățile, ca să nu mai vorbim de părinți.

Angela nu încetă să bombăne până când ajunseră afară. În acel mijloc de iulie, căldura era din zi în zi mai puternică.

– Ce zi! exclamă Cristine. De adevărată vară. Și cum miros trandafirii!

Peluza centrală era mărginită de straturi de trandafiri înfloriți, roșu aprins, roz, carmin, împreună cu petunii multicolore și labelia, care formau pete de un albastru aproape violet.

Coborând scările, Cristine inspiră profund acel aer parfumat. Niciodată viața nu i se păruse mai frumoasă. Cariera de manechin i se părea deja departe, rămasă în planul doi al memoriei. Luase chiar câteva kilograme fără nici o urmă de remușcare.

– Bem o cafea mică? îi propuse prietenei sale. Mi-ar plăcea să-mi revăd notițele cu tine.

– De acord, dar va trebui s-o facem repede. Într-o oră va trebui să mă duc să-l iau pe Mark de la școală.

După câțiva pași, Cristine zări o siluetă cunoscută. N-avea rost s-o privească mai de aproape, îl recunoscuse pe John

Falconer. Nimeni altcineva nu-și purta capul atât de solemn și nu umbla atât de drept ca el. În plus, nu cunoștea pe nimeni atât de înalt.

Venea din sens invers, din celălalt capăt al aleii pe care se afla ea, privind drept în față, cu o servietă din piele neagră pentru acte sub braț. Ținuta mereu la fel de clasică oferea un contrast uimitor cu blugii și tricourile șifonate purtate de tinerii studenți.

Oare se putea s-o urmărească din nou? Nu, era imposibil. Nu-l mai văzuse din seara de adio de la Boston, cu o lună în urmă.

Înainte de a putea face cale-ntoarsă, John privi brusc în direcția sa și ochii li se întâlniră. Cristine era pe punctul să-i vorbească, dar el o privi o clipă ca și când n-o recunoștea, înclină capul și-și continuă drumul cu mersul său sigur.

Angela scuturǎ brațul prietenei sale.

– Ei, spuse. Ce se întâmplă? S-ar spune că ai văzut o fantomă.

Cristine întoarse spre ea o față furioasă. Ce tupeu! John nici nu catadicsise să-i vorbească. Apoi îi veni în minte că poate n-o recunoscuse.

– Într-un fel, ai dreptate, Angela, îi răspunse.

Întoarse capul și-l privi dispărând în interiorul unei clădiri. Angela făcu același lucru.

– Oare cine este? Un bărbat important, s-ar spune.

– Oh, doar cineva pe care l-am întâlnit o dată.

Se întoarse din nou spre Angela și-i zâmbi:

– Ai dreptate, este un bărbat important. Am filmat pentru compania lui în Massachusetts. De la Boston, nu l-am mai văzut. Mă întreb chiar ce caută la universitate.

– Văzându-l, s-ar spune că are intenția s-o cumpere, spuse Angela laconic.

– Poate nu ești așa departe de adevăr, răspunse Cristine râzând. Este miliardar.

– Și are o fizionomie interesantă, adăugă Angela, admirativ. Nu este genul Robert Redford, ci un frumos tenebros, spuse cu o înfiorare de încântare care o făcu să râdă pe prietena sa.

– Găsești?

– Da, dar eu am gusturi speciale, adăugă Angela. Îmi plac bărbații misterioși.

Îi aruncă o privire întrebătoare Cristinei.

– A fost oare ceva între voi?

– Oh, Dumnezeule, nu! A fost doar o relație de afaceri.

Cele două tinere femei urcară scările care duceau la cafenea și comandară o cafea pe care se hotărâră s-o bea afară. Se grăbiră să ajungă la ultima masă liberă, chiar în capătul terasei și își continuară conversația asupra cursului pe care tocmai îl urmăriseră. Cristine o asculta pe Angela cu un aer distrat.

Preocupată de Falconer, continuă să se întrebe despre motivele prezenței sale la universitate. Oare ce putea face un bărbat de afaceri ca el într-un campus, în plină vară? Oricum, din felul în care o salutase, John Falconer nu venise pentru ea.

În timpul următorului sfert de oră, Cristine nu încetă să se gândească la el, așa că nici măcar nu fu surprinsă când apăru în carne și oase în pragul terasei, cercetând mesele. Îi văzu privirea luminându-se brusc.

Înainta cu mersul său liniștit și îndată ce ajunse la masa lor, rămase o clipă tăcut. Se aplecă, dar de data aceasta Cristine nu

zâmbi. Ar fi vrut să-l ignore complet, dar era imposibil. Angela îl măsura deja, fără să-și ascundă curiozitatea.

– Bună ziua, Cristine, spuse John cu gravitatea care-l caracteriza.

– Bună ziua, domnule Falconer.

– Voiam să mă scuz că nu te-am recunoscut adineaori, reluă el. Te-ai schimbat atât de mult de la ultima noastră întrevedere... Îndată ce mi-am dat seama că erai dumneata, mi-am permis să te urmăresc până aici.

– Văd, spuse Cristine laconic.

Avea impresia că John nu-i aprecia schimbarea. Dar trebuia să se aștepte la asta, își spuse resemnată. O simplă studentă nu reprezenta probabil mare interes pentru el. Ce nevoie avea să vină să se scuze?

John se întoarse spre Angela și-i întinse mâna.

– John Falconer, spuse.

Uluită, Angela îi strânse mâna.

– Marele Falconer? întrebă, neîncrezătoare. De la Falconer și Asociații?

Bărbatul se mulțumi să dea din cap în semn de încuviințare.

– Soțul meu Philip, este agent de schimb la o altă firmă. Și-ar vinde sufletul diavolului pentru a intra în compania dumneavoastră. Oh, scuzați-mă, spuse roșind. Iar am vorbit prea mult.

Își plimbă privirea de la Cristine la Falconer, apoi se opri din nou asupra prietenei.

– Hm... Cristine, bâigui ridicându-se, trebuie să plec să-l iau pe Mark. Încântată că v-am cunoscut, domnule Falconer.

Să rămână singură cu John, era ultimul lucru pe care și-l dorea Cristine. Dar era prea târziu pentru a o reține pe Angela, care își adună cărțile cât ai clipi din ochi și se îndrepta deja spre ieșire. Când Cristine se ridică s-o strige, prietena sa dispăruse deja, iar Falconer se așezase pe scaunul părăsit de Angela.

– Trebuie să plec și eu, domnule Falconer.

Își așeză cărțile teanc și trecu pe lângă marginea scaunului.

– Te rog. Aș vrea să-ți vorbesc doar un minut.

Cristine se așeză din nou, mai confortabil, și-l privi intrigată.

– Oare ce faci aici?

Un zâmbet se contură pe buzele interlocutorului.

– Oh, este ceva absolut justificat ce mă aduce aici. Poate îți va veni greu s-o crezi, dar voi ține o serie de conferințe.

– Conferințe despre ce?

– Școala de conducere a afacerilor mi-a cerut să îndrum în viitor un seminar despre afacerile internaționale. Am venit astăzi aici, pentru a pune la punct detaliile.

– Ah, bun.

John lăsă capul în jos, fără să mai adauge nimic. O clipă, ochii îi rămaseră ațintiți asupra mesei. Când înălță capul, Cristine îi percepu în privire o licărire ciudată care o hipnotiză. Bărbatul tuși pentru a-și drege vocea.

– Nu sunt înzestrat pentru acest gen de lucruri, începu el și știu că nu mă placi. Îmi închipui că la ultima noastră întâlnire am distrus orice șansă de a-ți deveni prieten.

O observă în tăcere și își aținti privirea drept în ochii săi.

– Dar când mi-ai zâmbit adineaori, m-am gândit că aceasta era ocazia să vin să-ți prezint scuzele mele.

Întoarse capul și privi în depărtare. Cristine îl examină cu atenție. Nu era un bărbat obișnuit să-și ceară scuze pentru ceva. Ceea ce tocmai spusese o emoționă cu atât mai mult.

Dar emoția nu dură decât scurt timp. Imediat, antipatia ieși la suprafață. Cum oare să creadă că vocea aceea umilă și aerul atât de căit erau sincere? Instinctul îi spunea că acest bărbat era periculos și ar fi fatal să se lase înșelată de o ființă atât de insensibilă ca el.

– Foarte bine, declară. Îți accept scuzele.

John o privi din nou cu atenție, ca și când îi citea gândurile și era gata să adauge ceva. Dar se răzgândi și încuviință dând din cap. În acea clipă își luă servieta pentru documente, se ridică și cu o ultimă înclinare a capului, se îndepărtă.

Îndată ce plecă, tânăra femeie avu impresia că respiră mai ușor. Ca de fiecare dată când acest bărbat o părăsea, Cristine avu impresia clară că scăpase de un mare pericol.

Acum se terminase cu adevărat. Falconer nu va mai insista. Nu-i mai rămânea decât să-l uite.

***

Dar în zilele care urmară, Cristine își dădu seama că nu era atât de ușor. Îl zărea neîncetat în campus. Pe culoarele universității, înconjurat de un grup de studenți atenți la cea mai mică vorbă a marelui atotputernic al finanțelor. Sau

hoinărind singur pe aleile care despărțeau peluzele, cu ochii ațintiți drept în fața lui. Sau chiar ieșind dintr-o sală de clasă, cu servieta sub braț.

Uneori se aflară chiar față în față, dar John nu făcu nici o încercare să-i vorbească, mulțumindu-se cu un ușor semn politicos din cap. Cristinei îi plăcea mai mult așa. Cel puțin încerca să se convingă de asta...

În realitate, nu era atât de sigură. De când se scuzase atât de politicos, indignarea i se risipise treptat... și curiozitatea îi sporise proporțional. Într-o zi, îi afirmase că nu abandona niciodată. Își schimbase oare părerea?

Și ce motive avea să fie atât de supărată? Toate acestea îi erau foarte confuze în minte. John își recunoscuse greșelile și stupiditatea propunerii sale. Acum, asta era o poveste veche. Ce voia mai mult?

Într-o miercuri după-amiază, spre sfârșitul lunii iulie, tânăra femeie stătea singură pe terasa cafenelei, bându-și cafeaua și mâncând o delicioasă clătită cu dulceață, în timp ce-și recitea notițele, când o umbră îi căzu brusc pe caiet. Simți o prezență în spatele său și știu că era vorba de el, chiar înainte de a ridica ochii.

– Pot să stau alături de dumneata? o întrebă. Toate celelalte mese sunt ocupate.

Cristine cântări pro și contra. Într-un anumit fel, prezența sa o umplea de bucurie, dar nu voia ca el să observe asta. Îi adresă un zâmbet în mod deliberat rece.

– Dacă vrei, răspunse închizându-și cărțile pentru a elibera masa. Ia loc. Oricum, curând trebuie să plec.

Falconer își puse ceașca și luă un scaun.

– Te simți bine? o întrebă îndată ce se așeză.

– Muncesc din greu.

John luă o înghițitură din cafea.

– Și studiile?

– Sunt în ordine, mulțumesc.

– Când îți începi noul serviciu?

– În a doua săptămână a lunii septembrie. În mai puțin de o lună.

După o scurtă tăcere, reluă.

– Și dumneata? Probabil ești foarte ocupat.

– Oh, da.

Făcu un gest care însemna că asta nu avea importanță. Din nou se lăsă tăcerea. Falconer își termină cafeaua.

– Cristine, îți spun, vreau să știi că mi-am jurat să nu-ți mai vorbesc niciodată. Dar când te-am zărit astăzi, absolut din întâmplare, mi-am spus că poate merită osteneala să încerc pentru ultima dată. Dar dacă mă respingi, voi înțelege.

Lăsă capul în jos și-și ațintì privirea pe ceașca goală. Cristine era uluită. Vocea bunului-simț o sfătuia să se ridice și să fugă cât mai departe posibil, înainte de a nu fi prea târziu.

Prea târziu pentru ce? Nu știa. Dar ceva din acest bărbat – poate umbra pe care genele o lăsau să cadă peste pomeții voluntari, expresia puțin temătoare a buzelor – își găsise drum spre inima sa, trezindu-i senzații a căror existență nici măcar n-o bănuise până atunci.

Dar o intriga mai ales personalitatea sa, nici măcar puterea pe care o avea și mai puțin banii și poziția în lumea afacerilor. Acea violență pe care o descoperise sub aspectul indiferent,

nu și-o stăpânea decât printr-o disciplină de fier. Pentru prima dată în viață era confruntată cu un bărbat călit ca el.

Printre ramurile plopului care împrăștia umbra binefăcătoare pe terasă, o rază de soare tocmai mângâia părul des al lui Falconer. Pe capul plecat, distinse o șuviță de păr rebelă, ascunsă de tunsoarea perfectă, dar în ciuda a toate vizibile. Acest mic defect o impresionă în mod ciudat.

Fără să vrea, Cristine se aplecă în față și se apropie de el.

– Ascultă, îi spuse brusc, dumneata ești cel care a renunțat.

Cu o mișcare energică, John înălță capul și își privi cu atenție interlocutoarea.

– Cum asta? Cr... crezi?

– Ei bine, nici n-ai încercat în acea zi. Mă gândeam...

Se opri brusc, neștiind cum să se exprime.

– Vrei să spui că dacă ți-aș fi cerut, ai fi acceptat să mă revezi?

– Poate.

Bărbatul se gândi o clipă, foarte concentrat. Cristine îl observă, incapabilă să-și stăpânească un zâmbet de satisfacție. De data aceasta, marcase un punct, ea fusese cea care-l luase pe nepregătite.

– N-am văzut lucrurile din acest unghi, Cristine. Păreai furioasă în seara de adio și atât de distantă când ți-am vorbit acum câteva săptămâni. Recunosc însă că nu sunt un fin psiholog.

Asta nu este atât de sigur, își spuse tânăra femeie. Personajul era mult mai complex decât părea. Ar fi plătit scump pentru a ști ce gândea cu adevărat.

– Nu te descurci atât de rău, îi spuse. Știi, oare?

Joh se rezemă cu spatele de scaun și ripostă.

– Încântat să aud asta... dacă ești sinceră.
– Sunt.
– În acest caz, este perfect. Te invit la cină.
– Când?
– Diseară.
– Diseară, este imposibil, spuse Cristine râzând.
Văzându-l pe Falconer posomorându-se, reluă:
– Sunt studentă. Am teme de făcut pentru mâine.
– Atunci, când?
– Ce-ai spune de sâmbătă seara?
– Foarte bine. La ce oră?
– Mi-e egal. Hotărăște dumneata.
– În acest caz, la ora șapte, spuse el ridicându-se.
– Așteaptă un minut! Nu știi nici măcar unde locuiesc.
– Ba da, știu.
Cu aceste cuvinte, se întoarse și plecă.

După plecarea sa, Cristine mai întârzie puțin să-și termine clătita. Ceea ce făcuse, poate nu era foarte inteligent. Oare nu era pe cale să se joace cu focul, riscând să se ardă?

***

Sfârșitul săptămânii trecu ca un fulger.

– Sper că-ți va plăcea mâncarea, spuse John Falconer. Locul acesta nu este foarte cunoscut, dar cinez destul de des aici, cu mare plăcere.

Avea un mod de a coborî tonul vocii, cu care Cristine se obișnuise. Cu toate acestea, cuvintele se distingeau clar și dominau zgomotul neîncetat al celorlalți convivi.

– Îți voi spune, răspunse Cristine zâmbind. Nu-ți poți da seama în ce măsură apreciez o masă bună, de când nu-mi mai număr caloriile.

Îndată ce sosiră, șeful de sală veni să-i întâmpine și-i instală imediat la o masă mică. Cu meniul în mână, Cristine privea curioasă sala în care se afla.

Alegerea acestui loc o surprinsese puțin – un restaurant german înghesuit între un negustor de vechituri și un mic birt evreiesc, pe o străduță din Manhattan. Se așteptase la o replică a Tareytonului, cu un decor luxos, porțelanuri fine și cristaluri, sfeșnice din argint, chelneri în negru și chiar, de ce nu? o orchestră care să cânte în surdină. Asta corespundea ideii pe care și-o făcuse despre stilul lui Falconer.

În schimb, o adusese în acest mic restaurant fără pretenții, cu un bar pe o latură și de cealaltă parte cu un rând de mici mese printre care trecea o chelneriță în costum bavarez.

– Dacă am începe cu un aperitiv? întrebă John.

– Da, te rog. Pentru mine un martini.

Falconer chemă chelnerița cu un gest din mână, apoi se întoarse din nou spre Cristine și remarcă:

– Ți-ai părăsit vechea imagine pentru totdeauna, nu-i așa?

– Este adevrat. Chiar foștii mei colegi nu mă recunosc întotdeauna.

Cristine nu putu preciza dacă era decepționat de această schimbare. Oricum, o invitase la cină. Dar de ce oare o preocupa brusc părerea acestui bărbat despre ea?

Mai devreme, pregătindu-se, fusese gata să scoată una din elegantele rochii de seară și trusele de machiaj pentru a se face frumoasă pentru el. Dar până la urmă, se hotărî la o

rochie simplă, neagră, bine croită. Cu atât mai rău dacă John Falconer fusese atras de imaginea sofisticată a manechinului de odinioară.

În acea clipă sosi chelnerița. În timp ce John Falconer îi punea o întrebare referitoare la meniu, Cristine își examină pe furiș gazda. Îl găsea mult mai atrăgător decât la început, totuși, fața colțuroasă – ca din topor – continua s-o întimideze. Cu atât mai mult în acea clipă: cu capul aplecat asupra meniului, nu i se vedea decât fruntea lată și sprâncenele negre și stufoase, încruntate de concentrare.

Dar îndată ce îndreptă capul, Cristine zări o licărire blândă în ochii negri și un zâmbet binevoitor pe buze.

– Ai ales, Cristine?

– Totul îmi face poftă! Cum îți spuneam, nu-mi mai impun nici o restricție, indiferent de domeniu.

Chipul i se lumină de un zâmbet larg.

– De asta ți-ai schimbat „lookul".

Tânăra femeie nu se putu stăpâni să-i pună întrebarea care îi ardea buzele.

– Ei bine, ești decepționat?

– Decepționat? Nu, în nici un caz.

O clipă, o măsură cu atenție.

– În realitate, noul „look" îmi place foarte mult. Te găsesc mai puțin sălbatică așa.

– Sălbatică! Eu! exclamă Cristine râzând.

– În sfârșit, mai puțin inaccesibilă, ca să-mi exprim mai bine gândul, declară puțin jenat. Ești mai puțin intimidantă, acum.

Stupefiată, Cristine se pregătea să-l întrebe ce voia să spună prin această afirmație curioasă, când auzi pe cineva strigând-o

pe nume. Înălță capul și-l zări nu fără surpriză pe Charlie Dalton, la celălalt capăt al restaurantului, în apropierea intrării. Înainta spre ea gesticulând, foarte fericit de această coincidență.

– Cristine, dragă, sunt nefericit să te văd așa! îi spuse tachinând-o. De-abia te-am recunoscut.

Tânăra femeie se strădui să zâmbească. Ar fi preferat să nu fie văzută în compania lui John Falconer.

– Bună seara, Charlie. Ce faci?

Acesta se aplecă pentru a-și trece brațul în jurul umerilor săi și o sărută cu zgomot pe obraz. Apoi se întoarse spre Falconer. Zâmbetul i se șterse brusc, făcând loc uimirii. Se îndepărtă de Cristine ca și când tocmai ar fi atins cărbuni aprinși și, dându-se înapoi, fu gata să răstoarne chelnerița care trecea pe acolo.

– Hm... domnule Falconer, sir, bâigui. Nu știam că... Vreau să spun, hm...

Falconer dădu din cap pentru a-l saluta.

– Bună seara, Charlie.

– Bun, ei bine, vă las, spuse Charlie încurcat. Am intrat aici doar pentru a bea un pahar înainte de a mă întoarce acasă. Foarte încântat că te-am văzut, Cristine. Pari în formă foarte bună. Sună-mă într-una din aceste zile.

Se mai îndepărtă de masă cât mai mult posibil, apoi se întoarse și dispăru. Se cățără pe un taburet chiar în capătul barului, aproape de ușă. De acolo, va putea părăsi restaurantul fără dificultate, își spuse Cristine ușurată.

În acea clipă se întoarse spre Falconer. Furia pe care i-o percepu în privire, îi îngheță sângele. Oare cum va reacționa

dacă o va privi într-o zi în acel fel? Această idee o tulbură. Ce nevoie avea să-l îngrozească astfel pe bietul Charlie?

– De ce ești furios? îl întrebă. Charlie este inofensiv.

Cu prețul unui teribil efort asupra lui însuși, John reuși să-și controleze mânia și chipul i se îmblânzi. Totuși, Cristine observă mica zvâcnire caracteristică de-a lungul tâmplei și din mâini nu mai văzu decât pumnii crispați pe masă.

– Nu suport bărbații care ating femeile.

– Charlie este așa, doar puțin familiar. Toți oamenii care lucrează în publicitate sunt astfel. Ascultă, Charlie este un prieten vechi. A fost bun cu mine. Și mă întristează să cred că ai vrea să-l pedepsești sau să te răzbuni în vreun fel, doar pentru că a arătat puțină afecțiune pentru mine.

Falconer păstră un timp tăcerea, în aparență mai calm, dar ușoara zvâcnire furioasă persista.

– Îmi pare rău Cristine. N-aveam dreptul să vorbesc astfel. Relațiile dumitale cu bărbații nu mă privesc.

– Charlie nu este decât un prieten. Pe deasupra, este căsătorit cu aceeași femeie de cincisprezece sau douăzeci de ani și fericit în mariaj.

N-avea dreptul să terorizeze oamenii în acest mod. Cristinei i-ar fi plăcut să-l facă să înțeleagă asta, dar ceva în chipul lui John Falconer o avertiză că era mai bine să nu depășească anumite limite. Acesta se proteja în spatele unei aparente răceli și era de preferat să nu-l strângi cu ușa.

Nu se mai discută despre acest incident. Totuși, Cristine își pierdu pofta de mâncare și de-abia putu onora delicioasa varză acră. Seara părea stricată înainte chiar de a începe.

Capitolul 6

O tăcere din ce în ce mai stânjenitoare domnea între ei. Cristine fu ușurată când Falconer ceru nota de plată.

– Ești gata de plecare?

– Da, spuse Cristine pe un ton tăios.

Bărbatul acesta o tulbura și nu mai avea decât o dorință: să se afle departe de el. Toate amintirile neplăcute legate de Falconer i se îngrămădiră în minte: modul în care o urmărise, propunerea indecentă, scena cu Jack Brody și în seara aceasta cu bietul Charlie.

În timp ce Falconer plătea masa la casă, Cristine bătea din picior în apropierea ieșirii. Perspectiva de a se afla singură cu el în taxi era departe de a-i plăcea. Oare cum să se apere dacă-i făcea avansuri? Era atât de mare, atât de puternic! Fu tentată să fugă cât o țineau picioarele, dar ceva o reținu.

În ciuda aerelor de dictator și a intransigenței, avea în sinea lui o rană dureroasă. De mai multe ori de la prima lor întâlnire, surprinsese o licărire ciudată în ochii de culoare

închisă, ceva ce reușea aproape întotdeauna să ascundă, dar care uneori ieșea la suprafață.

Afară, se înnoptase, dar aerul rămăsese cald. Rămaseră o clipă în picioare pe trotuar, stânjeniți, îmbrânciți de trecătorii foarte numeroși. Cel care se hotărî să vorbească fu John Falconer.

– Seara a fost plăcută și nu este târziu. Vrei să te plimbi cu mine?

Tânăra femeie ezită, amintindu-și primirea glacială făcută lui Charlie. Dar nu avea să se teamă de nimic din partea sa. În afară de sărutul de la Boston, n-o atinsese niciodată. Încă de la început o tratase cu o extremă politețe și toată seara, n-o atinsese nici măcar ușor.

– De acord, răspunse în cele din urmă.

Se îndreptară spre Madison Avenue, încă foarte animat. Absorbit în gândurile sale, Falconer, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, menținea o mică distanță între ei și-și încetinise mersul pentru a-l adapta celui al Cristinei.

Brusc, se opri și se întoarse spre ea.

– Vrei un desert?

Se aflau exact în fața unei ceainării cunoscute de unde se degaja o delicioasă aromă de cafea proaspăt măcinată.

– Poate o ceașcă de cafea, da.

Intrară, luară loc la o masă în spate și așteptară cafeaua în tăcere. Fură serviți rapid. Falconer încă nu-și descleștase dinții. Cu ochii ațintiți asupra cestii aburinde pe care o învârtea neîncetat pe farfurioară, părea să-și pună ordine în gânduri. Când vorbi în sfârșit, vocea îi era și mai joasă ca de obicei.

– Știu că ești dezorientată, Cristine, îi spuse accentuând cuvintele. Dar înainte de a mă judeca prea aspru, aș vrea să știi anumite lucruri în legătură cu mine.

Tânăra femeie nu spuse nici o vorbă. Se mulțumi să bea o înghițitură mică și așteptă.

– Știu că nu corespund deloc ideii pe care și-o fac femeile despre Făt-Frumos și că sunt departe de a fi romantic.

Cristine își puse ceașca pe masă.

– Zvonurile pretind că nu ești lipsit de companie feminină, îi replică.

– Oh da! Anumitor femei le place să fie văzute în compania mea, din interes.

Făcu o pauză și se încruntă.

– Se mai spune că puterea este un puternic afrodisiac. Dar femeilor nu le lipsește intuiția și îmi observă curând defectele și răceala.

– De ce-mi povestești toate acestea?

– Te stimez foarte mult, Cristine. Îți apreciez compania. Admit că la început atracția mea a fost pur fizică, dar îndată ce am înțeles că nu ești ca celelalte femei, că nu poți fi cumpărată, sentimentele mele s-au schimbat. Te admir de asemenea pentru că ai abandonat o carieră în culmea gloriei, pentru a te consacra celor mai puțin norocoși.

Își adânci privirea în ochii tinerei femei.

– Mi-ar plăcea să continuăm să ne vedem, dacă accepți.

Sinceritatea discursului o impresionă pe Cristine. Cum să-i reziste oare? Iată unul dintre cei mai adulați și mai puternici bărbați din Mahattan care se umilea încă o dată în fața ei. Totuși, nu reușea să creadă întru totul în această umilință, din partea unui bărbat al cărui obiectiv era să-i

domine pe ceilalți. În platoșa lui era un punct slab, dar nu-l lăsa niciodată să se vadă destul de mult timp pentru a se permite descoperirea a ceea ce ascundea.

Falconer își aprinse o țigară și fără să-i aștepte răspunsul, abordă alt subiect.

– Așadar, cursurile se termină curând. Crezi că vei reuși? o întrebă cu un zâmbet, tachinând-o.

– Sper, am muncit atât de mult!

– Iar noua slujbă nu începe înainte de septembrie.

– Într-adevăr.

– Cursurile se vor termina cu mult înainte de asta. Ce vei face în acest interval?

– Pur și simplu mă odihnesc. Jack Brody m-a invitat împreună cu mulți alții să merg să petrec ceva timp pe proprietatea sa din Insula Focului.

John Falconer se posomorî brusc. Trase un fum lung din țigară. Dar când vorbi din nou, mai târziu, își recăpătase stăpânirea de sine.

– Va fi o vacanță odihnitoare și binemeritată.

– Nu sunt sigură că accept. Cursurile mi-au luat atât de mult timp, încât am neglijat orice altceva. Apartamentul meu are nevoie de o curățenie generală, iar când voi începe munca, vreau să-i pot consacra toată atenția.

– Într-adevăr, te bucuri la ideea de a face această meserie, nu-i așa?

– Oh da!

Cristine puse coatele pe masă. Îndată ce se vorbea despre viitorul ei, fața i se anima.

– Copiii aceștia au nevoie de o educație adevărată, este important să li se arate că în viață există și altceva decât

ghetoul lor și că pot scăpa de droguri și de crimă. Unii dintre ei sunt foarte dotați, să știi. Nu le lipsește decât ocazia s-o dovedească.

Când era vorba despre acest subiect, Cristine nu se mai oprea. Din când în când, John Falconer punea câte o întrebare care arăta un real interes pentru problemă. Tânăra femeie îl privi brusc, cu un aer încurcat.

– M-ai lăsat să monopolizez conversația. Sunt jenată! Asta ți se pare probabil plictisitor.

– În nici un caz. Am făcut o listă de instituții de caritate de încurajat, iar programul despre care vorbești a fost pus în capul listei îndată ce a fost pus în aplicare. Nimic nu este mai urgent decât să ajuți tinerii să reușească.

Vocea îi dezvăluia o emoție reală în spatele cuvintelor. Poate era prima dată când Cristine îl simțea într-adevăr emoționat. Își aminti brusc ceea ce-i spusese despre trecutul său.

– Pare că este o problemă care te interesează în mod deosebit...

John se tulbură și privi vârful incandescent al țigării. Apoi înălță capul și privirea i se pierdu în depărtare, chinuită de o durere insuportabilă.

– Da, murmură în cele din urmă. Mă simt foarte interesat. Dar rareori abordez subiectul. Este trecutul. N-are rost să stârnești amintirile neplăcute.

– Când ți-am vorbit prima dată despre copiii defavorizați, mi-ai răspuns că te consideri unul dintre ei. Oare ce voiai să spui?

– Este o poveste lungă. Te-am plictisit destul pentru această seară. Dacă ești de acord să ne revedem, vom avea ocazia să revenim asupra ei.

Încă o dată se retrase în cochilie și își puse masca. Dar breșa se lărgea și Cristine își dorea acum s-o mențină deschisă. Nu avea nimic de pierdut. Dimpotrivă, dacă vor continua să se vadă, va avea doar de câștigat ajutându-l să scape de rezerva sa. Cheia caracterului său părea să se găsească în trecutul dureros.

– Aș vrea să-mi vorbești în seara asta, John.

Acesta își stinse țigara și-și adânci din nou privirea în ochii ei.

– De acord! Dacă insiști.

Cristine își ținu respirația. În sfârșit, îi va destăinui trecutul, acel subiect pe care se străduia să-l evite. Asta însemna că are încredere în ea. Cu siguranță, poziția sa de vârf în meserie îl izolase în singurătate, dar erau și alte motive mai profunde.

– Iată, mama m-a abandonat la ușa unui orfelinat. Chiar aici, în Manhattan. Măicuțele m-au adăpostit și m-au crescut. Le datorez foarte mult și le voi fi veșnic recunoscător pentru ceea ce mi-au dat.

Se opri brusc. Cristine așteptă câteva secunde să continue, dar tăcu.

– Și apoi, ce s-a întâmplat?

– Nimic. Nu m-a putut adopta nimeni. Am fost un copil plăpând și în timp ce sănătatea mi se ameliora, am ajuns la cinci ani, aproape șase. Eram prea mare, crescusem prea repede. Oamenii vor bebeluși drăgălași, nu puști necivilizați.

Când Cristine se pregăti să-l întrebe, îi făcu semn că subiectul este închis.

– Este o poveste veche. Asta m-a învățat cel puțin că singurul lucru care contează este prezentul. „Culege astăzi trandafirii vieții“. Iată în ce cred.

– Este un fel de a vedea lucrurile. Să trăiești clipa prezentă. Totuși, cred că trebuie să nu pregătim viitorul.

Cristine își dorea enorm să-l întrebe despre modul în care se descurcase la primele încercări grele, cum oare reușise atât de bine într-un domeniu atât de competitiv ca al său, dar după toate aparenmțele, nu mai dorea să vorbească despre asta. Era chiar mai înțelept să nu comenteze ceea ce tocmai îi spusese. Brusc, Falconer luă ceașca și bău restul cafelei dintr-o înghițitură.

– Mergem? o întrebă.

Imediat ce ieșiră, John chemă un taxi și în timpul drumului scurt care o despărțea de apartamentul său, Cristine se întrebă ce o aștepta și cum va reacționa. Ridicând astfel vălul de pe trecutul său, în ochii ei devenise vulnerabil. De altfel, era măgulită. Dar oare nu va pretinde ceva în schimb?

Foarte aproape de ea, John Falconer părea mai degrabă relaxat. Din când în când, Cristine îi privea pe furiș profilul care se contura în luminile orașului și înțelese atracția fizică pe care o exercita acest bărbat asupra sa. Siguranța și forța pe care le degaja, răspundeau unei așteptări greu de înțeles a naturii sale feminine. Această descoperire o tulbură.

Taxiul se opri încet în fața imobilului său. Falconer plăti cursa și dădu liber taxiului. Cristine avu brusc un gând neplăcut. Își imagina oare că va petrece noaptea la ea? Cu el nu erai niciodată sigur de nimic.

Dar fu repede liniștită. Falconer îi explică faptul că locuia în apropiere și se va întoarce pe jos.

Când ajunseră la intrare, Cristine făcu un pas greșit și se împiedică de ștergătorul de picioare din fața ușii. El o prinse imediat de cot și o împiedică să cadă.

Toată seara, n-o atinsese. Acum, degetele calde și puternice îi ardeau pielea. În același timp, o străbătu un fior de gheață. Se îndreptă și avu un mic gest de a se da înapoi. John îi dădu drumul imediat.

– Vezi cât de stângace am devenit, spuse Cristine nervoasă, nu mai reușesc nici măcar să merg ca un manechin.

Când pătrunseră în hol, paznicul ridică ochii și înclină capul, apoi se adânci din nou în lectură. Falconer o urmă în ascensor și apăsă pe buton. Cristine scotoci în geantă în căutarea cheilor, nemaiștiind nici ce voia.

Ajunși pe palier, înaintară în tăcere pe culoarul luminat de aplice mici, la nivelul solului. Cristine introduse cheia în broască, apoi ridică ochii spre el.

– Mulțumesc pentru această cină plăcută, John.

– Plăcerea a fost de partea mea. Eu îți mulțumesc pentru că m-ai suportat toată seara și m-ai ascultat cu atâta răbdare. Trecând peste micul incident cu Charlie, am apreciat foarte mult această seară.

Cristine așteptă o secundă, iar el rămase alături în tăcere. Tânăra femeie răsuci cheia în broască și împinse ușa. John nu-și descleștă încă dinții. Oare ce făcea? Aștepta o invitație din partea ei? Își trecu mâna în interior, pentru a aprinde lumina.

– Totul este în ordine? o întrebă aruncând o privire înăuntru.

– Da. Aici este siguranță.

Falconer ezită o fracțiune de secundă înainte de a întreba:

– Aș putea să te mai sun?

– Da, răspunse Cristine fără să se gândească. Voi fi încântată.

Bărbatul îi zâmbi, apoi trăsăturile i se încordară. Lipsită de orice reacție, tânăra femeie îl văzu înaintând spre ea încet și

punându-și mâinile pe umerii săi. Cum nu rezistă, o îmbrățișă și o atrase spre el. Când în sfârșit se aplecă, știu că o va săruta și mai știu că își dorea acel sărut, îl așteptase încă de când se aflau alături, în taxi.

Nu puse nici o grabă în sărutul lui. În sfârșit, gurile li se întâlniră. Dar de data aceasta, sărutul nu avea nimic brutal ca cel pe care i-l impusese mai înainte.

Apăsarea buzelor sale era doar blândețe, răbdare, delicatețe. Cristine simți o căldură tulburătoare răspândindu-i-se prin tot trupul. Respiră parfumul puțin înțepător al lui John. Când acesta întredeschise buzele, tot cu o extremă blândețe – un fel de reținere pe care părea că și-o impune pentru a evita să o bruscheze – tânăra femeie se abandonă beției acelui sărut și-și presă corpul de pieptul tare. Voia din toată ființa sa ca acea clipă încântătoare să nu se termine niciodată.

Chiar dacă el își stăpânea pasiunea care-l mistuia, respirația accelerată pe care o simțea pe obraz, degetele fierbinți ce i se plimbau pe spate, ușorul tremur care îl agita, nu lăsau nici o îndoială asupra senzațiilor care-l încercau, încât Cristine își explică mult mai ușor că simțea și ea același lucru.

Continuând s-o sărute, John făcu să-i alunece mâna pe gâtul său. Degetele i se aventurară spre decolteul rochiei. Cristine se încordă.

Falconer percepu cu siguranță mișcarea de a se da înapoi, deoarece înălță capul și mâna i se întoarse pe umăr. Cealaltă mână cuprinse obrazul înfierbântat al tinerei femei. Își afundă bărbia în părul său, apoi se îndepărtă.

– Ei bine, noapte bună, spuse cu o voce răgușită. Te voi suna curând.

Făcu stânga-mprejur și, cu inima palpitând, Cristine îi văzu silueta impozantă îndepărtându-se. Ușile ascensorului se închiseră în urma lui.

Ajunsă în casă, tânăra femeie se întrebă dacă nu visase acea seară. Apoi, cu gesturi mecanice, își strânse rochia care tocmai îi căzuse la picioare, o puse la loc în dulapul de haine și trecu în baie. Era încă foarte devreme, de-abia ora zece, dar seara aceasta bogată în emoții o epuizase.

La urma urmei, acceptase doar s-o sune. Dar nimic nu o obliga să accepte o nouă invitație. Cristine își aminti modul în care o sărutase. Cu reținere, cu blândețe... Totuși, pasiunea îi era reală. Bărbatul acesta reprezenta un pericol, iar ea nu avea nevoie de necazuri tocmai în clipa în care se lansa într-o nouă viață.

„Nu, își spuse strecurându-se între cearșafurile răcoroase, nu trebuie să-l mai văd niciodată".

***

A doua zi, duminică, nu avea cursuri și Cristine profită pentru a dormi puțin mai târziu. Tocmai când își prepara cafeaua în bucătărie, o făcu să tresară soneria telefonului. Cu cutia de cafea într-o mână și măsura în cealaltă, se opri brusc. Nu putea fi decât el!

Ei bine, hotărârea ei era luată. Puse cutia la loc și străbătu cu pas decis camera de zi. Un refuz politicos, înainte de a o face să-și schimbe părerea, iată ce va primi.

Dar nu era John. De-abia spusese bună ziua, că la celălalt capăt al firului răsună vocea Carlottei.

– Ei bine, care pe care? exclamă aceasta din urmă.

– Este prea devreme pentru ghicitori, Carlotta. Despre ce vorbești?

– Haide, haide! Nu face pe inocenta. M-a sunat aseară Charlie Danton și mi-a spus că te-a văzut la restaurant în compania lui John Falconer. De fapt, era complet răscolit încă, adăugă Carlotta râzând. Se întreba dacă trebuia să te sune să-și ceară scuze, dar nu știa foarte bine pentru ce. Sărmanul! Îmi imaginez că probabil Falconer l-a terorizat, un mic joc în care excelează. Mărturisesc că mă surprinzi, Cristine.

– Carlotta, te rog, oare ce ești pe cale să insinuezi?

– Ei bine, credeam că-l detești pe acest bărbat. Și apoi, nu aș fi crezut niciodată că te vei lăsa antrenată în acest gen de situație.

Cristine simți că-i sare mușchiul.

– Ascultă-mă bine, Carlotta, spuse fără să-și ascundă mânia. Nu știu ce poveste ați mai inventat tu și Charlie, dar îți spun imediat că nu există nimic – absolut nimic – între John Falconer și mine. Și dacă nu mă crezi...

– Bine, calmează-te! Îmi pare rău. Când mi-a spus Charlie că v-a văzut împreună, am presupus că era ceva între voi. Iartă-mă, Cristine.

– Te asigur că nu este nimic de presupus. Am dat de el din întâmplare în campus, săptămâna trecută, m-a invitat la cină și într-o pornire de moment, am acceptat. Asta este tot. Nu este nimic altceva. De altfel, nu am intenția să-l mai văd.

– De ce? Ți-a făcut avansuri?

– În nici un caz. De fapt, s-a comportat toată seara ca un gentleman perfect.

– Și cu toate acestea, nu vrei să-l mai vezi.

– Nu.

– Dar de ce? Îți dai seama ce reprezintă el? Puterea pe care o are? Banii? Influența pe care o exercită? Ți-aș putea numi aproximativ douăzeci de femei care s-ar umili pentru a avea șansa să fie doar văzute în public cu el.

– Ei bine, eu nu sunt dintre acestea. Mi-am pregătit viitorul și, nici un bărbat, nici chiar John Falconer, nu va schimba nimic.

Carlotta oftă profund.

– Îți admir spiritul de independență, dar lași să-ți scape o partidă bună, Cristine.

– Poate, dar decizia mea este luată. Acum, dacă asta este tot ce voiai să-mi spui...

– Nu, o întrerupse Carlotta, ofensată. De fapt, n-am mai avut vești de la tine de săptămâni și mă întrebam cum se desfășoară studiile tale.

Cristine nu se putu stăpâni să râdă, percepând o notă de speranță în vocea prietenei sale.

– Totul se desfășoară minunat, mulțumesc. Și nu, nu-mi lipsește munca de manechin și nu am deloc intenția să mă întorc la agenție.

***

Luni, după cursul de dimineață, Cristine și Angela se aflau din nou pe terasa cafenelei, în fața cafelei aburinde, aplecate peste caiete și comentând ultimele teorii ale profesorului, când brusc, Angela se îndreptă pe scaun.

– Spune-mi, nici măcar nu mi-ai povestit despre întâlnirea de sâmbătă. S-a petrecut bine?

Presată de întrebarea Angelei, a doua zi după întâlnirea lor cu Falconer în campus, spre marele său regret, Cristine îi mărturisise că acceptase invitația la cină. După Carlotta, era rândul Angelei s-o hărțuiască! Răspunse cu un aer indiferent.

– Știi, John Falconer nu este decât o relație de afaceri.

– Încearcă puțin să-l faci pe el să creadă asta, replică Angela.

Cristine îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Ce vrei să spui?

– Oh, nimic. Doar că nu am degeaba un soț, trei frați și vreo treizeci de verișori. Știu ce înseamnă acea mică licărire din ochii unui bărbat.

– Foarte bine. La un moment dat, cred că a vrut să aibă o legătură cu mine, dar nu m-a interesat. Așa că am devenit doar prieteni. Și mai mult! Este un personaj prea trecut prin multe, prea de temut, pentru mine.

– Sunt sigură că te-ai descurca foarte bine cu Făt-Frumos al tău. Nu-ți lipsește caracterul și nu-ți poți ascunde frumusețea în spatele ochelarilor ăștia oribili.

– Nu pot face nimic dacă sunt așa. Nimeni nu este răspunzător pentru ce i-a dat natura, dar, după cum am spus deja, am mizat destul pe înfățișarea mea.

Se gândi un minut, înainte de a relua.

– În plus, John Falconer nu este tocmai un Făt-Frumos.

– Nu, poate nu. Dar ce importanță are? Philip al meu are tendința să-și piardă părul, dar pentru mine rămâne bărbatul cel mai sexy de pe planetă. Lui John Falconer al tău nu-i lipsește farmecul, îl găsesc fascinant.

– Mi s-a spus că bărbații puternici produc acest efect asupra anumitor femei...

Întâlni privirea Angelei și amândouă izbucniră într-un puternic hohot de râs.

– Oricum, continuă Cristine, n-are importanță. John Falconer nu este genul meu. Și chiar dacă era, n-am intenția să mă angajez într-o aventură, cel puțin acum. Tot ceea ce vreau, este să-mi termin cursurile aici fără să mă fac de râs și să reușesc în învățământ.

– Într-una din aceste zile îți vei schimba părerea. Toate femeile au nevoie de un bărbat ca să le iubească. Este cel mai natural lucru care există. Probabil ai avut deja cereri în căsătorie. Nu te-au tentat?

– Nu. A existat un bărbat – mai degrabă un tânăr – la începutul studiilor mele...

Chipul i se întunecă.

– Dar asta era acum mult timp. După aceea, am fost prea prinsă de munca mea. Crede-mă, meseria de manechin este foarte greu de suportat. Este cu totul altceva decât își imaginează oamenii.

– Ce s-a întâmplat? insistă Angela. Cu tânărul bărbat, vreau să spun.

– Oh, era la fel cu ceilalți. Mă considera mai mult ca pe un trofeu decât ca pe o companie sau o parteneră. Îți imaginezi că am avut noroc pentru că am venit pe lume cu o siluetă frumoasă. Dar când am înțeles că pentru bărbați nu eram nimic altceva decât un chip, un trup cu care se fălesc...

– Nu toți bărbații sunt așa, murmură Angela cu blândețe.

– Fără îndoială am exagerat puțin, dar așa îi simt. Chiar și pe eroul tău, John Falconer.

Se întrerupse. De-abia îi rostise numele și își dădu seama că era nedreaptă. La început, este adevărat, fusese atras de fizicul ei dar apoi totul se schimbase. Cu prima ocazie nu-i făcuse avansuri și fusese sincer când spusese că o admiră și o respectă pentru ea însăși, pentru personalitatea sa. Dar acest subiect era prea personal pentru a-l discuta cu prietena ei.

– În sfârșit! N-are nici o importanță, declară adunându-și caietele. Oare nu este ora să te duci să-l iei pe micul Mark de la școală?

***

În zilele următoare, Cristine se strădui să uite conversațiile pe care le avusese cu Carlotta și cu Angela, referitoare la John Falconer. De altfel, fu lucru ușor, deoarece studiile îi cereau tot mai multă muncă.

Pentru a evita o eventuală invitație din partea lui John Falconer, își pusese la punct un mic discurs, învățat pe dinafară. Pe scurt, îi va spune că nu voia să-l jignească, dar trebuia să înțeleagă că nu mai voia să-l vadă etc.

Trecu o săptămână fără vești de la el. Cristine era împărțită între indignare și curiozitate. Oare ce i se întâmplase? Poate era bolnav? La spital? Mort? În fiecare zi citea paginile economice și cancanurile din ziar pentru a vedea dacă îi era menționat numele și avu chiar ideea de a întreba un student de la departamentul Administrării Afacerilor de la universitate. Era pe punctul să renunțe la el, când, în sfârșit, o sună.

Era într-o seară din săptămână și tânăra femeie tocmai își terminase pregătirea cursurilor de a doua zi. În apartamentul

liniștit, răsună soneria telefonului. Era aproape ora zece. Oare cine putea s-o sune atât de târziu? Se ridică, se întinse și se duse în hol.

– Alo!

– Cristine, sunt John Falconer.

Timp de câteva secunde, rămase mută. Era chiar ultima persoană pe care se aștepta s-o audă în acea seară! Ar fi trebuit să fie mânioasă, sau cel puțin indiferentă și totuși, un elan de fericire îi încălzi inima.

– Bună seara, John, îi răspunse, căutând să-și păstreze sângele rece.

– Iartă-mă că te sun atât de târziu. În aceste ultime săptămâni am fost la Paris și nu m-am întors decât astăzi. Am încercat să sun înainte, fără succes.

– Am lipsit aproape tot timpul. După cursurile de dimineață, mi-am petrecut restul zilei la bibliotecă pentru a lucra la testul ăsta blestemat.

– Nu merge? Pari puțin descurajată.

– Să zicem că este cu adevărat dificil... Și Parisul? întrebă după o tăcere.

– Chiar n-am avut ocazia să văd orașul. Cea mai mare parte a timpului, am fost închis cu reprezentanții noștri într-o sală de conferințe sau într-un birou. Oricum, timpul a fost închis.

Din nou se lăsă tăcere. John era un bărbat de cuvânt și o sunase fără îndoială doar pentru că îi promisese. Acest gând o contrarie mai mult decât ar fi dorit.

– Ei bine... începu Cristine.

În aceeași clipă, John începu din nou să vorbească:

– Am sunat pentru a te întreba dacă vrei să cinezi cu mine sâmbătă seara.

– Cu plăcere.

– Bine! Voi trece să te iau pe la ora șapte. De acord?

După ce închise, Cristine rămase timp îndelungat în hol, cu mâna pe telefon, speriată de ceea ce tocmai făcuse, în ciuda hotărârilor sale. În cele din urmă, se duse în bucătărie. Pentru că oricum nu va putea să doarmă, mai bine va bea o ceașcă de cafea...

– Oare ce te-a îndemnat să-i accepți invitația? murmură pentru ea însăși, preparându-și cafeaua.

Rămase cu gestul neterminat.

– Pentru că voiam, iată de ce, spuse cu voce tare.

Îi lipsea! Înaintea telefonului său, nu voise să accepte asta, dar acum era limpede. Împotriva oricărei așteptări, bărbatul acesta ciudat reușise să trezească în ea ceva. De ce? Oare cum se întâmplase?

Simțea oare milă? Nu, era imposibil. Acest bărbat avea totul. Pe de altă parte, părea atât de singur! Avea cu siguranță nevoie de o prietenă. Dar se va mulțumi oare cu o prietenie? Cristine nu reușea să și-l imagineze pe John Falconer oprindu-se din drum și renunțând la obiectul visurilor sale.

Își turnă o ceașcă de cafea pe care o bău cu înghițituri mici, în bucătărie, încă tulburată de descoperirea pe care tocmai o făcuse.

Ceea ce o preocupa cel mai mult în toate acestea, era impresia că se avânta într-un lucru care o depășea, într-o aventură pe care nu era sigură că o va putea duce la capăt.

Capitolul 7

Se putea spune că întâlnirea lor de sâmbăta următoare fu copia exactă a celei precedente, doar că, de data aceasta, Falconer o duse într-un restaurant japonez foarte la modă și foarte scump, unde o făcu să stea pe perne la o masă joasă, pentru a degusta o serie de mâncăruri uimitoare, ca sushi și tempura, însoțite de orez și de legume exotice. Băură sake și discutară în mod plăcut.

Ceilalți convivi aparțineau societății alese a New Yorkului – actori, cântăreți, artiști de renume, moștenitori bogați, arborând ținute mai mult sau mai puțin excentrice. Toată această lume bună n-o intimida deloc pe Cristine. Evoluase aici în perioada în care fusese manechin și era obișnuită.

De atunci, parcursese un drum! În câteva luni, scara sa de valori i se schimbase radical, încât se simțea ca o străină în această societate sofisticată, mai ales față de lumea reală, în care tocmai intrase.

Cât despre John, nimic nu-l stânjenea. Mai imperturbabil ca niciodată, arbora un aer detașat de mare senior, răspunzând prin semne ușoare și politicoase, dar reci, saluturilor vecinilor și acceptând ca pe un drept al său atențiile chelnerilor.

Cristine se amuza de această agitație și aprecia compania lui John... până în clipa în care, spre sfârșitul mesei, un bărbat îmbrăcat într-un smoching puțin uzat apăru în spatele unui palmier în ghiveci, fluturând deasupra capului un aparat de fotografiat. Orbită de lumina flasului, avu nevoie de o clipă să-și revină.

Recunoscu fața unui reporter de la un cotidian de scandal. Stătea în picioare la câțiva metri de masa lor, cu un carnet în mână și cu aparatul atârnat pe braț.

– Salut, Cristine! exclamă acesta.

Apoi, aruncând o privire spre vecinul ei de masă, îl salută de asemenea și pe John Falconer cu o voce mai mieroasă și se îndepărtă în căutarea unor prăzi noi.

Cristine se ridicase deja, gata să-l urmeze pentru a protesta împotriva acestui amestec detestabil în viața sa particulară, dar după ce reflectă, se răzgândi. Tot scandalul era inutil și se așeză din nou pe perne, cu un oftat.

– Ce nu este în ordine? o întrebă John. Pari furioasă.

– Oh, era Jerry Dodd de la „Tribune“. Fotografia va apărea în pagina cu bârfe, de mâine.

– Ce dacă va apărea?

– Știi bine. Vor întocmi o poveste de necrezut și o vor tipări în ziarul lor de doi bani.

– De ce le-o iei astfel în nume de rău? Credeam că ești obișnuită cu acest gen de publiciate.

– Da, dar înainte asta făcea parte din cariera mea.

– Care este diferența acum?

– Nu-ți dai seama? Jerry este maestru în insinuări. Va începe prin a spune că suntem cei mai buni prieteni din lume și apoi va face să trec drept amanta dumitale.

– De ce ar face-o?

– John! Evident, pentru a-și vinde foaia mizerabilă! Totuși, ți s-a întâmplat deja asta. Am văzut niște notițe despre dumneata. Îi interesezi foarte mult pe oameni și ești în permanență sub ochii jurnaliștilor.

– Nu citesc niciodată bârfele, spuse el tăios.

– Dar alții o fac!

– Și asta te deranjează?

– Bineînțeles că mă deranjează. Cum voi apărea în fața viitorilor mei colegi? Ce idee își vor face despre mine elevii, dacă ziarele mă vor prezenta ca pe o femeie întreținută? Mă vor judeca greșit chiar înainte să-mi țin primul curs.

– Foarte bine, spuse John punându-și servieta pe masă. Mă voi ocupa eu de asta.

Cristine îl văzu stupefiată apropiindu-se de Jerry Dodd care stătea la trei mese mai departe. Îl bătu ușor pe umeri și fotograful indiscret se întoarse, arborând același zâmbet. John îi vorbi câteva clipe, cu degetul îndreptat spre aparatul de fotografiat.

Zâmbetul lui Jerry dispăru și își flutură carnețelul. După toate aparențele, nu era de acord. Dar văzându-l pe John fulgerându-l cu privirea, reporterul făcu un pas înapoi și dădu din cap. Părea îngrozit.

– Totul este aranjat, anunță John reluându-și locul lângă Cristine. Vrei un desert? Cafea? Un păhărel de alcool după cafea?

– Ce i-ai spus?

– Ce importanță are? Oricum, poți fi sigură că nu va apărea nici o fotografie și nici un articol despre noi. Nu este de-ajuns?

Tânăra femeie nu insistă, dar nu era greu de imaginat amenințările pe care le folosise probabil, pentru a face presiuni asupra lui Jerry Dodd.

Restul serii trecu fără vreun alt incident. Ca și data trecută, o conduse până la ușa apartamentului, îi mulțumi cu amabilitate și după un sărut lung și tandru, o lăsă în fața ușii, cu inima palpitând.

Incredibil! își spuse Cristine. În tot timpul cinei îi admirase dezinvoltura și politețea. La sfârșitul serii, așteptase cu nerăbdare să-i simtă brațele în jurul ei, gura peste a sa, se simțea gata de orice... sau aproape.

În plus, era sigură că Falconer simțea același lucru, în ciuda aerului său detașat. Cristine ghicise asta în privirea insistentă pe care o ațintise de mai multe ori asupra ei în timpul serii.

Așa că se așteptase să meargă mai departe, s-ar fi bucurat s-o facă și de data aceasta, în timp ce o îmbrățișa, fusese gata să-l invite la ea. Acea reținere deliberată o supunea la chinuri. Fără îndoială, spera să facă ea primul pas.

Iar fără incidentul cu Jerry, cu siguranță l-ar fi făcut, dar importanța puterii sale o speriase, chiar dacă ea profitase de acest lucru în acea seară. Oare ce se va întâmpla dacă într-o zi o va folosi împotriva ei?

Un lucru era sigur: își deschisese inima. Copilăria îi modelase personalitatea și explica de ce devenise singuratic și se retrăsese într-o carapace solidă. Depindea doar de el să-i arate că era atent pentru sine, că nu avea nevoie să cumpere dragostea.

***

Două săptămâni mai târziu, într-o călduroasă după-amiază de la mijlocul lui august, Cristine, așezată în fața măsuței de toaletă se pregătea să-l întâlnească pe John în oraș. Cursurile de vară se terminaseră și nimic n-o mai împiedica să iasă în timpul săptămânii. John îi dăduse întâlnire la biroul său, pentru a evita să vină s-o ia la ora de vârf.

De două săptămâni, se întâlniseră regulat. Dar în afară de faptul că se hotărâseră să se tutuiască, relația lor nu evoluase. Când o conducea acasă, John se mulțumea tot cu un sărut tandru și cu un bună seara politicos, iar ea simțea o decepție tot mai mare, amestecată cu uimire.

Atitudinea lui John o făcea să se îndoiască de atracția pe care o exercita asupra lui. Într-un fel, era plăcut să nu fie tratată ca un obiect, asta era diferit de experiențele sale anterioare – dar pe de altă parte, nu știa cum să reacționeze.

Fără îndoială era mai bine astfel, își spuse, deoarece nu exista un viitor posibil pentru ei, dar îndoiala se insinua. De ce oare rămânea de gheață? Și dacă nu era atras de ea, de ce continua s-o invite?

Astăzi își petrecuse după-amiaza pregătindu-se. Ideea de a pătrunde pentru prima dată în sanctuarul lui Falconer și Asociații o neliniștea. Își încercă aproape toată garderoba, dar nici o toaletă nu i se păruse potrivită pentru ocazie. Hainele pe care le purtase în timpul cursurilor erau prea comune, iar ceea ce-i rămăsese din garderoba de manechin, prea bătătoare la ochi. Acum era prea târziu să iasă să-și cumpere ceva. Până la urmă atenția i se îndreptă spre un costum ușor din poplin de culoare crem, având sub vestă un tricot maro cu mâneci scurte, ideal pentru această vreme umedă și caldă.

Petrecuse de asemenea o oră greu de suportat încercându-și machiajul și experimentând coafuri noi, dar în zadar. La urma urmei, de ce își ieșea astfel din fire pentru o simplă întâlnire? își spuse privindu-și imaginea în oglindă. Cu un gest iritat, își perie părul lung auriu și, ca în fiecare zi, îl legă la baza cefei, de data aceasta cu un ornament în formă de nod, din catifea. Apoi aplică puțină pudră roz pe obraji și folosi luciul obișnuit de buze. Se grăbi să iasă din cameră, înainte de a-și schimba părerea.

Când taxiul galben se opri în fața imobilului de pe Madison Avenue, se îndreptă fără să șovăie spre ascensoare și apăsă pe treisprezece. Firma lui John ocupa după toate aparențele întregul etaj, deoarece nu văzu decât o intrare, cu ușă dublă din lemn și o tablă din bronz cu litere de aur: „Falconer și Asociații“. Un impresionant lux discret!

Își adună tot curajul înainte de a împinge ușa și a pătrunde într-o vastă sală de așteptare acoperită cu aceeași mochetă groasă ca pe culoar. Fotolii mari înconjurau o masă din sticlă pe care erau așezate teancuri de reviste și o scrumieră de

cristal. Cristine remarcă de asemenea tablourile cu peisaje, în rame de metal lucrate minuțios și un birou vechi din lemn de trandafir.

Totul se îmbina pentru a da o atmosferă de bogăție, dar fără ostentație. Nu era nici țipenie de om. Cristine înaintă cu pași lenți spre birou. În acea clipă auzi voci care proveneau dintr-o încăpere vecină. Ușa se deschise și apăru John, îngândurat. Dar îndată ce o văzu, fața i se lumină.

– Bună seara, spuse tânăra femeie, zâmbind la rândul său. Am venit mai devreme?

– Deloc. Am avut doar o mică problemă de rezolvat înainte de plecare.

În hol îl urmă un bărbat... care nu era altcineva decât Bill Mason, responsabilul cu relațiile publice. Îndată ce o recunoscu pe Cristine, înaintă spre ea, cu brațele deschise.

– Cristine Connors! exclamă. Ce naiba faci aici?

Îi prinse mâinile în ale sale și se îndepărtă puțin ca pentru a o privi mai bine.

– Ce s-a întâmplat cu dumneata? Te-ai schimbat, ai un aer mai auster.

– Bună seara, Bill, spuse Cristine, eliberându-se. Îmi face plăcere să te revăd. Și cu cât am un aer mai serios, cu atât mai bine. Am devenit profesoară.

– Trebuie să spun că nu ai deloc aerul, remarcă Bill studiind-o cu o privire critică. Chiar și îmbrăcată cu un sac pentru cartofi, vei părea o zeiță.

Brusc se auzi vocea tăioasă a lui John Falconer.

– Mason!

Bill păli și făcu stânga-mprejur.

– Da, domnule.

– În ceea ce privește dosarul Pendergast, m-ai înțeles bine?

– Da, domnule.

– În acest caz, îți propun să te ocupi de el imediat. Eu plec.

– Desigur, domnule.

Mason se întoarse din nou pentru a-i adresa un zâmbet timid tinerei femei, apoi se grăbi să ajungă în birou.

– Să mergem, spuse John.

Luară ascensorul în tăcere și ajunseră în fața imobilului, unde îi aștepta o limuzină luxoasă. Un șofer în uniformă ieși pentru a le deschide portiera din spate, fără să uite un ușor salut respectuos.

– Am impresia că ies cu un ministru, observă Cristine, instalându-se pe scaunul confortabil.

– Nu sunt multe taxiuri libere la ora aceasta, iar firma plătește pentru limuzină. Așa că o folosesc uneori.

Se aplecă pentru a-i da șoferului o adresă pe care Cristine o recunoscu imediat ca fiind cea a lui John. Se încordă. Trebuia oare să fie ofensată, sau ușurată că o ducea la el? John îi ghici tulburarea.

– Sper că nu vezi nici un inconvenient să cinezi la mine. Ți-am dat întâlnire la birou, deoarece mă gândeam că vom cina în apropiere. Dar aștept un telefon important.

– Nu mă deranjează.

În seara asta, suspansul va lua sfârșit, se gândi. Inima începu să-i bată cu putere și o cuprinse o emoție nestăpânită. Intuiția îi spunea că sub masca imperturbabilă, John simțea aceeași tulburare. Chiar atmosfera din limuzină era încărcată de electricitate.

Rulară un timp în tăcere. John se instalase confortabil, cu picioarele întinse în față, cu mâinile pe genunchi și privea traficul, cu ochii pe jumătate închiși. Părea dintre aceia care puteau adormi profitând de rarele clipe în care atenția nu le era solicitată, pentru a se odihni puțin.

– Am o întrebare să-ți pun, spuse Cristine după un timp.

– Da?

– De ce era Bill Mason surprins să mă vadă în biroul tău? Nu știe că ne vedem?

– Nu.

– De ce?

– Asta nu-l privește, răspunse pe un ton fără replică.

– Din întâmplare, ți-e rușine cu mine?

John își ațintă asupra ei privirea pătrunzătoare. Cristine sesiză în ea puțină uimire. Poate și un reproș. Remarca sa poate îl jignise. Dar o clipă după aceea, zâmbi.

– Haide, știi bine că din principiu nu amestec niciodată viața personală cu cea profesională.

Nu era greu de acceptat. John era cel mai ascuns bărbat pe care-l cunoștea. Voia să fie stăpân pe destinul său și, pentru asta, înălțase un zid de netrecut în jurul lui.

Când ajunseră în fața imobilului în care locuia John, Cristine își aminti seara în care îi făcuse propunerea aceea ridicolă. Amintirea era puternică, dar incidentul părea că se petrecuse în urmă cu ani. În acea seară îl considerase pe John un bărbat superficial. Cât de mult se înșelase!

Acesta înaintă spre fereastră pentru a da draperiile la o parte. Încă tulburată de atracția pe care o exercita asupra ei, Cristine îi urmărea toate mișcările, mersul sigur și grațios, silueta dreaptă.

La întoarcerea lângă ea, își scoase haina, descoperind sub cămașa imaculată bustul puternic, brațele viguroase. Se apropie mai mult și Cristine răscoli nervoasă în poșetă.

– Nu te deranjează? a întrebă cu obișnuita curtoazie punându-și haina pe spătarul scaunului. Aerul condiționat n-a funcționat niciodată foarte bine în acest imobil.

– Bineînțeles că nu. Este adevărat că este cald.

– Pot să-ți scot vesta?

Cristine ezită. Purta totuși micul tricot maro fără sutien. Când era manechin n-o deranja, dar în această clipă...

– Nu, mulțumesc, murmură. Nu imediat.

– Vrei să bei un pahar înainte de masă? Doamna Hudson a pregătit un supeu rece, înainte de a pleca și este încă devreme.

– Da, vreau să beau ceva.

– Un gin tonic? o întrebă îndreptându-se spre barul de lângă șemineu.

– Perfect! spuse Cristine instalându-se la un capăt al canapelei confortabile.

John se întoarse cu spatele pentru a prepara aperitivele, ceea ce-i permise Cristinei să-l observe pe îndelete. Era surprinsă de suplețea trupului său, îngustimea taliei și a șoldurilor, care contrasta cu bustul viguros. Nu-și scosese cravata, dar mânecile îi erau suflecate, descoperind brațele puternice. Pe mâna stângă purta un ceas fin din aur, cu o curea din piele neagră. Singura bijuterie pe care o arbora.

John reveni curând cu băuturile. Îi întinse un pahar, apoi se așeză la celălalt capăt al canapelei.

– În sănătatea ta! spuse încet, bând o înghițitură.

– În sănătatea ta, murmură Cristine, cucerită de privirea lui.

Roșie de rușine, întoarse privirea.

Câtva clipe păstrară tăcerea. După drumul pe care-l făcuseră în mașină, tensiunea dintre ei sporise mereu. Cristine simți câteva picături de transpirație pe frunte.

– Dacă am mânca? sugeră John, lăsând paharul gol.

– De acord.

John se ridică și fără s-o slăbească din ochi, rămase în picioare în fața ei, așteptând să-și pună paharul pe măsuța joasă, rotundă.

– Mi se pare că suferi de căldură, Cristine. Poate acum vrei să-ți scoți vesta?

Aceasta ridică ochii spre el. În privirea mereu de nepătruns, crezu că sesizează o licărire nouă și mai blândă, care o liniști. Nu-i va face niciodată vreun rău, se gândi, încrezătoare.

– Da, te rog.

Se așeză în spatele ei pentru a o ajuta să-și scoată vesta, pe care o puse pe canapea. Cristine închise ochii. Ceea ce aștepta de mult timp, era pe cale să se întâmple. Inima începu să-i bată cu o viteză alarmantă.

Când îi simți mâinile așezându-ise pe umerii goi, Cristine crezu că leșină. Apoi o atrase spre el. În acea clipă, tânăra femeie se relaxă și se lăsă la pieptul său.

John își afundă bărbia în părul blond și îi masă umerii cu o extremă blândețe. Cristine dădu capul puțin mai pe spate. Erau obraz lângă obraz. Se înfioră la contactul cu pielea aspră a bărbiei sale pe obrazul catifelat. Mâinile lui coborâră de-a

lungul brațelor și-i sărută gâtul cu buze fierbinți. Instinctiv, Cristine întoarse capul într-o parte, oferindu-i gura. Buzele îi erau fierbinți, avide. Nu mai era beția ușoară a primului lor sărut, ci un foc mistuitor, care îi ardea.

Cu brațele pe talia sa, John o ținea lângă el. Cristine își ținu respirația când își puse mâinile pe abdomenul ei. Cu o voluptate exacerbată, începu s-o mângâie, urcând lent spre pieptul ferm. Cu efort, reuși să-și despartă buzele de ale sale.

– Cristine, murmură. Cristine scumpă.

Respirația caldă de lângă urechea sa făcu să se nască în ea un val de dorință.

Cu o mișcare posesivă, își închise palmele peste sânii săi. Apoi, mângâierile abile fură reluate cu blândețe și senzualitate. Tricotul îi mângâia pielea goală. Capul i se învârtea, dar se lăsă pradă cu voluptate acelei amețeli. Niciodată nu se rezuse în stare de un asemenea abandon.

Cu un geamăt răgușit, John își strecură o mână sub tricot pentru a-i atinge pielea catifelată și fierbinte a sânilor, întârziind asupra vârfurilor ridicate. Senzația pe care o trezea în ea era aproape dureroasă, dar pentru nimic în lume Cristine n-ar fi vrut să înceteze magia acestor mângâieri. Se simțea incapabilă să-i reziste. Pradă unei dorințe amețitoare, toată ființa sa visa să devină una cu el.

Cristine se întoarse în brațele lui John, pentru a fi cu fața și își înnodă brațele în jurul cefei sale, privindu-l. Auzi o respirație grea, dar nu putea spune dacă era a lui sau a ei. Continua să-l privească atent, în tăcere, pentru a încerca să-i citească pe față ce simțea. Dar trupul spuse destul focului care o cuprinsese. Închise ochii și dădu capul pe spate, provocatoare, așteptând ca el s-o îmbrățișeze din nou.

În loc de asta, John o prinse de umeri și se îndepărtă cu bruschețe. Când Cristine deschise ochii, era întors deja și se îndrepta spre bar. Uluită, îl văzu turnându-și un pahar de brandy, pe care-l bău dintr-o înghițitură.

Când o privi, parcă era de marmură. Se întoarse spre ea și declară cu un aer grav:

– Îmi pare rău, Cristine. Nu voiam să se întâmple așa.

Tânăra femeie era năucită. Oare nu înțelegea că-l voia la fel de mult cum o voia el? Cu experiența sa, ar fi trebuit să simtă că răspundea dorințelor lui. O cuprinse un val de rușine și își stăpâni din toate puterile lacrimile. Incapabilă să-i susțină privirea, întoarse ochii, pradă unei stânjeneli îngrozitoare. Fără să aștepte, John i se alătură și-i prinse mâinile în ale sale.

– Cristine, te rog, privește-mă.

Aceasta ridică ochii spre el.

– John...

Dar nu fu capabilă să continue.

– Să ne așezăm, trebuie să-ți vorbesc.

O conduse spre canapea și o instală lângă el, păstrându-i mâinile în ale sale.

– În aceste ultime săptămâni, am făcut mari eforturi asupra mea pentru a nu te împinge să faci ceva împotriva voinței tale.

Făcu o pauză și își trecu degetele prin părul în dezordine.

– Dar în seara asta, mi-am pierdut capul. Nu sunt un supraom, să știi. O clipă în plus și te-aș fi dus în pat. Știu că este prea curând, dar adineaori mi-ai părut atât de dezirabilă, atât de încrezătoare...

Se întrerupse, se ridică și începu să măsoare încăperea ca un leu în cușcă. În sfârșit, se întoarse spre ea.

– Așteaptă aici, Cristine. Doar un minut.

Părăsi încăperea cu pas hotărât. Uluită, aceasta căuta o explicație atitudinii sale ciudate... dar în zadar. Oare de ce era prea curând? Credea că aceste lucruri se făceau în clipa în care fuseseră hotărâte? Când un bărbat și o femeie erau atrași unul spre celălalt ca ei, când îi unea o alchimie perfectă, de ce să aștepte?

Se străduia să găsească un mod de a-i explica faptul că-i împărtășește dorințele. De altfel, era oare posibil să nu-și fi dat singur seama de asta?

Două minute mai târziu, John se întoarse și își reluă locul lângă ea. Zâmbind, îi întinse o cutiuță plată și ovală.

– Ce este asta? îl întrebă, din ce în ce mai descumpănită.

– Ia-o. Este pentru tine.

– Un cadou? Dar nu este ziua mea.

– Deschide-o.

Nerăbdarea care i se percepea în voce era atât de impresionantă, încât Cristine își uită iritarea. Era ca un băiețel, așteptând cu îngrijorare să i se despacheteze cadoul. Un lanț de aur, se gândi tânăra femeie deznodând panglica aurie. Fără îndoială foarte scump, dar pentru a-i face plăcere, îl va accepta.

Funda căzu pe jos și Cristine ridică încet capacul. Acolo, într-o mică adâncitură a cutiei acoperite cu satin albastru regal, se afla o brățară din diamante, fiecare piatră având cel puțin un carat. Cristine nu-și credea ochilor.

– Privește, îi spuse John scoțând bijuteria somptuoasă. Încearc-o!

Îi luă mâna și îi trecu brățara în jurul încheieturii.

– Aveam intenția să aștept mai mult timp înainte să ți-o ofer. O am de mai multe luni și apoi, în seara asta păreai atât de... în sfârșit, am hotărât că este timpul potrivit.

Îi fixă închizătoarea. Tânăra femeie întinse brațul și privi pietrele magnifice cu detașare, cu indiferență. O dată șocul depășit, o mânie rece puse stăpânire pe ea.

– De când ai brățara asta, John?

– Am cumpărat-o în mai.

Expresia sa pierduse orice bucurie. Nu se aștepta la o asemenea reacție. Tonul glacial al Cristinei îl chinuia.

– De ce este atât de important? o întrebă îngrijorat. Ce se întâmplă, Cristine? Dacă nu-ți place, o pot încă schimba.

– Era înainte, sau după ce mi-ai făcut acea propunere? îl întrebă aceasta, tot foarte rece.

John păru contrariat.

– Oare n-am hotărât să uităm seara aceea?

– Te rog, răspunde-mi! Era înainte, sau după?

– În realitate, a fost în aceeași zi, dacă ții să știi, dar ce importanță are?

Cristine își desprinse calm brățara, o puse la loc și închise cutia pe care i-o întinse. Apoi se ridică și-l privi pe John, așezat pe canapea. Bărbatul de care se crezuse îndrăgostită de-abia acum câteva minute, se transformase într-un monstru pe care-l măsura acum cu o ură neascunsă.

– Încă încerci să mă cumperi, nu-i așa? Așadar, nu vei învăța niciodată!

John se ridică dintr-o săritură și o prinse de umeri.

– Nu. Te înșeli, Cristine.

– În acest caz, cum explici asta? îi strigă, cu un deget îndreptat spre cutia pe care o lăsase pe canapea.

– Este doar un gest, o dovadă a... a...

Se întrerupse, cu o mină sfidătoare.

– Nu este ceea ce crezi, Cristine.

– Este exact ceea ce cred. Și o știi foarte bine. Ai plănuit să mi-o dai în acea seară, în mai, pentru a pecetlui un contract pervers între noi. Acesta era modul tău de a acționa cu femeile... Apoi, când ți-ai dat seama că nu mă las prinsă în jocul tău, ai așteptat. Cu siguranță, ai avut-o și la Boston cu tine.

Văzându-i aerul vinovat, bănui că avea dreptate.

– Dar tehnica a eșuat, reluă Cristine, așa că ai început iar să mă urmărești până la universitate...

Brusc, fu mai mult decât putea suporta. Lacrimile amenințau să țâșnească brusc. Își ascunse fața în mâini și nu-și mai stăpâni hohotele de plâns.

Imediat, John o atrase în brațele sale. Cristine încercă să se elibereze, dar o reținu împotriva voinței sale, și în cele din urmă, își puse capul pe pieptul lui. John îi mângâia părul pentru a o alina. În sfârșit, suspinele încetară. El scoase din buzunar o batistă și i-o întinse. Cristine se întoarse pentru a-și șterge ochii.

– Vreau să mă întorc acasă, șopti cu o voce tremurătoare.

– Privește-mă, Cristine. Nu vreau să ne despărțim dintr-o neînțelegere. Iau înapoi brățara asta blestemată și jur să nu-ți mai fac niciodată un cadou... dacă asta vrei. Aș face orice pentru tine, dar nu vreau să te pierd.

În pofida decepției și a mâniei, ceva în vocea lui o emoționă pe tânăra femeie, care se întoarse cu fața. John era

năucit și suferința din ochi nu putea fi prefăcută. Nici ea nu voia să-l piardă, se gândi. Trebuia să lămurească lucrurile o dată pentru totdeauna.

– Foarte bine, John, declară ea cu voce obosită. Spune-mi doar un lucru: de ce ai făcut asta? Știi că nu sunt de vânzare.

Acesta ridică din umerii lați, cu un gest de sfidare.

– Așa, Cristine. Nu mă gândeam că fac rău. Trebuie să mă accepți așa cum sunt. Ți-am spus într-o zi că ești deosebită de toate femeile pe care le cunosc. O cred sincer și nu te consider o persoană pe care o poți cumpăra.

– De acord, John. În acest caz, cum mă consideri?

Fără să vrea, acesta scăpă un oftat de descurajare. Se întoarse și se îndreptă spre fereastră, cu mâinile în buzunare și spatele încovoiat. Rămase câteva clipe privind luminile aprinzându-se una după alta aproape peste tot în imobilele din depărtare.

Când se întoarse, fața îi era în umbră. Imposibil să-i vezi expresia. Cristine aștepta să-i răspundă la întrebarea care o frământa. Va rosti oare până la urmă cuvintele atât de mult așteptate?

– Ce să-ți spun decât că te doresc, Cristine? Te-am dorit întotdeauna. Mai mult decât orice pe lume și în orice condiții.

La aceste cuvinte, unica scânteie de speranță se stinse în ea. Se aplecă pentru a-și lua vesta.

– Mă voi întoarce acasă, John.

Din câțiva pași mari, acesta se afla lângă ea.

– Dar nu vreau să pleci! Și nu înțeleg pentru ce îmi porți atâta pică. Și cum îți poți imagina oare că vreau să fac din tine amanta mea, sau o femeie întreținută, când ți-am propus încă de la început căsătoria?

– Oh, John! Cum poți să fii atât de mărginit?

– Foarte bine, sunt mărginit! Acum, te implor, explică-mi ce aștepți de la mine.

Ceea ce-și dorea, era să-l audă spunând că o iubea, dar fie nu știa ce însemna acel cuvânt, fie era incapabil să-l rostească. Era fără speranță. Totuși, expresia neliniștită dovedea suficient că ținea la ea. Dar trebuia să-și dea el însuși seama și să fie în stare să se exprime.

– Nu aștept nimic, John. Și mai ales nu mai vreau cadouri peste măsură de scumpe.

– Foarte bine. Ce altceva?

Cristine nu se putu stăpâni să nu râdă. Iată un conducător al industriei, din fruntea unui imens imperiu financiar, tocmai întrebându-se ce putea face pentru a-i plăcea. Oare ce mai voia?

– Ei bine, ai putea de exemplu, să-mi dai ceva de mâncare! Oare nu pentru asta m-ai invitat aici?

Capitolul 8

În timpul mesei, atmosfera fu tensionată și apăsătoare. Amândoi încercau să se elibereze de acel preaplin de emoție provocat de lunga lor îmbrățișare și de cearta care urmase. Nu se mai vorbi despre brățara din diamante.

– Încă puțin vin? întrebă John.

– Nu, mulțumesc.

– Cum ți s-a părut mâncarea?

– Delicioasă, răspunse Cristine, luând o linguriță de salată de fructe. Ai descoperit o bucătăreasă excelentă. Doamna Hudson face minuni. Dar îmi pierd pofta de mâncare din cauza căldurii.

– Meteorologii nu promit ploaie pentru săptămâna viitoare.

– Este într-adevăr nevoie. Există din nou probleme de poluare datorate secetei și s-au semnalat boli respiratorii.

Cristine trebui să se silească, dar în gură, mâncarea avea gust de cenușă. Se plânse de o puternică durere de cap și John

o conduse acasă cu taxiul, fără nici un comentariu, însoțind-o până la ușa apartamentului.

– Sper că doamna Hudson nu-mi va reproșa lipsa poftei de mâncare.

John îi aruncă o privire de neînțeles. O clipă, Cristine crezu că-i va spune ceva mai important decât formulele de politețe obișnuite. Își ținu respirația, dar probabil el se răzgândise, deoarece se mulțumi s-o sărute pe buze.

– Te voi suna, spuse simplu înainte de a pleca.

***

Târziu în noapte, Cristine, incapabilă să doarmă, trecea în revistă evoluția relației lor, de la prima întâlnire. La început, o tratase cu o uimitoare lipsă de jenă, pentru ca apoi să-și scoată ghearele îndată ce un alt bărbat se apropia de ea. După aceea o tratase cu considerație, chiar prea multă considerație. Și în această seară, când se hotărâse în sfârșit să-și abandoneze rezerva, se întorsese la tactica de la început, scoțând brățara aia blestemată..

Oare la ce trebuia să se mai aștepte din partea lui? Nu acționa astfel deliberat, cu scopul de a o intriga? Dacă asta era situația, se putea felicita, reușise în mod admirabil! Cu toate acestea, Cristine era convinsă că ținea la ea, la fel de mult cum ținea ea la el. Dar după toate aparențele, era incapabil să exprime ceea ce simțea. Poate ar trebui să-i pună problema direct. „Te iubesc, John. Oare mă iubești și tu?“ Nu, era ridicol.

De altfel, acesta nu va înțelege ce vrea să spună. Pentru el, dragostea însemna proprietate, pasiune fizică, posesiune, dar nu încredere. Nu va accepta niciodată să devină vulnerabil în fața ei.

În acea clipă, Cristine ar fi vrut să se destăinuie cuiva! Dar mama îi murise cu șase ani mai înainte, iar tatăl, recăsătorit după un an, se mutase în California și-și întemeiase o nouă familie, care îi era străină. Singurul său frate era locotenent în marină, cu serviciul în Alaska. Nu avea pe nimeni apropiat.

Era gata s-o sune pe Carlotta, dar se stăpâni la timp. Acesta din urmă n-o va putea sfătui și, în plus, se expunea să afle tot Manhattanul. Nu mai avea decât să spere că totul se va aranja cât mai bine. Un trăsnet o făcu să tresară brusc. Cristine se repezi la fereastră să vadă fulgerul care brăzda cerul întunecat. În sfârșit, ploaia atât de mult așteptată începu să cadă. Când furtuna se domoli, Cristine se întoarse să se culce și căzu într-un somn adânc.

***

A doua zi, se simți mult mai bine. Aerul era mai curat, mai proaspăt. Străzile fuseseră curățate de averse. Ploua încă, dar mai slab. „Cu atât mai bine" își spuse Cristine și, pretextând ploaia, își petrecu următoarele două zile făcând curățenie mare în apartament și pregătindu-și cursurile care începeau două săptămâni mai târziu. În tot acest timp, John Falconer nu-i ieșise din minte.

O sună marțea următoare. Fu atât de fericită, încât nici măcar nu se gândi la tensiunea care persistă pe timpul conversației.

– Sunt invitat la o recepție particulară, pentru o operă de caritate, sâmbătă seara, îi spuse John. În ținută de seară. Pentru doamne, rochie lungă. Te interesează?

– De acord, mă voi pune la mare ținută. Va fi o schimbare plăcută!

– Foarte bine. Trec să te iau pe la ora șapte și treizeci de minute, dacă îți convine, și vom putea cina înainte. La acest gen de recepții, nimeni nu apare niciodată înainte de ora zece.

Ezită înainte de a întreba.

– Cum ți-ai petrecut săptămâna?

– M-am ocupat de tot ceea ce am neglijat în timpul cursurilor.

– Așadar, ai reușit la examene?

– Da, slavă Domnului.

– Bravo!

Apoi închise. Cristine rămase mult timp pierdută în gânduri. Păruse atât de distant. Dar era oare surprinzător din partea lui John? Poate până sâmbătă își va găsi curajul să treacă la mărturisiri și să descopere la rândul ei ce simțea el în ceea ce-o privea. Mai degrabă orice, decât această penibilă incertitudine.

***

Vineri după-amiază, în minte îi încolți o idee. De ce să nu-l invite pe John să cineze la ea înainte de recepție? Era destul de înzestrată pentru bucătărie. Ajutat de atmosferă, poate va reuși să renunțe la rezerva sa și-i va face în sfârșit declarația de dragoste pe care și-o dorea atât de mult.

Ideea o entuziasmă. Se hotărî să-l sune pe John la birou și ajunse cu pas hotărât în hol. În clipa în care puse mâna pe telefon, răsună soneria. Ridică receptorul cu un gest nervos. Era John.

– Îmi pare rău, Cristine. Nu vom putea cina împreună mâine seară.

„Eh, la naiba! își spuse prăbușindu-se pe scaun. Nici o șansă".

– Și mie îmi pare rău, John.

– Reprezentantul nostru la Paris, tocmai a venit pentru weekend. Voi fi prins în întâlniri de afaceri până luni dimineața.

– Înțeleg, nu te neliniști.

După o scurtă tăcere, John reluă:

– Te voi suna săptămâna viitoare.

– Da, desigur. Mulțumesc pentru telefon.

Închiseră și Cristine măsura apartamentul pradă unei mari neliniști.

Această dispoziție proastă n-o părăsi până a doua zi, sâmbătă. Intensitatea tristeții sale o surprinse. Era obișnuită să-l vadă pe John în fiecare weekend și absența lui lăsa un gol pe care nu reușea să-l umple. Rătăcind fără țintă dintr-o încăpere în alta, tânăra femeie nu-și găsea locul. Nemaiavând teme, nici ședințe de pozat și nici ceva de lustruit în

apartamentul care strălucea de curățenie, se plictisea cu adevărat pentru prima dată în viață.

În disperare de cauză, o sună pe Angela la sfârșitul după-amiezii pentru a o invita la cinema sau la cină.

– Îmi pare rău, Cristine. Este aniversarea lui Philip și cele două familii se întâlnesc la noi diseară.

– Nu face nimic. Rămâne pentru altă dată.

– Spune-mi, întrebă Angela fără să-și ascundă curiozitatea, credeam că te vei întâlni cu fascinantul tău domn Falconer în fiecare weekend.

Cristine improviză o explicație și Angela propuse:

– Dacă ai curajul să te aventurezi în Broux, vino să ni te alături, diseară. Voi fi încântată să-l întâlnești pe Philip, pe copii și toată familia care-și dorește la nebunie s-o cunoască pe celebra Cristine Connors. Adoră spoturile tale televizate.

Amintirea spoturilor o descurajă pe tânăra femeie care bâigui o scuză și-i mulțumi prietenei sale. În cele din urmă se duse singură la cinema unde rula o poveste de iubire înfocată. Se întoarse acasă mai deprimată ca niciodată.

***

A doua zi dimineață, bunul său simț învinse. Soarele strălucea peste Central Park. Prin fereastra bucătăriei în care tocmai își pregătea cafeaua, în timp ce răsfoia „Sunday Times", privea cerul albastru, râzând de ea însăși. „Ce proastă sunt! să fac mutre pentru o întâlnire ratată. Ca și când ar fi sfârșitul lumii!"

Începu să răsfoiască ziarul în căutarea cuvintelor încrucișate. S-ar crede că le schimbau locul în fiecare săptămână! De data aceasta erau inserate în pagina de modă și de fapte diverse.

Brusc, privirea îi fu atrasă de o fotografie în care apăreau patru persoane, doi bărbați și două femei, așezate la o masă de restaurant. Nici o greșeală! își spuse privind mai de aproape. Era John Falconer.

Avea fața întoarsă spre o femeie tânără așezată la stânga sa, care-l privea cu adorație și care nu era alta decât... Liana Kellerman. Era într-adevăr ea, o fostă colegă de la agenția Stoddard.

Aceeași Liana care vorbise despre Falconer în biroul Carlottei și pe care Falconer refuzase s-o angajeze pentru spotul televizat.

Cristine nu-și putea crede ochilor. Rămase încremenită o clipă interminabilă, examinând cu atenție adevărul care ieșise la lumină Puțin câte puțin, mânia punea stăpânire pe ea. Cu un strigăt de furie, luă ziarul și-l aruncă pe jos cu putere. Apoi se ridică și începu să măsoare încăperea.

– Întâlniri de afaceri! exclamă. Mincinosul!

Totul devenea limpede! Uneltirile pentru a intra în legătură cu ea, comportamentul ciudat la ultima lor întâlnire. Toate făceau parte dintr-un joc mizerabil. O dată ce reușise s-o prindă în plasă, începuse să păstreze distanța și îndată ce ea își dezvăluise pasiunea arzătoare, hotărâse că jocul se terminase și că era timpul s-o ia de la început cu altcineva.

Mânia i se transformă curând în furie. Dorea să spargă totul, să-l pălmuiască pe John. Pe deasupra furiei, o durere

sfâșietoare îi strânse inima ca într-o menghină. Și când te gândești că îi acordase încredere! Se lăsase prinsă în joc și se îndrăgostise. Cristine crezuse chiar că-i împărtășea sentimentele, în timp ce acest bărbat era incapabil de iubire.

Cu fruntea rezemată de geamul rece al bucătăriei, privea la cei care se plimbau duminica prin parc. Copii mici tropăind încântați în urma tinerilor lor părinți, îndrăgostiți îmbrățișați și tineri adolescenți cu plăcile pe rotile se strecurau cu dibăcie printre grupurile de oameni.

Ceva în toate astea nu se lipea. John avea cu siguranță altceva în minte decât să-i învingă rezistența. Altfel, pentru ce ar fi căutat s-o revadă timp de luni întregi? Părerea i se fondase pe o fotografie, care poate nu însemna nimic.

Începuse să răsfoiască în teancul de ziare pentru a examina fotografia mai de aproape. Era vorba într-adevăr despre John, dar nu părea că se distrează foarte mult.

Exact sub fotografie exista un articol semnat de unul dintre cei mai cunoscuți reporteri de scandal. Numele lui Falconer, scris cu litere mari, îi sări în ochi. Nu se putu stăpâni să citească.

„John Falconer, președinte director general la Falconer și Asociații și cel mai convins celibatar din Manhattan, a apărut la Elaine sâmbătă seara în compania domnișoarei Liana Kellerman, o frumoasă planturoasă de la celebra agenție Stoddard. Se pare că domnul Falconer se află actualmente într-o fază „manechine“. S-o fi lăsat oare baltă pe superba Cristine Connors, care a abandonat recent o strălucitoare carieră de top-model pentru a se întoarce pe băncile colegiului?“

Terminându-și lectura, Cristine mototoli pagina. „Limbile astea de viperă, murmură vexată. Oare cum îndrăznește?“

Rupse cu furie pagina în mii de bucățele. Capul i se învârtea. Își puse coatele pe masa de lucru și lăsă capul să-i cadă pe brațe. Niciodată Cristine nu se simțise atât de rău.

Chiar în acea clipă sună telefonul. Înălță capul. Nu putea fi decât el. Ah! îi va spune ce gândea.

Dar ceva o opri. Vorbindu-i sub efectul mâniei, nu va reuși decât să pară nebună de gelozie. De ce să-i dea această satisfacție? Trebuia să-și păstreze puțină demnitate. Slavă Domnului, între ei nu se petrecuse nimic ce ar fi putut regreta apoi.

Soneria persistă. Ignorând-o, se duse în baie să facă un duș. O lungă plimbare în parc îi va face foarte bine.

A doua zi dimineața, exact după micul dejun, o sună pe directoarea școlii unde care va intra în curând ca profesoară.

– Kate Fellows, ascult.

– Doamnă Fellowst, sunt Cristine Connors.

– Ah da, Cristine. Ce faci?

– Foarte bine, vă mulțumesc. De fapt, mă întrebam dacă este posibil să încep la școală cu câteva zile înainte. Ca voluntară, bineînțeles, se grăbi să adauge. Aș vrea să dobândesc puțină experiență înainte de a-mi începe cu adevărat munca.

– Este o idee excelentă! exclamă doamna Fellows. Mai ales dacă o faci gratuit. Aici este întotdeauna nevoie de ajutor. Când poți să începi?

– Mă gândeam să vin imediat, în această după-amiază, dacă vă convine.

Îndată după ce închise, telefonul începu iar să sune în asemenea măsură, încât până la urmă Cristine îl debranșă. Încă nu se simțea pregătită pentru o confruntare inevitabilă cu John. Îi mai trebuia puțin timp pentru a-i accepta trădarea și a-și regăsi calmul.

Munca de profesoară se dovedi chiar mai pretențioasă și mai dificilă decât își imaginase, dar în același timp mai satisfăcătoare și – mai mult încă – atât de epuizantă, încât după o săptămână, incidentul neplăcut din weekend nu mai era decât o amintire îndepărtată. În mod firesc, mai devreme sau mai târziu, John și cu ea vor trebui să stea de vorbă.

În acea vineri seara se simțea destul de tare pentru a rebranșa telefonul, sperând că John renunțase să mai ia legătura cu ea. Poate că apariția sa în public cu Liana era modul de a o face să înțeleagă că jocul se terminase.

Soneria răsună imediat. Ridică receptorul înainte ca bunele decizii s-o părăsească.

– Alo?

– Cristine, sunt John. De duminica trecută încerc să te prind. Am trecut chiar pe la tine de mai multe ori, dar nu erai acolo. Te simți bine?

– Da. Foarte bine.

Tăcere. Foarte hotărâtă să nu-i ușureze sarcina, Cristine tăcea. Să sufere! se gândi cu satisfacție.

– Am impresia că ai citit articolul acela stupid din „Sunday Times".

– Vorbești fără îndoială de acea notiță despre tine și Liana. Într-adevăr, am văzut-o. Fotografia nu te aranjează, dar Liana

este superbă. Presupun că asta este ceea ce numești o întâlnire de afaceri. I-ai propus fără îndoială să filmeze un spot publicitar? Cu brățara, în prim-plan.

Cristine ar fi vrut să-și taie limba. Jurase totuși să rămână de gheață! Cât se explică el, apoi îi va spune adio și totul se va termina. Pentru totdeauna.

– Ai interpretat greșit, continuă John. Reprezentantul din Paris a aranjat totul și când mi-am dat seama...

– Nu-mi spune că ești sărmana victimă a unei sorți crude, John!

– Te rog, dă-mi cel puțin o șansă să mă justific. Totul este împotriva mea, dar...

– Scutește-mă de explicații, John. Este inutil. La urma urmei, n-am fost legați prin nici o promisiune. Ești liber să faci ce vrei, iar eu de asemenea.

– Credeam că era mai mult decât o simplă prietenie între noi. Încearcă să înțelegi.

În mod ciudat, tonul rugător al vocii sale spori și mai mult furia tinerei femei. Îi cerea să-l înțeleagă! Nu putu suporta mai mult! Conștientă că a dezvăluit deja prea mult, totuși nu se putu stăpâni.

– Sunt o persoană foarte înțelegătoare, John. Dar nu suport să fiu mințită. Acum voi închide și, te rog să nu mai suni.

Cu aceste cuvinte, trânti receptorul și izbucni în plâns.

***

Bătăile în ușa sa începură o jumătate de oră mai târziu. Cristine avusese timp să plângă pe săturate, să-și spele fața și făcea mari eforturi pentru a uita că întâlnise vreodată un anumit John Falconer.

Rămase încremenită în mijlocul camerei de zi, fiecare lovitură în ușă având ca ecou o bătaie în inima sa. John era acolo.... Ei bine, nu-i va deschide. Va renunța repede și va pleca.

Dar nu renunță. Bătăile din ușă sporiră. Trebuia să facă ceva înainte de a ceda dorinței de a urla. Oare ce vor crede vecinii? Trebuia să înceteze imediat. Încercând să-și recapete sângele rece, se îndreptă și porni spre hol, unde ciocănirile se auzeau mai tare.

Așteptă salva următoare, apoi respiră adânc.

– Pleacă. N-am nimic să-ți spun! strigă.

Urmă o tăcere mormântală.

– Lasă-mă să intru, Cristine.

– Nu. Nici nu se pune problema.

– Cristine, trebuie să-ți vorbesc. Te rog.

Aceasta rămase tăcută.

– Cristine! Vei deschide până la urmă?

– Nu.

Vocea îi tremura. Era din nou gata să plângă.

– Foarte bine. Dacă este așa, voi forța ușa asta blestemată.

Cristinei i se tăie respirația. Era în stare să-și pună amenințarea în practică. O cuprinse teama. Nu auzise niciodată o inflexiune atât de amenințătoare în vocea sa.

– Să nu încerci, altfel chem poliția.

– Ascultă, Cristine, acordă-mi cinci minute... Două minute, pentru Dumnezeu. Nu-ți voi face nici un rău, o știi foarte bine. Vreau doar să-ți vorbesc.

Cristine se gândi. Cunoscând încăpățânarea lui John, dacă nu-l asculta, rămânea în spatele ușii până la Crăciun. Mai bine să-l lase să spună ce avea de spus, cel puțin, după aceea, o va lăsa în pace.

Descuie lent ușa, dar lăsă lanțul. Îl privi prin deschizătură. Era în picioare, cu brațele depărtate de o parte și de cealaltă a canatului, cu capul aplecat în față.

Îndată ce-l văzu, rezistența Cristinei slăbi. Mai ales nu trebuia să-l lase să intre. O simplă atingere o putea pierde și începea iar aceeași mașinație.

Îndată ce o văzu, John se îndreptă.

– Mă vei lăsa să intru?

– Nu.

– De ce nu? Doar nu-ți imaginezi că îți voi vorbi în spatele acestei uși.

– Ascultă, John, nu-mi imaginez absolut nimic. Mi-e indiferent dacă te transformi în piatră în fața ușii mele. Nu vei intra.

– Asta înseamnă că nu vrei să mă asculți.

– Ia-o cum vrei. Nu-ți datorez nimic. Din cauza ta numele meu figurează în pagina de bârfe și asta nu ți-o voi ierta niciodată. Cu ce semăn acum?

– Sunt oare răspunzător de ceea ce decide un idiot să scrie în ziarul lui de doi bani?

– Ai reușit să-l împiedici pe Jerry Dodd la restaurantul japonez. De data aceasta de ce n-ai intervenit? Poate îți convenea să-ți fie numele legat de cel al altui model.

John se încruntă și o privi cu atenție câteva secunde. N-avea nici o importanță ce avea în minte. Pentru ea, totul se terminase.

– Foarte bine, Cristine, îmi dau seama că demersul meu este inutil. Ai hotărât că eram vinovat încă din clipa în care ai văzut acea fotografie și refuzi să asculți vreo explicație, oricât de plauzibilă, oricât de adevărată ar fi.

Un zâmbet i se contură pe buze.

– Iar instinctul îmi spune că reacția ta nepotrivită dovedește ceva ce refuzi să vezi. Un sfat bun, Cristine: acceptă măcar o dată să privești realitatea în față.

Se întoarse și plecă. Cristine îi urmări din ochi silueta înaltă până când dispăru din câmpul său vizual și fără zgomot închise ușa cu cheia. În liniște, se auzeau doar bătăile înspăimântate ale inimii sale. În cele din urmă, se rezemă de ușă și închise ochii.

Ultimele cuvinte ale lui John o tulburaseră. Și dacă avea dreptate? Mânia provocată de așa-zisa lui trădare poate ascundea altceva, mai profund. Se îndepărtă de ușă cu o mișcare obosită. Oricum, nu mai avea rost să se întrebe, pentru că totul se terminase.

Capitolul 9

Luni dimineață la ora nouă fără un minut, Cristine străbătea culoarul lung al școlii. Zgomotul de voci de copii era din ce în ce mai distinct pe măsură ce se apropia de clasa sa. Inima i se strânse.

„Curaj! Prima zi este cea mai grea, își spuse. Dar slavă Domnului, nu este decât una!“

Când pătrunse în clasă, hărmălaia persistă. Parcurse cu privirea rândurile de bănci ocupate toate de băieți și fete de la șase la doisprezece ani. Erau reprezentate toate rasele și expresia fețelor mergea de la curiozitate, la ostilitate pur și simplu.

Zarurile erau aruncate. Era prea târziu să dea înapoi. Era primordial să se impună încă de la început. Pentru a se întări, Cristine îndreptă umerii și înaintă cu hotărâre spre catedră. Apoi își puse poșeta și se întoarse cu fața la clasă.

În acea clipă, printre elevi se produse o agitație. Zeci de perechi de ochi se întoarseră spre ea. Începuse să domine

situația. Șușoteli, ușoare râsete nervoase se auziră din toate părțile. Un hohot de râs sonor porni dintr-o bancă din spate, ocupată de un băiat voinic, cu părul ciufulit.

Venise clipa să pună în practică sfaturile bune care i se oferiseră cu generozitate de-a lungul întregii săptămâni precedente. Se întoarse spre tablă și-și scrise numele cu litere mari. Apoi, frecându-și creta de pe mâini, se întoarse cu fața spre elevi.

– Numele meu este domnișoara Connors, spuse. Anul acesta voi fi profesoara voastră. Voi face apelul și sper ca în câteva zile să vă pot striga pe toți pe numele vostru.

Operațiunea se făcu fără dezordine. Măcar fără ostilitate fățișă. Directoarea insistase asupra importanței de a-i face pe copii să înțeleagă că deținea autoritatea, încurajând în același timp o ambianță prietenoasă și destinsă, în măsura posibilităților.

Cristine inspiră profund și își începu micul discurs introductiv.

– După cum știți toți, încercăm aici să vă oferim puțin ajutor suplimentar pentru a vă permite să urmați mai bine programul școlar normal. Într-o zi va trebui să fiți în stare să vă câștigați existența și nimic nu vă poate ajuta mai bine decât un învățământ adevărat. Are cineva idee deja despre ce i-ar plăcea să facă mai târziu?

Nici un semn de reacție pe fețele refractare. În cele din urmă, o fetiță neagră așezată în prima bancă și îmbrăcată într-o rochie roșie scrobită, ridică mâna. Zeci de codițe minuscule îi încadrau capul mic și rotund.

– Da, Miranda, spuse Cristine, consultându-și lista. Ce vrei să te faci mai târziu?

– Vreau să devin un manechin celebru, ca dumneavoastră, domnișoară Connors.

Toată clasa izbucni într-un puternic hohot de râs. Se auziră fluierături. Cristine simți că o părăsește curajul. Așadar, trecutul nu va înceta niciodată s-o urmărească. Oare cum trebuia să reacționeze?

– Foarte bine, Miranda, spuse zâmbind. Este o ambiție întru totul respectabilă, dar este o meserie grea – și știu despre ce vorbesc! Trebuie o disciplină de fier și școala este locul ideal pentru a dobândi această calitate.

Fetița dădu din cap cu gravitate. Gheața era spartă. Începând de atunci, toată clasa părea de partea sa. Scopul era să combine exact câtă autoritate era necesară cu căldură și totul indica faptul că trecuse cu succes de prima etapă.

***

Angela și Cristine se întâlniră pentru masa de prânz la cafeneaua școlii.

– Ei bine, Cristine, cum a trecut dimineața? Oare ești la fel de nervoasă ca mine?

– Mai mult, pun pariu! Tu ai o anumită experiență cu copiii. Pentru mine, totul este nou.

Angela se strâmbă și mușcă din sandvișul cu jambon.

– Experiența și teoriile nu mi-au fost de mare ajutor în dimineața asta. Nu este deloc la fel ca acasă.

– Într-adevăr, este mai greu decât mi-am imaginat, dar simt că va trece cu bine, și că această meserie îmi place. Vreau să le dau tot ce este mai bun în mine și simt că vor fi sensibili la asta.

– În acest caz, nu poate decât să meargă totul bine, spuse Angela.

După o ezitare, reluă:

– Și cele două săptămâni ale tale de vacanță?

– Plăcute. Mi-am pus ordine în lucruri.

– Pasionant! Credeam că manechinele celebre duc o viață mai captivantă.

– Dar nu mai sunt manechin! Totul s-a terminat.

– Da, dar...

Angela se întrerupse și oftă profund.

– Foarte bine, în loc s-o iau pe ocolite, îți voi pune direct întrebarea care-mi arde buzele. Ce s-a întâmplat cu domnul Falconer?

– S-a terminat totul între noi.

Angela se posomorî.

– Asta mă întristează, Cristine. Găseam că sunteți făcuți unul pentru altul. Modul în care te privea la cafenea și felul în care ți se lumina fața când vorbeai despre el... Oh, în definitiv, nu mă privește!

Cristine se ridică și murmură încordată:

– Nu-i nimic, Angela. Nu este nimic de spus, în afară de faptul că se pare, John Falconer nu-și dorește o relație durabilă. Poate nici măcar nu știe ce înseamnă asta.

Angela dădu din cap cu un aer grav și-și bătu prietena pe umăr.

– Înțeleg. Experiența ne învață mult. Dar, după părerea mea, nu este un donjuan.

– Nu trebuie să te încrezi în aparențe... Ar fi mai bine să ne întoarcem în clasă, înainte de a suna.

***

Cartierul, la sud Manhattan, în care se afla școala, era departe de a fi frecventat de cei mai buni oameni din oraș. Era un cartier murdar și sărac. Pe drumul de întoarcere, Cristine zări vagabonzi răscolind prin pubele, cerșetori în fața oficiilor poștale sau pe treptele de intrare în zgârie-nori. Bande de tineri delincvenți mergeau fără nici o țintă pe trotuare.

Școala se afla chiar pe una dintre străzile foarte frecventate. Dar pentru a ajunge la autobuz, trebuia să o ia pe o străduță îngustă, puțin sigură. În acea perioadă a anului era încă ziuă, dar când va veni toamna, mai ales după schimbarea orei, se făcea noapte încă de la ora cinci. Această perspectivă o făcu să se înfioare.

Exact înainte de a ajunge în stație, atenția îi fu atrasă de o limuzină lungă, strălucitoare, neagră, staționată la colțul străzii. Întoarse puțin capul pentru a vedea mai bine.

– Nu! Este imposibil. Era paranoică. Sunt luni de zile de când n-a mai făcut-o, iar New Yorkul era plin de limuzine negre.

Totuși, ajungând la colțul străzii, mai aruncă o privire pe furiș. Dar limuzina tocmai demarase încet, angajându-se în valul de mașini. Cristine încercă să vadă în interior, dar fără succes: geamurile erau ușor colorate.

Începând de atunci, avu impresia că o vede în fiecare zi și pretutindeni unde se ducea. Fie limuzina staționa în același loc, în apropierea stației de autobuz de lângă școală, sau când ieșea la ora prânzului să-și dezmorțească picioarele, o siluetă înaltă familiară se profila nu departe de acolo.

Miercuri, avea întâlnire cu Charlie și cu Carlotta la Patru Anotimpuri, acolo unde îl întâlnise pe John pentru prima dată. Ajunsă în sală, cercetă mesele în căutarea prietenilor. Brusc, încremeni. În capătul încăperii era un bărbat în costum de culoare închisă, așezat cu spatele. Brunet cu umeri lați. Era el. Furioasă, înaintă în acea direcție, foarte hotărâtă să-i vorbească. Trebuia să dispară din vederea și din viața sa!

În acea clipă, bărbatul se întoarse și tânăra femeie se afla nas în nas cu un perfect necunoscut, care o măsură cu ostilitate. Cristine lăsă capul în jos și-și întoarse ochii.

Era încă o dată să devină ridicolă. Trebuia să scape de această obsesie cât mai repede, altfel putea să înnebunească.

În realitate, un adevăr o deranja mai mult decât orice altceva: de fiecare dată când îl vedea, sau credea că-l vede, spera în adâncul inimii să fie el. Greu de înlăturat dezamăgirea care o cuprinse în acea clipă.

În cele din urmă își văzu prietenii și li se alătură.

– Mi-a fost greu să vă găsesc în toată această mulțime!

Flecăriră un timp, apoi Charlie întrebă:

– Cum se desfășoară munca ta? Gata să te întorci printre noi?

– În mod sigur nu! Dă-mi o șansă să-mi dovedesc aptitudinile, de-abia am început.

– Păstrăm totuși o mică speranță, spuse Carlotta. De fapt, există o treabă care se anunță interesantă, un alt clip publicitar în care ai fi perfectă.

– Nu-i nevoie. Îmi place ceea ce fac.

Nu se putu împiedica să amintească primele sale experiențe de profesor. Profitând de o pauză, Charlie se ridică pentru a lua țigări.

– Pari entuziasmată cu adevărat, observă Carlotta.

– Bun, de acord, nu voi mai povesti nimic. N-am reușit decât să-l alung pe bietul Charlie cu povestirile mele.

– De fapt, sunt mulțumită că a plecat, reluă Carlotta, aplecându-se spre prietena sa. De-abia așteptam să te întreb ce s-a întâmplat între Falconer și tine. N-am auzit decât bârfe.

– Nu s-a întâmplat nimic, răspunse Cristine cu un aer obosit. Am ieșit împreună un timp, apoi ne-am dat seama că n-ar putea merge și am hotărât să nu ne mai vedem.

– Cu siguranță este mai bine, spuse Carlotta. Întotdeauna ai fost o fată rezonabilă. Din sursele mele, Falconer nu este deloc bărbatul care-ți trebuie. Tu ai nevoie de un bărbat statornic, amabil și cu picioarele pe pământ. Dă-ți seama, a fost deja văzut în oraș cu altă femeie, în timp ce de-abia v-ați despărțit de o săptămână.

– Cealaltă femeie? Liana Kellerman?

Carlotta făcu ochii mari de uimire.

– Vrei să râzi! Falconer are totuși puțin bun-simț și un gust sigur! Liana este drăguță, dar nu are destul temperament și inteligență pentru a atrage un bărbat ca el.

În acea clipă, Charlie se întoarse la masă. Carlotta schimbă subiectul cu iscusință. Pentru Cristine, masa era ratată. Să afle că John Falconer găsise deja o altă femeie o întristase profund.

***

Sosirea weekendului fu o adevărată ușurare. Cristinei îi plăcea munca sa, dar avea nevoie să-și recapete forțele. Aceste prime cinci zile de acomodare îi epuizaseră rezervele nervoase, fără să mai vorbească de omniprezența lui John, care îi da târcoale ca o umbră.

Vineri, ploaia amenința încă de dimineață și în clipa în care Cristine părăsi școala, nori negri acopereau cerul. Era de-abia ora cinci. Grăbindu-se puțin, va reuși să prindă primul autobuz și să evite aversa iminentă.

Își încuie clasa cu cheia și se repezi pe culoar. Afară era mult mai întuneric decât în alte zile la aceeași oră, dar bulevardul era bine luminat.

Pe străduța mică nu era nici un trecător, așa că tânăra femeie se simți puțin nervoasă. Cerul se întunecase mai mult. În depărtare, se zăreau luminile bulevardului pe care trecea autobuzul său, dar în spate nu se vedea decât o ceață deasă. Grăbi pasul. În afară de pocnetul surd al tocurilor sale pe pavaj, era o liniște totală.

Brusc, un zgomot de motor se făcu auzit în spate, aproape imperceptibil. Cristine păstră ochii ațintiți în față și grăbi și mai mult ritmul.

Apoi auzi o portieră de mașină deschizându-se și o umbră ieși din ceață pentru a se strecura alături de ea. Fără să știe cum, se simți ridicată de la pământ și transportată pe drumul pe care tocmai îl parcursese. Totul se petrecu atât de repede

și într-un mod atât de neașteptat, încât nu avu nici măcar timp să strige. Cristine crezu că era o răpire. Din păcate, nu era nimeni pentru a-i veni în ajutor.

Dar când văzu limuzina în colțul străzii, înțelese în sfârșit ce se întâmplase și cine o transporta. În loc de ușurare, această descoperire îi produse o asemenea furie, încât începu să se zbată. În zadar. Foarte repede se află așezată în spatele limuzinei care se îndepărta deja de acostament.

– Lasă-mă să ies imediat! strigă punând mâna pe mânerul ușii.

– Inutil, Cristine. Încuierea este automată. Și tot ce ai putea face, este să te omori, cu traficul ăsta.

Tânăra femeie aruncă o privire pe fereastră. Mașina se angajase deja pe una din arterele principale ale orașului și tocmai trecuse prin fața stației de autobuz. Imposibil să scape. Chiar dacă reușea să iasă, va cădea. Să strige ajutor nu folosea la nimic. Nimeni n-o va putea auzi, nici măcar vedea în spatele acestor geamuri blindate și ușor colorate.

După intervenția brutală, John n-o mai atinsese și nici măcar nu schițase un gest pentru a o reține. Cristine se strecură în colțul scaunului din spate, cât mai departe de el, își încrucișă brațele și-l privi cu ochii strălucind de furie.

– Nu înțeleg ce vrei să obții prin aceste tactici brutale! Dar cu mine nu merge. Nu crezi?

– Calmă!

Cristine îl privi stupefiată. Nu folosise niciodată acest ton cu ea.

– Aștept un minut...

N-avu timp să-și termine fraza, deoarece John se întoarse spre ea și-i ordonă din nou să se calmeze. În voce avea încă o notă de amenințare.

– Am câteva mici lucruri să-ți spun, Cristine și nu vreau să fiu întrerupt din două în două secunde.

– Dar n-ai dreptul!

– Cristine, trebuie oare să te leg și să-ți pun căluș? O voi face, dacă trebuie, dar mă vei asculta.

– Pot să știu măcar unde intenționezi să mă duci?

– Unde vei vrea. Deocamdată vom rula prin parc.

Tânăra femeie tăcu și privi cu atenție pe fereastră. Putea vorbi până la judecata de apoi, dacă voia! Ea nu va mai deschide gura. Apoi o va duce acasă și poate că de data aceasta va fi cu adevărat ultima lor întâlnire.

John nu spunea nimic. Acum mergeau prin Central Park. După un viraj lung, limuzina pătrunse în pădure. Ploaia începuse să cadă deasă și măruntă și în pădurea densă era aproape întuneric. Nu mai distingea fața lui John. Brusc, trăsăturile îi fură luminate de farurile unei mașini care venea din sens invers.

Expresia lui o ului. Toată seninătatea și siguranța dispăruseră. Părea un animal rănit. Părul îi era în dezordine și cravata strâmbă.

John percepu brusc privirea tinerei femei ațintită asupra sa. Își reluă imediat ținuta, își aranjă cravata și-și trecu o mână prin părul des. Apoi ciocăni în geamul din față care-i despărțea de șofer.

În acea clipă mașina pătrunse într-un parcaj pustiu, luminat de câteva felinare. Motorul se opri și John declară:

– Îți voi spune ce s-a întâmplat în acea faimoasă sâmbătă în care ne propusesem să ne vedem. Îți cer doar să mă asculți, Cristine. Apoi vei decide. Reprezentantul nostru de la Paris a sosit cu soția. Trec peste amănunte, dar venea pentru o

afacere importantă, altfel n-aș fi renunțat la șansa de a fi cu tine. Ne-am petrecut toată ziua de sâmbătă în birouri, lucrând la acea afacere, apoi ne-am hotărât să continuăm discuția în timpul cinei.

Se opri o clipă, încruntat cum făcea întotdeauna când se concentra. Apoi se întoarse spre ea, obligând-o să-l privească în ochi.

– Când am ajuns la restaurant, soția sa își asumase răspunderea de a aduce pe acea femeie pe care ai văzut-o în fotografie. Îți dai seama că nu aveam de ales. Apoi a apărut fotograful și cunoști urmarea. L-aș fi putut opri, dar în acea clipă nu m-am gândit că fotografia va apărea, sau că o vei putea vedea. Sau măcar că ți-ar putea cauza ceva.

Oare era sincer? Chipul nu-i trăda nici o emoție.

– Fata aceea se numește Liana. Este manechin la agenția Stoddard și spera să fie vedeta spotului televizat pe care l-am filmat eu.

– Liana? Ăsta este numele ei? N-am văzut-o niciodată și nici n-am auzit vorbindu-se despre fata asta. Am crezut că ea și soția asociatului meu erau prietene.

Oare trebuia să-l creadă? Nu putea minți atât de bine. Și de altfel, de ce și-ar da atâta osteneală dacă nu ținea la ea? Din toată inima voia să-i acorde încredere.

– Singurul lucru care contează, este să înțelegi că nu te-am mințit.

– Ai terminat?

– Da.

– Și ești de acord să accepți că te-am ascultat fără să te întrerup.

– Da, dar...

– În acest caz, mă poți duce acasă?

– Nu mă crezi?

– Oh, ba da! Dar asta nu schimbă nimic.

Fără să ezite, John ciocăni din nou în peretele despărțitor de sticlă și limuzina ieși din zona de lumină, cufundându-se din nou în întunericul pădurii.

Cristine nu-i vedea fața și nici nu ținea să i-o vadă. Se explicase și ea îl crezuse. Nu mințise. Dar care era diferența? Nu se schimbase nimic. Tot nu-i știa sentimentele pentru ea.

Își lăsă capul pe spătar și închise ochii, mai deprimată ca niciodată. Înainte de această întrevedere, îl putea acuza cel puțin că-i înșelase încrederea. Rana care era pe cale să se vindece se redeschidea și mai dureroasă.

Din cer cădeau torente de apă peste geamurile mașinii. Drumul se desfășură în tăcere. În sfârșit, ajunseră la imobilul său. Se întoarse spre el și exclamă:

– Să nu ieși. Plouă torențial.

Înainte ca John să poată face vreun gest, deschise portiera și alergă spre intrare. Ploaia îi biciuia fața și-i stropea picioarele. În câteva secunde, fu udă.

Înainte de a intra, Cristine întoarse capul. Voia să-l vadă pentru ultima dată. Dar limuzina se îndepărta deja de trotuar. Inima i se strânse. Plecase și ieșise pentru totdeauna din viața sa.

Cristine privi mașina îndepărtându-se în noapte, până când luminile roșii ale stopurilor dispărură. Rămase acolo, indiferentă la ploaie, întrebându-se dacă nu-și pecetluise propria pierdere. Oare nu greșise voind să audă cu orice preț cuvintele pe care John era incapabil să le rostească?

Desigur, el greșise urmărind-o astfel, dar toate eforturile pe care le făcuse pentru a o revedea, tot ce îndurase, nu arătau oare cât de mult ținea la ea? Poate că orgoliul său nemăsurat îl împiedicase să le rostească.

Apoi îl văzu. John era pe trotuar, în picioare în ploaie, cu mâinile în buzunarele impermeabilului și cu umerii încovoiați. Când înainta încet, inima Cristinei începu să bată să-i spargă pieptul.

Se opri în fața ei. Părul și hainele îi erau ude, ploaia pătrunsese pe sub gulerul mantoului. Ochii negri erau disperați. Cu o voce șoptită, care de-abia se auzea, murmură:

– Nu pot să renunț la tine, Cristine.

Când îl privi, toată fermitatea o părăsi. Nu mai conta decât bucuria, fericirea pe care o simțea descoperind că o urmase. Până la urmă, nu-l pierduse!

– Ar fi mai bine să urci să te usuci, John, îi spuse.

Pe chipul său se zugrăvi ușurarea. Încordat, porni în urma ei prin hol, spre ascensor. Urcară în tăcere și, ajunși în apartament, Cristine îl conduse în bucătărie.

– Mă duc să caut niște prosoape.

Ajunsă în baie, se grăbi să-și scoată hainele ude, îmbrăcă un halat moale și călduros și își înfășură capul într-un prosop asortat cu halatul. Era puțin riscant să se arate astfel îmbrăcată, dar ce importanță avea ce se va întâmpla? Esențialul era că John se afla aici, la ea.

Când i se alătură, acesta își scosese deja mantoul, haina și cămașa și le așezase pe spătarele scaunelor. În picioare la fereastră, privea peisajul acoperit cu un văl de ceață.

În picioare la intrarea bucătăriei, tânăra femeie contemplă o clipă spatele suplu și musculos, umerii lați și părul negru. În

acea secundă, știu că-și dorea să se afle în acele brațe mai mult decât orice pe lume.

– Iată, spuse întinzându-i un prosop.

Auzindu-i vocea, John se întoarse. Părul încă umed îi cădea în dezordine pe fruntea mată. Luă prosopul și începu să-și frece capul, fără o vorbă. Apoi, cu un aer grav, înaintă spre ea.

– Cristine, oare cum te pot convinge? Ceea ce ți-am spus adineaori este purul adevăr. Trebuie să știu de ce mă respingi.

Tânăra femeie rămase încremenită, incapabilă să vorbească. Trecură câteva secunde încărcate de tensiune. În fața muțeniei sale, John reluă:

– Te rog să mă ierți pentru adineaori. Să te răpesc era ultima mea speranță. Ți-am spus într-o zi că nu renunț niciodată.

Vocea i se stinse, apoi își reveni și reluă:

– Dar dacă poți să-mi afirmi că nu mă iubești, atunci voi pleca și nu voi mai face nici o încercare să te revăd.

Acele cuvinte nu puteau ieși din gura Cristinei, care-l privea cu un aer disperat. Îi adresă un zâmbet stingherit.

– Am impresia că nu-ți sunt indiferent. Oare fotografia aceea stupidă de sâmbătă este cea care te-a tulburat în asemenea măsură? Nu pot crede asta din partea ta.

În acea clipă, barajul se rupse. Și Cristine își regăsi în mod miraculos graiul.

– Ei bine, te-ai înșelat! M-a scos din sărite să te văd cu alta.

– Vrei să spui că erai... hm...

– Geloasă, da, eram geloasă!

John exclamă neîncrezător:

– La naiba, de ce n-ai spus-o? Am fost răbdător, am încercat să nu te bruschez...

– Poate aici este toată problema! Ceea ce numeai răbdare și respect pentru sensibilitatea mea mi s-a părut că e un joc nesincer. Cu siguranță, ți-ai imaginat că mă jignești renunțând la rezerva ta și arătându-ți adevăratele sentimente? Credeai oare că mă sperii? Nu sunt o păpușă din ceară, ci o femeie care are dorințe și am nevoie să simt, să știu că ții la mine, John!

– Dar bineînțeles că țin la tine! Nu ți-am arătat-o destul?

– Poate. Dar n-ai spus-o niciodată cu vorbe.

Stupefacția îl descumpăni pe John, care se apără:

– Credeam că nu era necesar. Oh, Cristine, dacă aș fi știut! Te iubesc... ca un nebun! Cum oare te-ai putut îndoi de asta măcar o clipă? Te-am iubit încă de când te-am văzut.

– John, este tot ce voiam să aud. A fost atât de greu?

Înaintă spre ea și murmură cu o voce nesigură:

– Cristine, te iubesc. Am treizeci și șapte de ani. Vreau să-mi întemeiez o familie, un cămin. Te vreau pe tine, draga mea, dacă și tu mă vrei.

Stătea în fața ei, fără s-o atingă, încercând să-i citească gândurile. Ceea ce văzu păru să-l mulțumească, deoarece o secundă mai târziu o prinse în brațe și Cristine se lăsă cu totul în voia lui. Simțea dorința să râdă și să plângă în același timp. Era atât de bine să-i simtă brațele în jurul său, după aceste săptămâni lungi de despărțire!

– Ții la mine, îi murmură John la ureche. O știu, nu m-am înșelat.

– Da, țin la tine spuse tânăra femeie atingându-i gura cu vârful degetelor. Te iubesc, John.

Îi văzu fața luminându-se.

– Acum îți dai seama cât de importante sunt cuvintele?

– Da, întotdeauna mi-a fost foarte greu să-mi exprim sentimentele prin cuvinte, sau măcar să admit ceea ce simțeam. Am învățat de foarte devreme că era de preferat să-ți ascunzi emoțiile. Pentru a evita umilințele. Dar te iubesc. Și n-am spus niciodată asta vreunei femei.

O îmbrățișă din nou. O căldură plăcută îi învălui și el o strânse mai puternic. Începu să-i mângâie spatele. Cristine se lipi și mai mult de el și ridică ochii.

Se mulțumiră să se privească îndelung. Apoi John se aplecă. Buzele li se atinseră și-i luă fața în mâini, desenând cu vârful degetelor conturul buzelor, nasului și al sprâncenelor sale. Tânăra femeie îi auzea respirația grea și când întredeschise buzele, închise ochii, înnebunită. Apoi, brusc, John făcu un pas înapoi. Ochii îi străluceau de dorință. Părea că face eforturi cumplite pentru a se stăpâni.

– Cristine, spuse cu o voce tremurată. Cristine!

O strânse de-i tăie respirația. John puse stăpânire pe gura sa și de data aceasta uită orice rezervă. Incapabilă să reziste pasiunii buzelor fierbinți, Cristine li se abandonă și își înnodă brațele în jurul gâtului său. Acest gest de abandon îl făcu pe John să geamă de plăcere. Dădu capul pe spate.

– Cristine, îi spuse, am atâta nevoie de tine.

– Știu, murmură aceasta, cuibărindu-se la pieptul său.

Parfumul lui o îmbătă și o senzație de amețeală o făcu să i se învârtă capul. John o prinse de bărbie și o sărută iar, de data aceasta mai blând, apoi buzele îi alunecară pe pomeții obrajilor, pe bărbie, pe gât.

Gura îi cobora spre piept și Cristine dădu capul pe spate cu un oftat profund, gustând noile senzații pe care le făcea să se

nască în tot trupul său. Degetele mângâiară o clipă gâtul deasupra decolteului halatului, apoi coborâră spre piept, oprindu-se pe sâni.

Cu un braț ferm, o menținea aplecată pe spate și o sărută iar și iar. Cealaltă mână se aventură sub halat pentru a-i mângâia pielea goală. Îi prinse vârful sânului între degete. Din instinct, Cristine își arcui corpul. John desfăcu halatul și prinse vârful sânului între buze.

Înnebunită, tânăra femeie lăsă să-i scape un geamăt, dar cu gura întredeschisă, el continua să-i mângâie pielea catifelată, coborând pe piept, pe pântecul mătăsos.

Cristine deschise brusc ochii pentru a-l privi. Chipul lui John îi trăda pasiunea, ochii îi străluceau. Părul încă umed îi cădea în dezordine pe frunte. În acea clipă i se păru cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată. N-o mai speria. Devenise acel Făt-Frumos pe care-l așteptase.

Cuprinsă de un sentiment de bucurie, Cristine se aplecă și-l sărută în dreptul inimii. La atingerea mâinilor tinerei femei pe piept, pe șolduri și pe spatele său, el tresări. Fără să stea pe gânduri îi smulse halatul și o strânse mai puternic lângă el. Îi luă fața în mâini și o privi.

– Cristine, ești sigură?

Aceasta dădu din cap, radiind de fericire. O luă în brațe și traversă culoarul care ducea în dormitor. Perdelele erau trase. O așeză lângă pat și-i mângâie din nou tot trupul, de data aceasta cu mai multă atenție, ca și când nu se plictisea s-o facă.

O contemplă și puse stăpânire pe buzele sale, în timp ce mâinile explorau cu înflăcărare corpul oferit. Îngenunche și ea îi trecu mâna prin păr, apoi John se ridică, își smulse cureaua și făcu să-i alunece pantalonii.

Îi puse mâinile pe umeri și o împinse ușor. Cristine era acum întinsă pe pat. Murmurându-i numele, John o acoperi cu sărutări. Pradă unei voluptăți îmbătătoare, Cristine întinse mâinile spre el. Avea atâta nevoie să-i simtă corpul lângă al său! În sfârșit, veni să se întindă lângă ea. Și Cristine, descoperi cu uimire universul pasionat al iubirii.

Mai târziu, John se ridică pe coate și, aplecat asupra Cristinei, îi îndepărtă de pe fruntea netedă câteva șuvițe de păr umede.

– Te iubesc, draga mea, îi șopti. Și-ți promit să te iubesc mereu.

Cristine avea certitudinea că-și va respecta această promisiune. Răspunse cu un zâmbet:

– Și eu te iubesc, John. Pentru totdeauna.

– Și vrei să te căsătorești cu mine?

– În aceste condiții, îți accept propunerea... cu bucurie! exclamă, cuibărindu-se la umărul său.

Sfârșit